

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

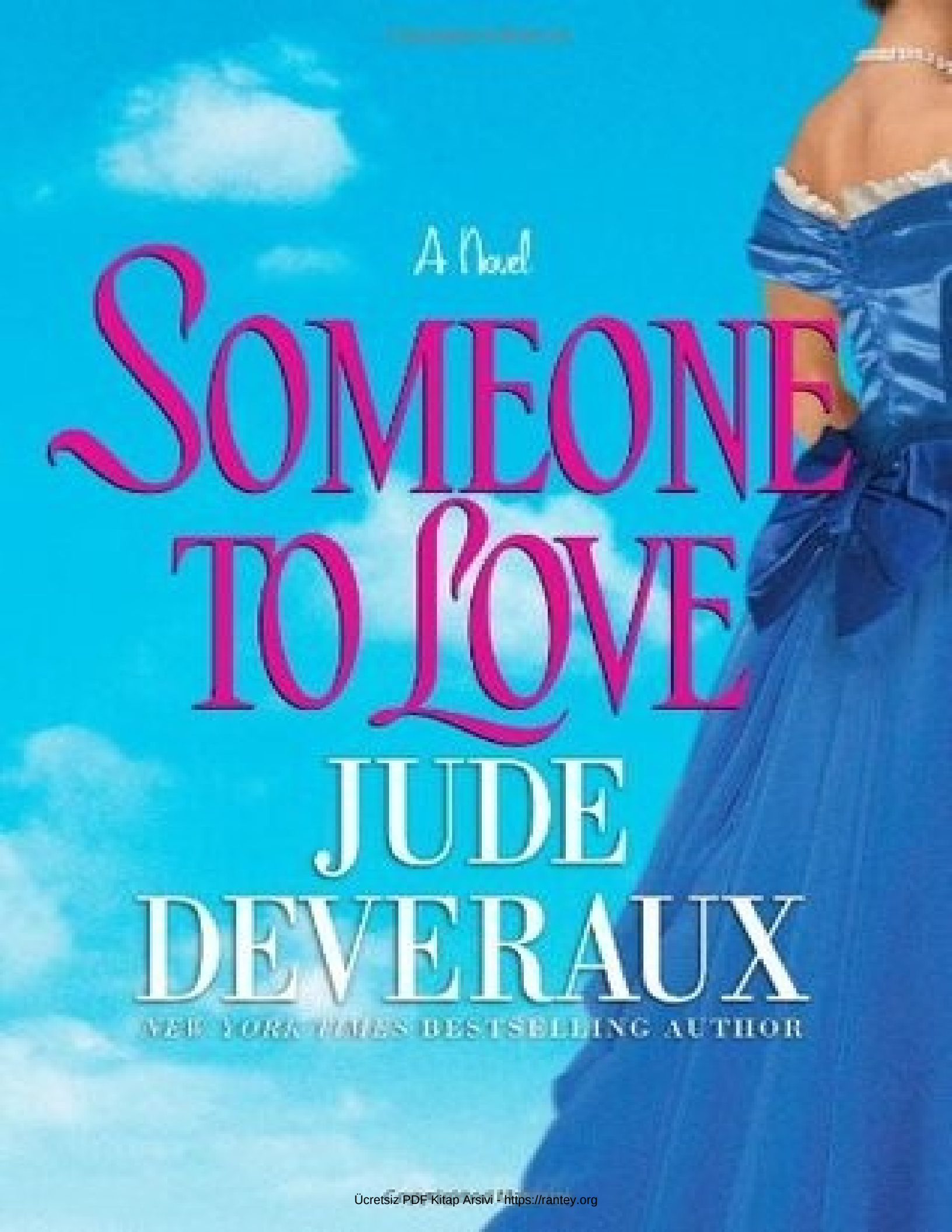
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A Novel

SOMEONE TO LOVE

JUDE
DEVERAUX

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

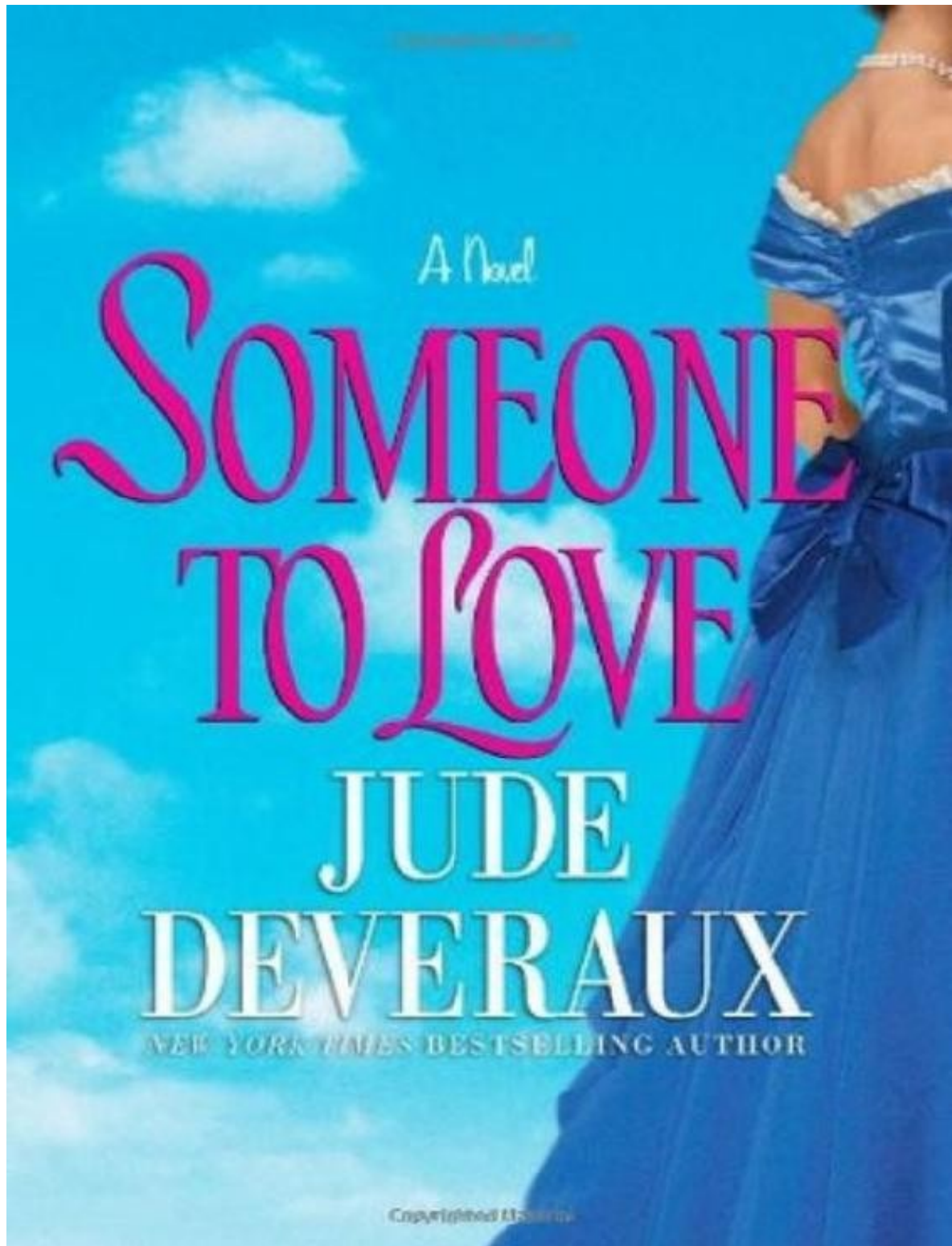
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Sevilecek Biri

JUDE DEVERAUX'UN KİTAPLARI

Kadife Söz Highland

Kadife Kadife Şarkı

Kadife Melek

Sweetbriar

Sahte Bayan Kayıp

Bayan

Nehir

Kadını

Ateşin İkizi

Buzun İkizi

Baştan

Çıkarıcı

Akıncı

Prenses

Uyanış

Kızlık

Ehlileştirme

Fetih

Parlayan Zırhlı Şövalye Holly

Wishes Dağ

Defnesi

Düşes

Sonsuzluk

Tatlı Yalancı

Davetiye Anma

Mirasçı

Efsanesi

Emily için Bir Melek

Lütuf

High Tide

Temptation

Yazlık Ev Dut

Ağacı Sonsuza

Dek...

Sonsuza Kadar ve

Daima

Vahşi Orkideler

İlk İzlenimler

Carolina Adası

JUDE
DEVERAUX

*Someone
to Love*

ATRIA BOOKS
New York London Toronto Sydney

Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir bölümüdür.

1230 Avenue of the Americas New

York, NY 10020

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı© 2007 by Deveraux, Inc.

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Bilgi için adres: Atria Books İştirak Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020.

ATRIA BOOKS ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

Deveraux, Jude.

Sevilecek biri / Jude Deveraux. 1. Margate (İngiltere)-Kurgu. I. Başlık.

PS3554.E9273S66 2007

813'.54-dc22 2006101700

ISBN-13: 978-1-4165-7152-0

ISBN-10: 1-4165-7152-3

Bizi World Wide Web'de ziyaret

edin: <http://www.SimonSays.com>

Sevilecek Biri

Margate, İngiltere

Ev muazzamdı, korkutucu derecede çirkindi ve Jace Montgomery ev için dört buçuk milyon dolar ödemişti.

Arabasını, taş aslanların tepesindeki kare tuğla sütunların içine yerleştirilmiş ferforje kapılardan yavaşça geçirirken, evi görmekten korkuyordu. Priory House artık onundu ama emlakçıyla bir kez yaptığı görüşmeden çok az şey hatırlayabiliyordu. Çakıllı yol oldukça güzel bir park alanının içinden geçiyordu. Ona bahçelerin 1910 yılında ünlü bir peyzaj mimarı tarafından düzenlendiği söylenmişti. Ağaçlar artık olgunlaşmıştı, çiçekli çalılar iyice yerleşmişti ve çimler mükemmeldi. Jace bir atlı olsaydı, ki değildi, park alanı bir rüyanın gerçekleşmesi olurdu.

Büyük bir meşe ağacına yaklaştığında kenara çekti, arabayı durdurdu ve indi. Birazdan ev görünecekti ve kendini buna hazırlaması gerekiyordu. Borçlarını ödeyebilmek için satın alma bedelini milyarder amcasından ödünç almıştı. Ev üç yılı aşkın bir süredir piyasada olduğundan, Jace evi satma zamanı geldiğinde elden çıkarmanın çok zor olacağını biliyordu.

Evi kiralamaya çalışmış ama ev sahibi kabul etmemiş. Adam bu ucubeden bedavaya ve temiz bir şekilde kurtulmak istiyordu.

"Pekâlâ," dedi Jace emlakçıya ya da İngiltere'deki adıyla emlakçıya, "evin nesi var? Çirkin olması dışında yani." Sürekli tıkanan su tesisatını, alçaktan uçan jetleri, canı komşuları hayal etti. En azından kuru çürüme.

Nigel Smith-Thompson böyle şeylere inanmayan bir adam edasıyla, "Görünüşe göre bir hayalet var," dedi.

"İngiltere'deki tüm eski evlerin bir hayaleti yok mu?" Jace sordu.

"Bize bu hayaletin özellikle ısrarcı olduğu söylendi. Oldukça sık ortaya çıkıyor ve bu da ev sahiplerini rahatsız ediyor."

Korkudan ödleri patlıyor demek istiyorsun, diye düşündü Jace. "Evin bu kadar sık el değiştirmesinin nedeni bu mu?" Jace evi satın almak için amcasından borç para istediğinde, Frank Amca evi iyice araştırmıştı. On dokuzuncu yüzyılın sonlarından beri, ev üç yıldan fazla kimsenin mülkiyetinde kalmamıştı. Frank Amca'nın vardığı sonuç, evin kötü bir yatırım olduğu ve Jace'in onu satın almaması gerektiği idi. Jace tek kelime etmemiş, sadece Stacy'ye ait bir kitabın içinde bulduğu zarfı amcasına uzatmıştı. Frank zarfın içinden evin fotoğrafını çıkardı, tiksintiyle baktı ve sonra resmi ters çevirdi. Arkasına birisi "Yine bizim. Sonsuza dek birlikte. 11 Mayıs 2002'de orada görüşürüz."

Frank'in her şeyi bir araya getirmesi bir anını aldı. "Stacy öldü...?"

"Ertesi gün." Jace nefes aldı. "Mayıs ayının on ikisinde, nişanlım Stacy Evans, İngiltere'nin Margate kentinde bir barın üzerindeki bir odada intihar etti."

Frank zarfı aldı ve posta damgasını okudu. "Bu Margate'ten gönderilmiş ve posta damgası Nisan ayının sekizine ait."

Jace başını salladı. "Biz İngiltere'ye gitmeden önce biri ona bunu göndermiş." Hayatını değiştiren o yolculuğu düşündü. Jace üniversiteden mezun olduğu günden beri aile işi olan şirket alım satımında çalışıyordu. Stacy'yle evlenmesine bir haftadan az bir süre kala Frank'in kardeşi olan amcası Mike aramış ve bir İngiliz alet üretim tesisinin sahibinin satıştan çekildiğini söylemişti. Bu gerçekleşirse, üç ihracat anlaşması suya düşecek ve yaklaşık yüz kişi işsiz kalacaktı. Anlaşmayı yapan Jace olduğu için, onu tekrar bir araya getirebilecek tek kişi oydu. Stacy'ye üzgün olduğunu söyledi ama

İngiltere'ye uçmak zorunda kalacaktı. Gece gündüz çalışacağına ve mümkün olan en kısa sürede geri döneceğine söz verdi.

Ama Stacy onunla gitmek isteyerek onu şaşırtmıştı. "Ona gitmesinin iyi bir fikir olduğunu düşünmediğimi söyledim," dedi Jace. "Gerçek şu ki, üvey annesiyle uğraşmak zorunda kalmak istemiyordum. Stace'in zaten yeterince stresi vardı, bir de üstüne yurt dışı gezisi eklenmesin."

"Evet, hatırlıyorum," dedi Frank. "Eğer Stacy mor papatyalara hayır derse, Bayan Evans bir sürü mor papatya için kampanya başlatırdı. Sorun çıkarmak ve dikkatleri kendi üzerine çekmek için her şeyi yapardı."

Jace bir an için gözlerini kaçırdı. Genç ve güzel Bayan Evans ile kendisinden biraz daha genç ama çok daha güzel ve çok daha zarif olan üvey kızı arasında hiç aşk olmamıştı. Stacy öyle bir kadındı ki, eşofman bile giyse insanlar onun paralı ve soylu bir aileden geldiğini anlayabilirdi. Babası kendi kendini yetiştirmiş bir adamdı, ama Stacy'nin annesi eski bir aileden geliyordu: beş parasız, ama eski soylara sahip.

Ancak Stacy'nin ölümünden sonra üvey annesi üvey kızına büyük bir sevgi beslediğini itiraf etmiş ve Jace'in hayatını zindan etmişti. Cenaze töreninde Bayan Evans, Stacy'nin intiharının Jace'in suçu olduğunu haykırmıştı. "Onu sen öldürdün!" diye bağırmıştı herkesin önünde. "Daha çok sevdiğin birini mi buldun da Stacy'yi ülke dışına, ailesinden uzağa götürdün, böylece onu gizlice ölüme sürükleyebildin?"

Elbette hepsi saçmaydı ama yine de canını yakıyordu. Jace, Stacy'yi tüm kalbiyle sevmişti ve düğünlerinden sadece birkaç gün önce neden kendini öldürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bu evin Stacy'nin ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Frank sordu.

"Devam edecek başka bir şeyim yok." Jace ayağa kalktı ve odada volta atmaya başladı. "Üç yıl oldu ama yine de tek düşünebildiğim bu. Stacy'nin kız kardeşinin intihar notunu yüzüme fırlattığı ve kız kardeşini öldürdüğümü söylediği o an her gün her saat aklımdan çıkmıyor."

"Psikiyatrist ne dedi?" Frank usulca sordu.

Jace elini salladı. "Ona gitmeyi bıraktım. Altı ay boyunca Stacy ve benim hakkımda konuştuk. Ona gizlice -kendimden bile giz ne gibi derinlere gömülü, iğrenç şeyler yapmışım da kendi canına kıymıştı? Aklıma bir şey getiremediğim için hayal kırıklığına uğradı ve ailemden başladı. Paralı bir ailede doğduğum için kendimi değersiz hissettiğim sonucuna vardığında oradan ayrıldım."

Frank Jace'e sertçe baktı. "Peki bu beyaz fil gibi evi aldıktan sonra ne olacak?"

Jace tekrar yerine oturdu. "Bilmiyorum. Tek bildiğim bu acıyı durdurmak zorunda olduğum." Amcasına baktığında gözleri öylesine ıstırap doluydu ki Frank'ın nefesi bir an için kesildi. "Üç yıldır bir kadına dokunmadım. Ne zaman bir kadını dışarı çıkarsam, Stacy'yi düşünüyorum."

"Kimse bunun senin hatan olduğuna gerçekten inanmıyor. Bence Stacy'nin dengesi bozulmuş olmalı. O-"

"Herkes bana böyle söylüyor." Jace tekrar ayağa kalktı, içinde öfke kaynamaya başlamıştı. "Ama Stacy dengesiz değildi. Tatlı, nazik ve komik biriydi. En aptalca şeylere bile gülerdik. Soyadımı umursamazdı. *Forbes* dergisi bizi en zenginlerden biri ilan ettiğinde gülmüştü-" Sözüünü yarıda kesti ve elini yüzünde gezdirdi. "Bütün bunları kafamda ve doktorla binlerce kez gözden geçirdim."

"Ve ailenle birlikte."

"Evet," dedi Jace. "Herkesle. Sıkıcı ve baş belası olduğumu biliyorum ama bir girdabın ortasında gibiyim. Yukarı, aşağı, ileri, geri, hiçbir yere gidemiyorum. Eğer bunu geride bırakabilseydim, bırakırdım. Herkesin bana söyleyip durduğu gibi 'hayatına devam et'." Jace sandalyeye çöktü. "Ne olduğunu ve *neden* olduğunu anlayabilirsem, belki hayatıma devam edebilirim."

"Peki ya hoşunuza gitmeyen bir şey öğrenirseniz?"

"Düğünü iptal etmek istediğinde reddedeceğimi bilecek kadar canavar olduğumu öğrenebileceğimi mi kastediyorsun? Ya da belki benden kurtulmasının tek yolunun kendini öldürmek olduğunu öğrenirim."

"Buna inanmıyorsun ve seni tanıyan hiç kimse de inanmıyor. Ne var *gerçekten* içini mu?"

Jace bir an uzaklara baktı, sonra tekrar amcasına döndü, yüzü kasvetliydi. "Ne olduğunu anlamam gerekiyor. Dehşeti yeterince kötü ama gizemi de beni çıldırtıyor. Stacy ve ben Londra'da bir oteldeydik ve kavga ettik." Bir nefes aldı. "Durup dururken bana çocuk sahibi olmak istemediğini söyledi. Aklım tamamen o adamın şirketini bize satmasını sağlamaktaydı. Ailemizin yedi yıl önceki mali durumunun iyi olduğunu doğrulamasını istemişti. Gerçek şu ki, adam züppenin tekiydi ve sanırım soy ağacımızı yedi kuşak geriye kadar bilmek istiyordu. İşlerimin arasında boğulmuştum ve çılgınca düğüne yetişmeye çalışıyordum. Stacy onu duymam için iki kez söylemek zorunda kaldı, sonra şaka düşündüm. Bana söylemeyi ertelediğini ama daha fazla erteleyemeyeceğini söyledi."

Jace bir nefes aldı ve sonra bıraktı. "Kontrolden çıkmış bir tartışmaydı. Söylediğim her şey onu daha da kızdırdı. Fikrini değiştirebileceğini söylediğimde, onu karar veremeyen bir insan olmakla suçladığımı söyledi. Sonunda ona sorun olmadığını, çocuk sahibi olmasak da olmayacağını söyleyecek kadar onu sevdiğimi söyledim. İşte zaman ağlamaya başladı ve odadan koşarak çıktı. Sakinleşmek için yürüyüşe çıktığını sanmıştım. Bilmiyordum ama kiralık arabayı almıştı."

Jace konuşmayı bıraktı, aynı hikâyeyi tekrar anlatmaktan bitkin düşmüştü. O geceyi daha iyi hatırlayabilmek için hipnotize edilmeyi kabul etmişti ama trans halindeyken bile olaylar değişmemişti.

Ertesi sabah Jace uyandığında Stacy'nin odalarına dönmediğini gördü. O sırada endişelenmekten çok kızgındı ve günü alet şirketinin sahibiyle geçirmişti. O gece, uzun ve zor bir günün ardından otel odalarına döndüğünde Stacy'nin geri gelmediğini görmüştü. Jace polisi aradı.

Ancak o sırada Stacy'nin Amerika Birleşik Devletleri'ndeki kız kardeşine İngiliz polisi tarafından kız kardeşinin intihar sonucu öldüğü bildirilmişti. Stacy kendi reçeteli uyku haplarından dolu bir şişe almıştı. Pasaportu el çantasındaydı ve haber verilmesi için işaretlenen kişi kız kardeşiydi.

Jace'in Stacy'nin cesedine izin verilmemiş ve polis Stacy'yi öldürmüş gibi bakmıştı. Jace üç gün içinde evlenmeyi dört gözle bekleyen mutlu bir adamdan, ölen nişanlısının ailesi tarafından aşağılanan bir adama dönüşmüştü.

O zamandan beri hayatı yoktu. Uyuyor, yemek yiyor ve hatta biraz da çalışıyordu ama gerçekte yaşamıyordu. "Bu neden oldu?" ve "Gerçekten ne oldu?" soruları durmadan aklını kurcalıyordu. Artık onu yöneten şüphelerden kurtulmak için elinden gelen her şeyi denemişti ama başaramamıştı. Birkaç randevuya çıkmıştı ama kendisi olamıyordu. Soğukluk derecesinde kibardı ve ilk randevu asla ikinciye dönüşmüyordu.

Jace, Stacy ile mutlu bir çift olduklarını düşünmüştü. Aralarında hiçbir sır olmadığını sanıyordu. Stacy eski, köklü bir New York hukuk bürosunda hukuk sekreteriydi ve patronlarına göre bile ofisi neredeyse o yönetiyordu. Her dosyanın nerede olduğunu ve son teslim tarihini hatırlıyordu. Ve onun klaslığı onların imajına uyuyordu. Yeni müvekkilleri hep ona karşılatırlardı. Tüm genç avukatlar onunla çıkmaya çalışmıştı ama o hiçbirini kabul etmemişti. Nezaketle gülümser ve hayallerindeki adamlarla tanıştığında onu tanıyacağını söylerdi.

Ve işte böyle olmuştu. Jace, elinde şirketinin Greenwich Village'da satın alacağı bir binayla ilgili evraklarla dolu bir çantayla toplantı odasına girmiş ve başını kaldırıp onu görmüştü. Her bir avukata belgeleri dağıtıyordu ama gözleri Jace'in üzerindeyken onları bir avukatın eline tutuşturup odadan çıkmıştı.

Jace konsantre olamamıştı. Hayatında ilk kez, düşünce akışını kaybetmiş ve okumadığı sözleşmeleri imzalamıştı. Etrafındaki avukatların sırtışlarından ve gülümsemelerinden habersizdi. Hepsi de güzel ve zarif Stacy'yi denemişlerdi ama Stacy kibarca ama kesin bir dille

Hayır. Artık onun dokunulmaz bakire olduğu günlerin sona erdiğini görebiliyorlardı.

Toplantıdan sonra Jace yönetim kurulu odasının kapısında durmuş ve onu aramıştı. Başka bir sekreter gülümseyerek ona yolu göstermiş ve o da masasına doğru yürümüştü. Kadın onu bekliyordu, ceketini giymişti ve öğle yemeğine gitmek üzere ofisten ayrıldılar.

Ondan sonra birbirlerinden ayrılamaz olmuşlardı. Konuşmuşlar, gülmüşler ve birbirlerini tanıdıkları üç yıl boyunca Jace birbirlerine hayatları hakkında her şeyi anlattıklarını düşünmüştü.

Ama anlatmamışlardı. Ona kendisiyle ilgili her şeyi anlatmıştı ama Stacy'nin sırları varmış gibi görünüyordu.

Jace tekrar amcası Frank'e baktı. "Ne olduğunu ve neden olduğunu öğrenmek için elimden geleni yapmadan ilerleyemem."

"Ve sizce bu evin bununla bir ilgisi var mı?"

"Belki ev değil ama o gece kiminle buluşacağı kesin. Stacy'nin o köy ve biriyle bir bağlantısı vardı. Oradaki insanlar anlatmadıkları şeyler biliyorlar."

"Kiralayamaz mıydınız-?"

"Özel bir dedektif mi? Bunu düşündüm ama sanırım o küçük köye biri girip sorular sormaya başlarsa, insanlar susar."

"Peki pahalı, çirkin ve eski bir ev satın almanın size ne faydası olacak?"

Jace omuz silkti. "Belki de olmaz, ama yerel tarih üzerine bir kitap yazdığımı söyleyebilirim diye düşündüm. Posta arabalarını soyan bir kadın o evde yaşamış ve şimdi de o eve musallat olduğu söyleniyor. Bir kitap yazmak bana soru sormak için bir bahane verir."

"Dikkatli olun. Kadın haydut bizim atalarımızdan biri çıkabilir."

"Ailemizdeki hiçbir kadın bunu yapmaz," dedi Jace ve neredeyse gülümsedi.

"'Akıncı' diye anılan atamız hakkında bir şeyler duymuştun, değil mi?"

"Tabii ki yaptım." Jace amcasına dikkatle baktı. "Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Evi kiralayamadınız mı?"

Jace amcasına sert bir bakış attı. Jace'in kendi parası vardı, hem de epeyce vardı ama büyük kısmı uzun vadeli yatırımlara bağlıydı. Bir mortgage şirketine gidebilirdi ama ailesi kendi içlerine kapanmayı severdi. Jace borç para almaktan hoşlanmıyordu ama amcasının ona çocukmuş gibi davranmasından da hoşlanmıyordu.

"Sana parayı vereceğim," dedi Frank.

"Parayı bana ödünç ver."

Frank başını salladı, sonra saatine baktı. "Bir toplantım var. Bana ne kadar ve nerede olduğunu söyle, para havale edilecek."

Sözüne sadık kalan Frank parayı göndermişti. Jace, Stacy ve kendisi için satın aldığı evi satarak paranın bir kısmını geri ödemişti bile. Ev yıllardır boştu, kısmen döşenmişti ve gelinle damadı ağırlamaya hazırdı. Jace sık sık evi kapattıkları günü hatırlıyordu. Onu eşikten geçirmiş, ikisi de gülerek düğün çilesi bitmiş gibi davranmışlardı. Birlikte seçtikleri yeni kanepede otururken şampanya içmişler ve gelecekleri hakkında konuşmuşlardı. Stacy hukuk diplomasını almak için okula geri dönmek istediğini söyleyerek onu şaşırtmıştı. Jace hemen kabul etmişti. Avukat bir eşe sahip olma fikri hoşuna gitmişti.

Kendini şimdiki zamana geri getirdi ve gökyüzüne baktı. Güneş pırıl pırıl parlıyordu; güzel bir gündü. Arabaya geri dönmeli ve o eve gitmeliydi. Şimdiden ailesini, onların ilgisini ve kendisini için gösterdikleri çabayı özliyordu. Stacy'nin ölümünden bu yana geçen yıllarda ailesi

onu dinlemeyi ve anlamaya çalışmayı asla ihmal etmedi. Ama onları yıpratmışının farkındaydı. Bir insan aynı konunun üzerinden kaç kez geçebilirdi? Bir yerde daha ne kadar durabilir ve ilerleyemezdi? Geçen ay amcası Mike ona ya ilerlemesi ya da ölmesi gerektiğini söylemişti. "Yapmak istediğin bu mu?" Mike gözleri kızgın bir şekilde sordu. "Stacy'yi o kadar yücelttin ki onunla birlikte ölmek mi istiyorsun?"

Jace amcasının gözlerine bakamıyordu ve işte o zaman bir şeyler *yapması* gerektiğini anladı. İyi ya da kötü, yapmak zorundaydı. Birkaç gün sonra bir kitap ararken rafların arkasına düşmüş ciltsiz bir kitabı çıkardı. Hâlâ Stacy ile paylaştıkları küçük dairede yaşıyordu. Kız kardeşi, cenazeden sonra öfkeyle daireye gitmiş ve Stacy'ye ait olduğunu düşündüğü her şeyi almıştı. Jace temizlenmiş bir daireye dönmüştü, sanki Stacy onunla hiç yaşamamış gibiydi.

Ciltsiz kitap yere düştüğünde, bunun Stacy'nin İngiltere'ye gitmeden hemen önce okuduğu kitap gördü. Jace bir an için onun öldüğünü unuttu ve neredeyse ona seslenecekti. Stacy'nin öldüğünü bir kez daha anlayınca kitabı kavradı ve bir sandalyeye yığıldı.

Şatafatlı kapaklı kitaba baktı ve gülümsedi. Stacy'ye romanlar söz konusu olduğunda "düşük sınıf zevki" olduğu için takılırdı. "Çoğu zaman hukuki makaleler okuyorum," derdi, "bu yüzden evde eğlenceli okumalara ihtiyacım var. Sen de denemelisin. Harikalar."

Kitabı yatağının yanına koymak için ayağa kalktı ama yere bir şey düştü. Zarfı eline aldığı anda neredeyse kalbi duracaktı. Posta damgası "Margate "ti, Stacy'nin öldüğü İngiliz köyü.

İçinde çirkin bir evin fotoğrafı vardı ve arkasında birisi Stacy ile ölmeden önceki gece buluşacağını yazmıştı. "İşte bu yüzden İngiltere'ye gitmek istiyordum," demişti yüksek sesle. Onunla birlikte olmak istediğinden değil, başka biriyle buluşacağından. Kiminle? Jace merak etti. Neden? Bir erkek miydi?

Günlerce fotoğraftan başka bir şey düşünmedi. Kelimeleri ezberledi. "Yine bizim." Bu ne anlama geliyordu? Evin daha önce Stacy'ye ait olduğu mu?

Jace uykusuz geceler geçirerek Stacy'nin ona hayatı hakkında anlattığı her şeyi gözden geçirdi. Ailesi o üç yaşındayken boşanmıştı. Annesi onları Kaliforniya'ya taşımış, babası ise işiyle New York'ta kalmıştı. Stacy on altı yaşındayken annesi kanserden ölmüştü. Bir gün geçmeyen bir baş ağrısı vardı, bu yüzden doktora gitti. Altı hafta sonra ölmüştü. Stacy, hayatı boyunca sadece birkaç kez gördüğü babasının yanına gönderildi. Stacy ilk başlarda "anlaşamadıklarını" söylediğinde gülerdi. Bunu küçümsemek için söylemişti. Ergenlik çağındaydı ve annesi elinden alındığı için öfkeliydi; sürekli çalışan ve ona hiç zaman ayıramayan babasıyla yaşamaya gönderildiği için daha da öfkeliydi. Stacy o kadar kötü olmayı başardığını söylemişti ki, bir yıl sonra babası onu annesinin kız kardeşiyle yaşaması için Kaliforniya'ya geri göndermişti.

Stacy Berkeley'den mezun olduktan sonra babasıyla nihayet arkadaş oldular. Ancak bir yıl sonra babası Stacy'yi çok kıskanan bir kadınla evlenince bu dostluk neredeyse sona eriyordu.

Jace, Stacy'nin gittiğini söylediği tüm yerleri hatırlamaya çalıştı. Üniversitedeyken yazları bir grup çocukla birlikte Avrupa'ya gider, "gezip görmek" isterdi. "Hippi günlerim," derdi Stacy gülerek. Evi o zaman mı görmüştü? Jace merak etti. O zaman mı "onların" olmuştu?

Babasına sorular sormak istiyordu ama Bay Evans bunu söylemişti... Aslında Jace, Stacy'nin babasının cenaze günü ona ne söylediğini hatırlamak istemiyordu.

Jace bir anlık dürtüyle internete girmiş ve İngiltere'nin önde gelen emlak acentesinin adını bulmuş, ardından da konum için "Margate" yazmıştı. Ev satılıktı. Zarftaki fotoğrafı tanıdı ve evin resminin bir satış broşüründen kesilmiş olduğundan emindi.

Jace evin broşürünü indirdi ve her kelimesini dikkatle okudu. Çok eski bir evdi, bir kısmı 1100'lerin başında kurulan bir manastırın kalıntıları üzerine inşa edilmişti. Dissolution of the

Manastırlar 1536 yılında sipariş edilmiş, broşürde "görkemli bir malikaneye" belirtilmiştir.

Jace evi gördüğü anda ne yapması gerektiğini biliyordu. Stacy'nin kendini neden öldürdüğünün sırrının o evin içinde olduğunu tüm kalbiyle biliyordu. Oraya daha önce de gitmişti. Onun için o kadar önemli olan biriyle tanışmıştı ki, sadece birkaç kelime yazdığında Stacy oraya gidip onunla buluşmanın bir yolunu bulmuştu... onunla. Jace onun bir erkekle buluşacağından emindi. Evet, kıskanmıştı ama Stacy'nin davranışlarını açıklayacak aşktan başka nedenler de olabileceğini bilecek kadar akli başındaydı.

Jace evi satın alacağını öğrendiğinde ailesine hiçbir şey söylemedi çünkü kime söylerse söylesin neden almaması gerektiğine dair mantıklı bir neden bulacağını biliyordu. Sonunda, bundan bahsettiği tek kişi amcası Frank oldu çünkü Jace'in büyük evi satın almak için borç alması gereken para ondaydı.

Jace Londra'daki emlak ofisine gittiğinde, emlakçı soğukkanlı ve kibardı ama Jace, sonunda biri bu iğrenç eski evi satarsa, adamın ve ofis arkadaşlarının şampanyayla kadeh kaldıracakları hissine kapıldı. Belki de emlakçı vicdan azabı çekiyordu çünkü Jace'e İngiltere'deki diğer satılık evlerle ilgili kalın bir broşür yığını uzattı. Jace kibarca gülümseyip teşekkür ettikten sonra broşürleri yepyeni Range Rover'ının arkasına atmış ve orada bırakmıştı.

Evi satın almadan önce sadece bir kez görmüştü. Bir Pazar öğleden sonrasındı, dışarıda şiddetli yağmur yağıyordu ve elektrikler kesilmişti. Karanlık, kasvetli evi daha da kasvetli hale getirmişti. Ama Jace eve neredeyse hiç bakmadığı için bunun bir önemi yoktu. En azından emlakçının işaret ettiği şeye. Acaba Stacy pencere kenarındaki koltuğa oturup dışarıya bakmış mıydı? Merdivenleri tırmanmış mıydı?

Pazar günü olduğu için hizmetçiyle ya da bahçıvanla tanışmamıştı. Emlakçı, Jace'in elbette kendi çalışanlarını işe almakta özgür olduğunu söylemişti ama ikisi de uzun yıllardır evde çalışıyordu ve - "Evet, onları tutacağım," demişti Jace. Yeni çalışanlar işe alma zahmetine girecek kadar uzun süre kalmayı planlamıyordu.

Artık evi ve içindekileri teslim almaya hazırdı. Emlakçı, fazladan yüz bin dolar karşılığında, önceki sahibini geride çok sayıda mobilya ve ev eşyası bırakmaya ikna etmişti. Birkaç antika, değerli süs eşyası yoktu ama bazı kanepeler, sandalyeler, yataklar ve porselenler bırakılmıştı. Fiyat pazarlığı sırasında, ev sahibi mobilyaları tartışmaya evden daha fazla zaman ayırmıştı. Hayal kırıklığına uğrayan Jace, "Ona hayaletin mobilyalara yapışmış olabileceğini ve onlarla birlikte gidebileceğini söyle" dedi. Bunu bir şaka olarak söylemişti ve emlakçı da bunu esprili bir ifade olarak sundu ama ev sahibi gülmedi. Hemen pazarlığı bıraktı ve Jace'in isteklerine boyun eğdi.

Şimdi Jace yeni arabasına bindi, motoru çalıştırdı ve sürmeye devam etti. Ev görüldüğünde içini çekti. Evet, hatırladığı kadar iğrençti. Dışarıdan bakıldığında, her köşesine kalın tuğladan kuleler yapıştırılmış, üç katlı, devasa bir kare kale gibi görünüyordu. Gerçek şu ki evin içi boştu ya da en azından o böyle düşünüyordu. Her ne kadar sağlam gibi görünse de, binalar arasındaki bir boşluktan geçtiğinizde, çakıllı geniş bir avlunun içindeydiniz. Ev havadan bakıldığında içi boş bir dikdörtgen gibi görünüyordu.

İçeride sanki iki ev varmış gibiydi; biri ev sahipleri için, diğeri de böylesine büyük bir mekânı işletmek için gereken personel için. Kutunun iki tarafı, birçoğunun güzel tavanları olan geniş odalarla normal bir ev oluşturunuyordu. Diğer iki tarafta ise çamaşırhane ve büyük bir mutfak da dahil olmak üzere hizmet alanlarını içeren daha küçük odalar vardı. Ayrıca yatılı personel için de iki daire vardı.

Ev sahiplerinin oturduğu bölümün üstünde iki kat yatak odası ve banyo vardı. Ana yatak odası otuz sekize on sekiz boyutlarında devasa bir odaydı ve önceki sahiplerinin devasa dolaplar olarak kullandığı iki küçük yatak odasına bağlanmıştı. Üçüncü kat ise dört yatak odası, iki banyosu ve saçak altında "saklanmak" için kullanılabilecek bir gömme dolabıyla tam çocuk cennetiydi.

Jace arabanın binalar arasındaki geniş açıklıktan geçip avluya girmesine izin verdi. Şimdiye kadar kimseyi görmemişti, ne bahçıvanı, ne hizmetçiyi, çim biçme makinesine binen bir çocuğu bile. Hiç kimseyi görmemişti bile.

Hayvanlar. Arazide hayvan var mıydı? Köpekler? Koyun? İnekler, belki? Bir an arabada oturdu ve kendi kendine artık arazinin sahibi olduğunu ve arazisinde çiftlik hayvanı olup olmadığını bilmesi gerektiğini hatırlattı.

Arabasının camına vurulduğunda o kadar yükseğe sıçradı ki başı tavana çarptı. Döndüğünde, dışarıda duran küçük, yaşlı bir kadın gördü. Kısa boylu, tombul, pembe yanaklı ve yeşil fasulye dolu bir önlüğü vardı. Pencereyi indirmek için düğmeye bastı.

"Hadi ama," dedi her kelimenin yarısını atlıyor gibi görünen kalın bir aksanla. Onu anlaması için bir saniye beklemesi gerekti. "Bütün gün orada mı oturacaksın yoksa içeri gelip öğle yemeği mi yiyeceksin? Bugün Jamie'ye servis yapıyorum."

Bununla birlikte, sivri bir çatı ile tepesinde tuğla bir kemerden geçti. Jace bir an tereddüt etti, sonra arabadan atladı ve onu takip etti. Hayat! diye düşündü. Bu yerde gördüğü ilk yaşam belirtisiydi. Ayrıca, bir kuzey kanadı, bir güney kanadı ve bir de ana ev olduğu için, kızın ortadan kaybolacağından ve onu bir daha asla göremeyeceğinden korkuyordu. Öte yandan, hayalet *o muydu*? Gösterişli bir kadın haydut gibi görünmüyordu ama...

Evin içinde hiçbir insan izi yoktu. Çok sessizdi. Kalın tuğla ve taş duvarlar tüm sesleri dışarıda tutuyordu. Ana kabul salonundaydı ve önünde güzelce cilalanmış meşe bir merdiven vardı. Merdivenin yarısında, üzerinde bir çift aslanın küçük yuvarlak bir eklentisi olan uzun, kurşunlu bir cam pencere vardı. Midesi guruldarken nereye gitmiş olabilir diye merak etti. O sabah erkenden beri bir şey yememişti ve şimdi saat üçü geçiyordu.

Emlakçının ona evi gösterdiği zamanki kat planını hatırlayamıyordu. Sağa döndü ve bir koridordan aşağı indi, ilerledikçe odalara göz attı. Duvarlarının dörtte üçü meşe panellerle kaplı büyük bir oturma odası gördü. Yanında bir mutfak vardı. Eureka! diye düşündü ama orada kimse yoktu. Dolaplar çok güzeldi, zemin arduvazdı, pencereler taş kaplıydı. Buzdolabını açtı. Boştu. Belki kadın dışarıda yemek pişiriyordu. Izgarada belki.

Jace emlakçının ona biri aile için, diğeri de Bayan Browne için olmak üzere iki mutfak olduğunu söylediğini hayal meyal hatırlıyordu. Adam ona hiç "kahya" dememişti ama sanki önemli biriymiş gibi her zaman ismiyle hitap etmişti.

Jace sağı döndü ve bir başka küçük oturma odasının yanından geçerek ikinci bir salona girdi. Tavandan tabana kadar uzanan devasa pencereler bir duvar boyunca uzanırken, diğerdavarda hiçbir şey yoktu. "Oraya kitaplıklar koyardım," dedi yüksek sesle. "Eğer burada kalıyor olsaydım, tabii." Tavan yuvarlaktı ve alçıdan yapılmış zarif desenlerle kaplıydı. Girdiğı kapıdan başka bir kapı yoktu.

Dönerek giriş holüne varana kadar geri gitti. Bu kez sol taraftaki eski meşe kapıyı kullandı. Bu, keskin bir sola dönüş yapan dar bir geçide açılıyordu. Bir denizaltı mürettebatına yetecek büyüklükte bir çamaşırhannenin, bir ofisin, başka bir merdivenin bulunduğu küçük bir odanın, bir gömme dolabın, bir tuvaletin ve dışarıya açılan bir kapının yanından geçti. Burnu ona sola dönmesini söylediğinde eli dış kapının tokmağındaydı. Tarih dergilerinden fırlamış gibi görünen büyük bir mutfağı girdi. Gördüğü diğermutfaklara olabildiğince benzemiyordu. Bir kere, bir tane bile gömme dolap yoktu. Duvarlar uzun gardıroplar ve hiçbiribi birbiriyle uyuşmayan eski tabakların sergilendiğı Galler işi bir şifonyerden oluşuyordu. Bir duvarda eski bir lavabo, başka bir duvarda sürekli yanan, İngilizler tarafından çok sevilen, çok kapılı Aga ocaklarından biri ve odanın ortasında kocaman bir meşe masa vardı. Masanın ayakları yaklaşık bir ayak çapındaydı ve kocaman yuvarlaklara dönüşmüşlerdi.

Bayan Browne lavabonun başındaydı, sırtı ona dönüktü. "Yeri bulmakta zorlandın, değil mi?" diye sordu.

"Tamamen kaybolmuş," dedi Jace.

Ona bakmak için arkasını döndü. "Sen büyük birisin, değil mi?" Elinde, üzerinde uzun bir sandviç olan bir tabak vardı. "Ve neredeyse Prens William kadar yakışıklısın. Ama benim Jamie'm kadar yakışıklı değilsin. Şimdi şuraya otur ve yemeğini ye. Açlıktan ölmüş gibi görünüyorsun. Amerika'da sosis ve hamburgerle beslendiğini düşünüyorum. Şimdi otur ve güzel bir yemek ye."

Jace bir çocuk gibi kadının dediğini yaptı, eski bir meşe sandalyeyi çekip oturdu. Önüne koyduğu sandviç harikaydı: ev yapımı olduğuna bahse girmeye hazır olduğu ekmeğin üzerine biftek, pişmiş soğan ve peynir.

"Güzel," dedi ağzı dolu bir şekilde.

"Mükemmel." "Benden Jamie."

"O senin oğlun mu?" Jace yutkunduğunda sordu.

"Oh, Tanrım hayır! Keşke öyle olsaydı, ama o zaman hepimiz Jamie'nin oğlumuz olmasını dilerdik." Duvardaki çerçeveli fotoğrafa doğru başını salladı. Asılı tencerelerin, bulaşık havlularının ve sarımsak tellerinin altında yarı gömülü olduğu için zar zor görebiliyordu. Fotoğrafta sarışın, mavi gözlü, yakışıklı bir genç adam vardı ve belli belirsiz tanıdık geliyordu. "O Jamie Oliver," dedi ve Jace'in kim olduğunu bilmesini bekliyor gibiydi. Tanımayınca da gözlerinin kenarları kırışarak tiksinti dolu bir bakış attı. Jace onun yaşı ne olursa olsun, küçük yaşlı kadın görünümüyle uyuşmadığını düşündü. Ya görüldüğünden çok daha yaşlı ya da çok daha genç olduğunu düşündü.

"Jamie Oliver!" dedi daha yüksek sesle, sanki Jace cahil olduğu kadar sağırmış gibi.

Adam hâlâ boş boş bakarken, tezgâhtan kalın bir kitap aldı ve yanındaki masaya koydu. Bu bir yemek kitabıydı ve kapağında duvardaki fotoğraftaki genç adam vardı. "Ah," dedi, "bir aşçı."

"Julia Child bir aşçıydı," dedi Bayan Browne, lavabonun yanındaki dolaba gidip bir kapak açtı. İçinde Amerikalıların aile teknelerinde içeceklerini saklamak için kullandıkları büyüklükte bir buzdolabı vardı. Koyu kahverengi bir şişe çıkardı, büyük bir bardak doldurdu ve adamın önündeki masaya koydu.

Sanki bir şey söylemesi gerekiyormuş gibi ona bakıyordu.

"Eğer bu sandviç Jamie Oliver'ın ne pişirebileceğinin bir örneğiye, o zaman onun bir sanatçı olduğunu söyleyebilirim."

Bir an yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışır gibi Jace'e baktı, sonra gülümsedi ve sol üst köpek dişinin eksik olduğunu gösterdi. Memnun olmuş görünüyordu ve bir tavayı karıştırmak için ocağa geri döndü.

Jace bir numaralı sınavı geçtiğini hissederek gülümsedi ve bira olduğunu tahmin ettiği şeyden derin bir yudum aldı. Genelde öğleden sonra bira içmezdi ama Bayan Browne'u bir kez daha gücendirmek istemiyordu. Kahverengi sıvı biraydı, ama o kadar güçlü aromalı ve o kadar güçlü alkolikti ki boğulabileceğini düşündü. Bayan Browne ona arkasını dönmüş, bir yandan tenceresini karıştırıyor, bir yandan da Jamie Oliver'dan, onun ne kadar muhteşem bir şef olduğundan ve tavsiyelerini harfiyen uyguladığından bahsediyordu. Onun arkasında, Jace sessizce birasını yudumlayarak toparlanmaya çalışıyordu. Gözleri sulanıyor ve başı dönüyordu. Kendine gelmek için taş zemine uzanması gerekebileceğini düşündü.

Bayan Browne arkasını döndü ve ona baktı, gözleri yarıklara kadar kısılmıştı. "Bu bira senin Amerikan miden için çok sert, değil mi? Hatch'e sana uymayacağını söyledim. 'Bu İngiliz birası,' dedim ona. 'Amerikalılar şişenin üzerinde "light" yazan şeyleri . Senin ev yapımı karışımını içmezler.' dedim. İşte, alıyorum."

Kadın bardağa uzandığında, Jace tüm Amerikan kötücüllüğünü temsil ettiğini hissetti ve bardağa tutundu. "Hayır," dedi, sonra sesi gıcırıltılı çıktığı için boğazını temizledi. "Hayır, sorun değil. Bayıldım. Gördün mü?" dedi, sonra bardağı aldı ve boşalttı.

Bitirdiğinde bayılacağını düşündü ama iradesinin gücüyle koltuğunda kaldı ve ona baktı. Gözlerinin, hissettikleri gibi dönüp durmadığını umuyordu.

Bayan Browne neler olup bittiğini tam olarak biliyormuş gibi küçük bir tebessüm etti, sonra tekrar fokurdayan tenceresine döndü. "Belki de siz Yankiler hakkında yanılmışımdır. Hatch'e gidip birasını beğendiğini söyle, o da sana daha fazlasını versin."

"Bu bir ikram olacak," dedi Jace nefesinin altında, sonra sandviçini almaya çalıştı ama ıskaladı. Elleri bir tarafa, sandviç başka bir tarafa gitti. "Hatch kim?"

Ona döndü, elleri kalçalarındaydı. "O kibirli emlakçı sana hiçbir şey söylemedi mi? Hatch bahçıvan. Elbette benim kadar uzun süredir burada değil ve buraya gelmeden önce ailesinin ne iş yaptığını bilmiyorum ama bir süredir burada. Burada işiniz biter bitmez sizden talimat isteyecektir."

Jace yine ellerini sandviçinin üzerine koymaya çalıştı ama yine ıskaladı.

Bayan Browne kaşlarını çatarak tabağı onun ellerinin altına koydu. Jace sandviçi eline aldığı anda, başarısından dolayı ona gülümsedi.

"Ne hakkında talimatlar?" Jace ağzını sandviçe vurmaya çalışarak sordu. Elini iki kez ısırdı ama eli uyuşmuştu, bu yüzden hiçbir şey hissetmedi.

Bayan Browne onu izliyor ve başını sallıyordu. "Bahçeler. Hatch bahçelere ne yapılmasını istediğinizi bilmek isteyecektir."

Jace dişlerini sandviçe geçirirken, "Hiçbir fikrim yok," dedi. Sol elinin küçük parmağının ısırığının içinde olması onu rahatsız etmedi. "Bahçeler hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"O zaman bu harika yeri neden satın aldın?"

"Hayaleti görmek için," dedi Jace, çiğnerken ve küçük parmağının ne kadarının kaldığını merak ederken.

Bayan Browne içtenlikle gülümsedi. "Ve arkadaşlığından memnun olacak. Son iki aile ondan ölesiye korkuyordu. Zavallı şey."

"Yani onu gördün mü?"

"Hayır," dedi, tenceresine geri dönerek. "Onu hiç görmedim ya da duymadım. Ben onlara denildiği gibi 'hassas' biri değilim. Bazı insanlar onu görebilir, bazıları göremez. Birkaçıyla konuştu ama hepsi korkup . Sabahın köründe merdivenlerden indiğinde sakın olacak mısın?"

"Belki ona Bay Hatch'in birasından biraz veririm. Bu onun zincirlerini gevşetir."

Bayan Browne güldü. Sanki sık sık gülmüyormuş gibi paslı bir sesi vardı. "Şimdi git ve bir göz at. Tabii İngiliz birası için biraz uzanmanız gerekmiyorsa."

Jace kendini kollarından tutarak kaldırdı çünkü belden aşağısı ölmüştü. "Söyleyin bana Bayan Browne, bir yerim kanıyor mu?"

Yine o küçük paslı ses geldi. "Sen şimdi git. Öğleden sonrayı Jamie'yle geçireceğim, böylece iyi bir akşam yemeği yiyebilirsin. Hatch biranın yanı sıra şarap da yapıyor."

Bayan Browne güçlü ellerini sırtının alt kısmına koyup onu iterken Jace, "Tanrım kurtar beni," diye mırıldandı. Gözlerini açtığı anda dışarıda duruyordu ve kapı arkasından kapatılıyordu. Güneş ışığı beynini çatlatmakla tehdit ediyordu.

"Demek *beni* görmeye geldiniz, öyle mi Bay Montgomery?" dedi arkasından yumuşak bir ses, bir kadın sesi.

Jace dönebildiği kadar hızlı döndü ama vücudunun durumu düşünüldüğünde bu pek de hızlı sayılmazdı. Orada kimse yoktu ama bir koku aldığını düşündü. Çiçek ve odun dumanı diye düşündü. Sadece bir saniye sürdü ve sonra kayboldu.

Arkasına döndü, elini gözlerine götürdü ve bahçelere baktı. Yeşil ağaçlar, yeşil çimenler, çiçekler. Her şeyi görüyordu ama görünürde hiç kimse yoktu. Az önce bir hayalet onunla konuşmuş muydu? Gülümsedi. Belki de korkmalıydı ama aklına tuhaf bir düşünce geldi. Çoktan ölmüş olan bir kadına her şeyi söyleyebilirdi ve sonuçları hakkında endişelenmesine gerek kalmazdı. "Zaten ölü olan birine zarar veremezsin," dedi yüksek sesle.

"Bu, 1912'de burada yaşayan yaramaz küçük çocukla tanışmadığınızı kanıtlıyor," dedi kadının sesi, o kadar yumuşaktı ki ağaçlardaki rüzgâr neredeyse onu bastırıyordu.

Jace yıllardır dudaklarından geçen ilk kahkaha görüntüsünü verdi. Ellerini ceplerine soktu ve boynunu kaldırmaya çalıştı.

ayakları gibi uyuştu ve bahçıvanı aramaya başladı.

Jace ertesi sabah uyandığında ağzının içi sanki bir kurutma makinesinin tiftik filtresi olarak kullanılmış gibi hissediyordu. Daha da kötüsü, uzun bir süre nerede olduğunu hatırlayamadı. Ağır perdelerin arasından yeterince ışık sızıyordu ve sabah olduğunu biliyordu ama bulunduğu yere nasıl geldiğini hatırlamıyordu.

Kıpırdamadan yatağa uzandı ve gözlerini karanlığa kırpiştırdı. Bayan Browne'un öğle yemeğini hatırladı, sonra dışarı itildiğini ve bahçıvan Bay Hatch'le tanıştığını. Ufak tefek bir adamdı, o kadar kısaydı ki altı iki yaşındaki Jace'e kendini dev gibi hissettiriyordu. Ama Bay Hatch'in tüm küçük boyuna rağmen, kesinlikle güçlüydü. Jace onu ilk gördüğünde, bir ağaçtan kopup yola düşen kocaman bir dalı kesmek için büyük bir el testeresi kullanıyordu.

Adam, Bayan Browne'un aksanını bir İngiliz misafir odasından çıkmış gibi gösteren bir aksanla, "Şu ucundan tutmak ister misin?" dedi. "Yardımcım bugün hasta. Bana sorarsanız, onu hasta eden şey şu kız arkadaşı. Çok ısrarcı biri. Çocuğa olmadığı bir şey olduğunu düşündürüyor. Sözlerime kulak verin, onun çöküşü olacak. Çok kibirli ama okuldaki tuvaletleri temizliyor. Neyin var senin, evlat? Şu şeyi kaldıramıyor musun? O okulda sana ne öğretiyorlar?"

Jace ayağa kalktı ve ellerine baktı. Onları görebiliyordu ama hissedemiyordu, bu yüzden ağır kütüğün kendi tarafını kaldıramadı. "Hangi okuldan bahsettiğinizi bilmiyorum ve Bayan Browne bana yaptığınız biradan bir şişe yedirdiği için hiç gücüm yok."

Küçük adam dimdik ayağa kalktı ve Jace yıpranmış derisinin altında pembe bir parıltı gördüğünü düşündü. "Yeni sahibi sensin."

"Bayan Browne bana 'Yanki' diyor. Jace Montgomery." Elini sıkmak için uzattı ama küçük adam elini tutmadı.

"Affedersiniz efendim, sizi papazın bana yardım etmesi için gönderdiğini söylediği çocuk sandım. İri yarı bir adam olduğunuz için sizi..." Kendini bu sıkışıklıktan nasıl kurtaracağını bilemiyor gibi görünerek sözlerini yarıda kesti.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," dedi Jace, adamı rahatlatmaya çalışarak. "Bu kütükle tekrar deneyelim mi?"

"Hayır efendim, çocuk yakında gelir. O papazın hayırseverlik vakalarından biri ve papaz çocuğu istese de istemese de kurtarıyor."

"Belki de diğer delikanlının kız arkadaşıyla kaçar ve ikisinden birden kurtulursunuz."

Bay Hatch gülümsedi ve Jace tekrar kütüğün kendi ucunu kaldırmaya çalıştı. Bu kez, büyük bir konsantrasyonla, kütüğün yolun uzak tarafına taşınmasına yardım edebildi.

"Bu yol nereye çıkıyor?" Jace çakıllı patikadan aşağı bakarak sordu.

"Şurada," dedi Bay Hatch. "Bütün yollar hiçbir yere çıkmıyor, sonra birleşip eve geri dönüyorlar. Evin ata binmeyen hanımı için yapılmışlar. Arazinin hiçbir yerinde ahır yok, bu yüzden eğer bir at istiyorsanız onu koymak için bir şeyler inşa etmeniz gerekecek. Ama bir şey inşa edecek kadar uzun süre kalmayacağınız için bu konuda endişelenmenize gerek yok."

"Peki ben neden kalmayacağım?"

"Hayalet yüzünden." Buruşuk, yıpranmış yüzü Jace'in korkutucu olduğunu düşündüğü bir şekle bürünmüş halde Jace'e baktı. "Gerçekten korkutucu biri."

"Nasıl yani?" Jace sordu.

Bay Hatch, papazın gönderdiği genç adamın gelip gelmediğini görmek için etrafına bakındı ama yalnızdılar. "Benimle gelin ve bir kadeh

bir bardak şarabımı iç ve sana her şeyi anlatayım. Otuz yıldır buradayım ve bilinmesi gereken her şeyi biliyorum."

Jace kendini tutamayarak, "Mrs. Browne?"

"Hmph! Şu mu? Günlerini televizyondaki bir çocuk için saçmalayarak geçiriyor. Şu aşçı. Herkes kadar açık fikirliyim ama aşçılık bir erkek için uygun bir iş mi? Ve kendine 'çıplak şef' diyor. Bu bir erkek için uygun bir şey mi?"

Jace, Bay Hatch'e nergis dikmenin erkekçe bir iş olup olmadığını sormayı düşündü ama vazgeçti.

Tuğla bir kulübeye vardıklarında Bay Hatch karanlık içeriye girdi ve mavi bir cam şişe ve iki lekeli seramik kupayla geri döndü. "Burada, ağacının altında," dedi. "Biraz dinleneceğiz ve sana duymak istediğin her şeyi anlatacağım."

Buna pişman olacağım, diye düşündü Jace şarap kadehini alırken. Ahudududan yapılmıştı ve çok lezzetliydi ama biradan bile daha öldürücüydü. Bay Hatch, Jace'in içtiği her yarım fincana karşılık iki fincan içti ama yine de kırk beş dakika sonra Jace ağacın altına kıvrılıp uyumak istedi.

Ama Jace'in tüm sorularına rağmen Bay Hatch ona hayalet hakkında hiçbir şey söylemedi. Bir yıldız çiçeği yatağı yapmaktan uzun uzun bahsetti ama hayaletten hiç bahsetmedi ve Jace sormaya çalıştığında da geçiştirdi. Jace, Bay Hatch'in bir Amerikalı olan Jace'in Priory House'da çok kısa bir süre kalacağından o kadar emin olduğu izlenimine kapıldı ki, ev tekrar satışa çıkarılmadan önce bahçeye mümkün olduğunca çok şey yapmak istedi. Ve diğer pek çok insanı korkutup kaçırان hayaletten bahsederek bu sonu hızlandırmak istemiyordu.

Belki de bu oyunu iki kişinin oynayabileceğine dair bir duyguydu ama Jace hayaletin kendisiyle konuştuğundan bahsetmedi ve hayaletin sesi hiç kimsenin aklındaki kadın eşkıya fikrine benzemiyordu.

Bay Hatch bardağını dördüncü kez boşaltırken, "Ah, işte geldi," dedi. "Odanıza çıkmanıza yardım etmesi için onu çağırayım."

Jace elini ağaca koyup ayağa kalkmaya çalışırken, "Ben iyiyim," dedi. Bir zamanlar uyuşmuş ama işleyen bacaklar şimdi lastiğe dönmüştü. "Ben iyiyim. Hayalet hakkında bir şeyler duymak istiyorum ve-"

Jace'in yabancı bir odada, dili bir tırtıla dönüşmüş gibi hissederek uyanmadan önce hatırladığı son şey buydu. Şaşırtıcı bir şekilde başı ağrımiyordu ama zihni bulanıktı. Sonunda, tanımadığı bir sesin iki yumuşak yorumunu hatırladı.

"Burada mısın?" diye fısıldadı ama ses yoktu. Kıpırdamadan yattı, dinledi ve ne duyduğunu düşündü. Dün, iki sarhoşluk seansı arasında, bir kadın sesi duyduğunu sanmıştı. Kadın ona bir şaka bile yapmıştı. Böyle bir şey olmuş olabilir miydi, yoksa bu sadece ona verilen aşırı güçlü içkinin bir yan ürünü müydü?

"Lütfen bana cevap ver," dedi. "Eğer buradaysanız, lütfen benimle konuşun. Biriyle iletişim kurmak istiyorum." Bu sözleri yüksek sesle söyleyene kadar, bunları düşündüğünü fark etmemişti. Frank amcasına evdeki bir hayaletin kendisini rahatsız etmediğini söylemişti ama şimdi hayalet fikrinin hoşuna gittiğini görüyordu. Belki onun için Stacy ile bağlantı kurabilirdi. Ona hayatında yaşamaya devam etmeye dayanamayacağı kadar korkunç olan şeyin ne olduğunu sormak istiyordu.

Sorularına cevap alamayınca Jace kendini aptal gibi hissetmeye başladı. Evin neresinde olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Ana yatak odasında devasa bir sayvanlı yatak olduğunu hatırladı. Evi 1850'lerde yeniden düzenleyen adam yatağı iflas etmiş bir dükün eşyalarının satıldığı bir müzayededen almıştı. Yatak ağır oymalı, yaşı kararmış meşeden yapılmıştı ve şilte sekiz ayak kareydi. Yatağın evde kalmasını sağlamak için, tadilatçı odayı yatağın etrafına inşa ettirmişti. Yatağı dışarı çıkarmanın tek yolu onu parçalara ayırmaktı. Yıllar geçtikçe yatak da pencereler ve lavabolar gibi satışa dahil edilmişti.

Ama şimdi Jace başka bir odadaydı. Ana yatak odasının yarısı büyüklüğündeydi ve çok daha güzeldi. İki tarafta pencereler vardı, bir set derin bir pencere koltuğunun inşa edildiği güzel bir oyuk oluşturunuyordu. Bu sayede

Stacy'nin yağmur camlara vururken bir kitapla kıvrıldığını hayal edin. Yağmuru her zaman sevmiştir.

Stacy'nin ölümünden beri Jace ilk kez kendini huzurlu hissediyordu. Gözlerini kapadı, tekrar uyumak istiyordu ama yapamayacağını biliyordu. Ne kadar zamandır uyuyordu? Bay Hatch'in "onun" dediği ağacın altında kendinden geçtiğinden beri mi? Adam Jace'e hayaletten bahsedeceğini söylemişti ama bahsetmemiştir. Birlikte geçirdikleri kısa zamanı dışarıda yapılması gereken her şeyi sıralayarak geçirmiştir. Temizlenmesi gereken hendekler, değiştirilmesi gereken bitkiler, satın alınması gereken gübre gibi şeyler vardı. "Buralarda hayvanlara ihtiyacınız var," dedi Bay Hatch, kadehindeki güçlü şarabı boşaltırken. "Gübreye ihtiyacımız var. Bu büyüklükte bir yerin inek gübresi satın almak zorunda kalması doğru olana aykırı." Otuz dakika sonra Jace, Bay Hatch'in "doğru olana aykırı" olduğunu düşündüğü pek çok şey olduğunu öğrendi.

Şimdi yatakta uzanırken, bunu birinin yaptığını düşünüyordu. Biri beni sakinleştiriyor. Bir yanı bunun saçma olduğunu düşünüyordu ama bir yanı da Stacy öldüğünden beri hiç bu kadar sakin hissetmediğini biliyordu. "Eğer buradaysan, lütfen benimle konuş," dedi.

Pencerenin yanında bir kumaş hışırtısı duydu ve tamamen şeffaf beyaz bir şekil görmeyi bekleyerek döndü, ama hiçbir şey yoktu. Ancak odada perdeyi hareket ettirecek bir rüzgâr da yoktu.

Jace iç geçirerek çıplak ayaklarını yataktan aşağı salladı. Tamamen giyinikti ama ayakkabıları ve çorapları çıkarılmıştı. Acaba onları kim çıkardı? diye düşündü.

En yakın banyoyu aramaya başladı. İngiliz evleri hakkında öğrendiği tek şey, ne kadar pahalı olurlarsa olsunlar, "koridorun sonunda" olmayan bir banyonun nadir bir şey olduğuydu. İnternette, üçüncü katında yedi yatak odası ve sadece bir tuvalet bulunan on iki milyon dolarlık evler görmüştü. İnsanlar yıkanmak için alt kata inmek zorundaydı.

İngilizlerin dediği gibi, yatak odasına açılan bir kapı anlamına gelen en-suite bir banyo buldu. Kafası netleşmeye başladığında, uyuduğu odanın önceki sahiplerinin yatak odalarından biri olduğunu fark etti.

depo olarak kullanılıyordu. Jace odayı gördüğünde, büyük ambalaj kutuları ve fermuarlı torbalar içinde giysilerle dolu raflarla doluydu. Ziyareti üstünkörü olmuştu ve aklı evin kendisinde değildi, bu yüzden odanın bu kadar güzel olduğunu fark etmemişti.

Banyo malzemelerinin lavabonun üzerinde olduğunu görünce ana banyoda olduğunu . Kocaman bir küvetin yanı sıra bir de duş olduğunu görünce sevindi. Giysilerini çıkardı, uzun bir duş aldı, dişlerini on bir kez fırçaladı, sonra beline bir havlu doladı ve giysilerini aramaya koyuldu. O uyurken biri arabasından bavullarını çıkarmış ve yerleştirmişti.

Birden sakinliği gitmiş, yerini panik almıştı. Bavulu neredeydi? Giderek artan bir önsezi duygusuyla büyük çantasını aradı. Biraz zaman aldı ama bavulu yatak odalarından birindeki gömme dolabın arkasında buldu. Bavulu çekip açtı, sonra da astarını aradı. Fotoğrafın deri kılıfını hissettiğinde rahat bir nefes aldı. Stacy'nin sadece bir fotoğrafını getirmişti ve onu da bavulunun astarının altına saklamıştı. Ne yaptığını ve nedenini bir sır olarak saklamasının daha iyi olacağına karar vermişti. İnsanlara sadece birkaç yıl önce intihar etmiş bir kadınla değil, onların kadın kabadayı hayaletiyle ilgilendiğini söyleyecekti. Jace fotoğrafı gösterip sorular sorarsa birilerinin Stacy'nin tanıştığı kişiyi şehirden gitmesi için uyaracağından korkuyordu. Bunu nasıl yapacağından emin değildi ama sorularının incelikli olması gerektiğini biliyordu ve aslında bilmek istediği şey üzerinde çalışması gerekiyordu.

"Demek beni buldun!" Jace sonunda mutfağını bulduğunda Bayan Browne şöyle dedi.

"Sorun değil," dedi yalan söyleyerek. Bir kez daha yanlış yola sapmıştı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde dışarı çıkmış ve içeri girmenin başka bir yolunu bulmaya çalışmıştı. Böylesine büyük bir ev için olağanüstü az sayıda dış kapısı vardı. Sonunda, Bayan Browne'un bir gün önce onu dışarı ittiği kapıyı bulana kadar tüm evi dolaşmak zorunda kalmıştı. Uzun yürüyüşün kalbinin daha hızlı atmasına neden olduğunu görünce, eşofmanını giymekle doğru bir seçim yaptığını anladı. Yetmiş iki dönümlük arazisinin etrafında bir koşu ona iyi gelecekti.

Bayan Browne, "Geç oldu ama sanırım size hâlâ bir kahvaltı hazırlayabilirim," dedi.

Duvardaki saate baktı. Saat sabahın 8:05'iydi. "Çok nazıksınız." Odanın ortasındaki büyük masaya oturdu. "Nerede yaşıyorsunuz?" Evin o kanadında iki daire olduğunu biliyordu. Birinde hizmetçinin yaşadığı, diğerinin ise boş olduğu söylenmişti. Yanlışlıkla Bayan Browne'un özel bölgesine girmediğinden emin olmak istedi.

Ağa'ya arkasını dönmüştü ve onun sertleştiğini görünce sorusunu yanlış anladığını anladı. "Beni evden attırmak mı istiyorsun?"

"Jamie'nin kızını dışarı atmak mı? Bunu nasıl yapabilirim?"

Şakasını biraz gülümseyerek ve bir tabak yemekle ödüllendirdi: üç sosis, üç kızarmış yumurta, kızarmış mantar ve domates ve iki kalın dilim kızarmış ekmek. Yanında da balıkçı ağırlıklarının yüzdürecek kadar güçlü bir demlik çay vardı.

Jace şaşkınlıkla ona baktı. "Bu Jamie'den mi?"

"Hayır, bu iyi bir İngiliz kahvaltısı. Ama sizin gibiler için çok fazlaysa..." Tabak alması için uzandı.

Jace onu durdurdu. Yalnız yaşadığı için kahvaltıda sıkıcı bir kâse mısır gevreği yeme eğilimindeydi ama dün akşam yemeğinde uyuduğu için çok acıkmıştı. "Ben hallederim," dedi çatalını eline alarak.

"Öyle olduğunu görüyorum. İngiltere'de yaşamak için biraz zayıfsın."

Jace onun arkasından baktı ve hayatında ne başarırsa başarsın, Bayan Browne'a göre doğduğu yer yüzünden hep eksik kalacağını düşündü. Yemekler çok lezzetliydi. Yüksek kalorili, kolesterol yüklü ve onun için kötüydü ama tadı harikaydı. "Peki nerede yaşıyorsun?"

"Yolun karşısında," dedi elini "dışarı" yönünde sallayarak.

Jace daha fazlasını sormak istedi ama tam o sırada Bayan Browne avluda yürüyen bir kız gördü.

"İşte o lanet kız yine orada! Şuraya yazıyorum, ahududu çalıyor. İhtiyar Hatch onları kuşların aldığını söylüyor ama bence bu birlikteler. Bence onları satıyor. Eğer onu yakalarsam, onu kovacağım." Bu sözlerle mutfaktan çıkıp dış kapıya doğru koşmaya başladı. Dakikalar sonra Jace onu avluda, sadece halının tozunu silkelemekten suçlu görünen zavallı kızın peşinden koşarken gördü.

Jace, Bayan Browne'un yokluğunu fırsat bilerek mutfığa baktı. Mutfakta üç kapı vardı; biri girişti, o yüzden diğer ikisine baktı. Kapılardan biri dolaplar ve lavaboyla dolu bir odaya açılıyordu. Hızlı bir bakış ona dolapların bulaşıklarla dolu olduğunu gösterdi. Hiçbiri "iyi" porselen gibi görünmüyordu. Altlarında Herend, Spode ya da Wedgwood gibi isimler yoktu ama bir düzine ya da daha fazla kişilik bir akşam yemeği partisi verebilecek kadar çoktu. Eğer birilerini tanırıyorsa, diye düşündü.

Mutfığa geri döndü, Bayan Browne'un hâlâ zavallı temizlikçi kıza bağırıp çağırdığını gördü ve diğer kapıya gitti. Bir duvarında üç ince penceresi, diğer duvarında da arduvaz rafları olan bir kilerdi burası. Rafları teneke kutular, torbalar ve kutuların yanı sıra ev yapımı reçel ve turşu kavanozları dolduruyordu. Üzerinde "romlu şeftali" yazan büyük bir kavanoz ilginç görünüyordu.

"Bir alkoliğe dönüşüyorum," dedi, sonra bir sesle dar pencerelerden dışarı baktı. Manzara ot ve sosis dizileri tarafından neredeyse kapatılmıştı ama avlunun girişine bakıyordu. İlginç, diye düşündü. Mutfığında taht kurmuş Bayan Browne'un bilmediği kimse girip çıkamazdı. Onun aceleyle açıklıktan geçtiğini gördü, ama dar bir kapıdan sola döndü. "Onun dairesi," dedi Jace gülümseyerek ve bir gizemi çözdüğünü hissederek.

Kadın mutfığa döndüğünde Jace masaya geri dönmüş, kahvaltı tabağını bitiriyordu. Övgü için ona baktı ama kadın ona tanıdık gelmeye başlayan bir şekilde "hımm" demekle yetindi.

Jace yemeğini bitirdikten sonra dış kapıyı buldu ve bahçeye çıktı. Şimdiye kadar gördüklerine bakılırsa, bahçe çok güzeldi ve Bay Hatch burayı korumak için harika bir iş çıkarmıştı. Kahvaltı midesinde ağırlaşmıştı ve bir gün önce içtiği bira ve şarabın etkilerini hâlâ hissediyordu ama sonuçta kendini son üç yıldır hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu. Yine, kendisini iyi hissettiren bir şey yapıldığını ya da söylendiğini düşündü.

Evin yakınındaki dönümlerce arazide dolaşırken, onlara hayret etti. Birkaç çiçek tarhı vardı, yemyeşil ve doluydu, görünürde tek bir ot bile yoktu. Büyük Japon balıklarıyla dolu ve üç tarafı uzun, yaprak dökmeyen çitlerle çevrili güzel bir gölet vardı. En sevdiği şey, hayvan şeklindeki bir sıra süs ağacıydı. Bunlardan dört tane vardı: bir kuğu, bir ayı, büyük bir balık ve doğru açıdan bakarsanız ejderha olabilecek bir şey.

Kare tuğla sütunları ve ahşap kirişleri olan uzun bir pergolanın altından geçti. Dantelli yapraklı sarmaşıklar kirişleri neredeyse kaplamıştı. Bir gül bahçesi vardı ve her yerdeki banklar serin ve güzel bir noktaya sıkıştırılmış gibiydi.

Gül bahçesinin sonunda genç bir adam bir çukur kazıyordu ama kazma biçiminde Jace'e çocuğun neredeyse başka bir şey yaparken yakalandığını düşündüren bir şey vardı. Elindeki ipucu, genç adamın kazmak için tırmık kullanıyor olmasıydı.

"Günaydın," dedi Jace. "Günaydın

efendim. Yeni efendi siz misiniz?"

Jace eski moda terime gülümsedi, sonra çocuğun ağaçlara doğru bakışını takip etti. Küçük bir ayak hareket etti. "Onun çöküşüne neden olacak kız arkadaşı olan sen misin? Onu kötü yollara mı sürükleyeceksin?" Arkalarında bir kız kıkırdadı.

"Evet, efendim, benim," dedi çocuk. "Ben Mick, ilk bahçe asistanıyım."

Genç adam uzun boylu, güçlü ve zeki görünüyordu. "Bay Hatch ayrıldıktan sonra görevi devralmayı mı planlıyorsunuz?"

Mick sanki bu mümkün değilmiş gibi güldü ama kız ağaçların arasından çıktı, Mick'in kolunu sıkıca kavradı ve "Evet, öyle" dedi.

Jace genç Mick'in hırsı varsa bunun onun sayesinde olduğunu düşünüyordu. Onlarda hoşuna giden bir şeyler vardı. "Peki düğün ne zaman?"

Mick ayaklarına baktı ama kız gülümsedi. "Sonbaharda. Sekreterlik kursunu bitiriyorum ama evlenirsem babam parasını ödemeyecek."

Jace, Bay Hatch'in kızın "tuvaletleri temizlediğini" söylediğini hatırladı, bu yüzden okul masraflarının çoğunu kendisinin karşıladığını tahmin etti. Kızın hırsı ve cesareti vardı; bunu takdir ediyordu. "Akıllıca bir karar. Peki bu arada nerede buluşacaksınız?" Jace, Mick'in endişeyle arkasını döndüğünü görünce onun evinde buluşacaklarını anladı. Neden olmasındı ki? Yıllardır boş duruyordu.

"Mick," dedi Jace, "ve...?" "Gladys."

"Bayan Browne'un mutfağının üzerinde boş bir daire, bir daire yok mu? Evlendikten sonra orada yaşamak ister misiniz?"

Mick'in gözleri inanamayarak açıldı ama Gladys'in yüzü zevkten pembeleşti. "Oh, evet, efendim," dedi. "Ve bir sekretere ihtiyacınız olmayacak, değil mi?"

"Gladys!" Mick söyledi. "Bu çok fazla."

"Aslında," dedi Jace, "bir sekretere ihtiyacım var. Belki siz ikiniz şu ofise bakabilirsiniz-"

"Çamaşırhane," dedi Gladys. "Evet efendim, orayı iyi bilirim."

Birbirlerine baktıklarında Jace bunun başından beri onun planı olduğunu anladı. Evet, o yanındayken Mick kendisi için iyi şeyler yapabiliirdi. "Belki bir ofis için ihtiyacım olan şeylerin bir listesini yapabilirsin -bilgisayar, yazıcı, her şey

ve bana bir fiyat listesi ver. Maaş taleplerinizi de bildirin. Mezun olduğunuzda işe başlamanız için her şeyi hazırlamış olacağız."

"Oh!" Mick dedi ki. "Mezun olmadan önce başlayabilir. Sizin için de uygunsa akşamları çalışabilir, efendim."

"Hiç sorun değil. Mick, çukur kazmayı bıraksan iyi olur yoksa Bay Hatch postunu alır, bu arada ben bile senin tırmıkla değil kürekle kazdığını biliyorum."

Gladys güldü ama Mick kıpkırmızı oldu.

Bahçe turuna devam etmek için onlardan ayrıldı. Birkaç arkadaş edindiğini ve fatura ödeme işleriyle ilgilenecek bir sekreter kazandığını hissetti... Bir sekretere başka ne için ihtiyaç duyduğundan emin değildi ama evde insanlar olmasını istediğini biliyordu. Her ne kadar uzun bir geçitle birbirine bağlı olsa da daireleri ana evin yakınında değildi ama yakınlarda olmaları hoşuna gidiyordu. Sohbet ve kahkahalar ailesini çok özlemesini engelleyebilirdi.

Resmi bahçenin sonunda, ormanlık park başlamadan hemen önce duran Jace eve baktı. Evet, iğrençti ama şimdi evi gerçekten gördüğüne göre, tavsiye edebileceği şeyler de vardı. Amerikalı zihnine göre iki mutfak olması tuhaftı ama annesi her zaman dünyada iki kadına yetecek kadar büyük bir mutfak olmadığını söylerdi. Eğer evde bir aile yaşıyorsa, diye düşündü Jace, sadece karı koca ve çocuklar için bir yer olması güzel olabilirdi.

Stacy'nin bu evi seveceğini düşündü. Çalışmadığı zamanlarda pazar günleri çocuklar için krep yapabilir ve-

Bu düşüncesinden vazgeçti. Görünüşe göre Stacy evi biliyordu ama ona bundan hiç bahsetmemişti. Çocuk sahibi olma konusuna gelince, her şeyi o tartışma başlatmıştı.

Muhteşem yaşlı ağaçların gölgelediği, dönümlerce uzunlukta güzel bakımlı patikalardan oluşan ormanlık alanda bir patika boyunca yürüdü. Bakır kayını, çınar, at kestanesinin yanı sıra meşe ve karaağaç gördü. Gördüğü ağaçların çoğu

tanımadı ve egzotik olduklarını, genellikle İngiltere'de yetişmeyen türler olduklarını düşündü.

Birileri burayı çok sevmiş, diye düşündü.

Yolların kesiştiği bir noktadan sola döndü ve meşe bir kapısı olan yüksek bir tuğla duvara geldi. Kapıyı açtığında güzel bir sebze bahçesi gördü. Düzgün sebze sıraları, ayak yüksekliğinde şimşir çitlerle çevriliydi. Bir ucunda uzun bir sera duruyordu ve kuşları içeride ekili meyvelerden uzak tutan yarım dönümlük kafesler var gibiydi.

Jace etrafına bakınırken, Bayan Browne'un azarladığı güzel kızın uzun bir fasulye kulesinin arkasından diğerine koştuğunu gördü. Onu başka bir kız takip ediyordu. Onu görmediler, bu yüzden Jace seranın ucunun arkasına geçti ve izledi.

Genç kızlardan biri tombul ve güzeldi, diğeri sıska ve sade ve ahududu kafesine doğru gizlice ilerliyorlardı. Menteşeler gıcırdamasın diye kapıyı yavaşça açtılar, sonra parmak uçlarında içeri girdiler. Bahçe büyük ve yüksek bir tuğla duvarla çevrili olduğundan, onları kimin duyabileceğini düşündüklerini merak etti.

Jace saklandı ve onların küçük teneke kovaları olgun ahududularla doldurmalarını izledi. Her birinden meyve damlayan sıra sıra çalılar vardı. Bayan Browne'un çileklerin çalınmasıyla ilgili şikâyetlerini hatırlıyordu ama kendisi ya da çalışanları hepsini yiyemezdi, o halde neden kızların yemesine izin vermiyordu?

Kafesin kapısını açtı, menteşelerde parlayan yağı fark etti, ağzına bir ahududu attı ve "İyiler, değil mi?" dedi.

Kızlar onun sesiyle sıçradı, sonra güzel olan ağlayacakmış gibi baktı. Zayıf olan ise meydan okuyan bir tavır takındı. "Onların parasını ödeyebiliriz," dedi ona ters ters bakarak.

"Bizi polise ihbar edecek misin?" diye sordu diğer kız.

"Siz...?"

"Daisy, efendim," dedi güzel olan. "Dün gece seni yatırmaya yardım ettim. Bay Hatch sizi olduğunuz gibi bırakmamızı söylemesine rağmen ayakkabılarınızı ve çoraplarınızı çıkardım."

"Teşekkür ." Diğer kıza döndü. "Ve ...?" "Erin."

"İkiniz de benim için mi çalışıyorsunuz?"

"Evet, efendim," dedi Daisy. "Evinizi temizliyoruz."

"Ve Bayan Browne'un bizim için bulabileceği her türlü aşağılık görevi yerine getirin," diye ekledi Erin, bu ifadeye tepkisini görmek için Jace'i izleyerek.

İçgüdülerini bu kızlara Mick ve Gladys'e güvendiği gibi güvenmesine izin vermiyordu. Ne söylerse söylesin Bayan Browne'a anlatacaklarından korkuyordu. "Peki ahududuları ne yapıyorsunuz?"

Kızlar birbirlerine baktılar ve doğruyu söylemeye karar vermiş gibiydiler. Daisy, "Annelerimiz ahududulu tart yapar, sonra da bunları yerel dükkanda satarlar" dedi.

"Sizin de aynı şeyi yaptığınızı varsayabilir miyim..." Bahçedeki diğer çalılara baktı ama ne olduklarına dair hiçbir fikri yoktu.

"Çilek, böğürtlen, bektaşı üzümü," dedi Erin.

"Ve elmalar, ayvalar, muşmulalar, kayısılar, şeftaliler, armutlar ve kirazlar," dedi Daisy.

"Ve dut," diye ekledi Erin. "Annem dut reçeli yapıyor ve Harrods'ta satıyorlar."

"Bu çok etkileyici."

Erin bir adım öne çıktı. "Ama kâr edebilmemizin tek yolu meyvelerin bedava olması. Yıllardır burada kimse yaşamıyor, bu yüzden meyveler boşa gidiyor." Kafese bir göz attı. "Kuşlar bile ona ulaşamadı."

"Bay Hatch bu konuda ne biliyor?" "Her şeyi.

Onsuz yapamazdık." "Ya Bayan Browne?"

Kızlar yine bakıştılar ama bir şey söylemediler.

"Emin olsaydı seni kovardı, değil mi?"

"Evet," dedi Erin. "Eğer bizi burada yakalarsa hemen işten atılırız." "Peki ya ona sizi kovamayacağını söylersem? Buranın sahibi benim, biliyorsun."

Kızlar gülümsedi. "Affedersiniz efendim, ama öyle mi? Sahipler gelir gider ama Bay Hatch ve Bayan Browne kalır. Kuralları onlar koyar."

"Bunun nasıl olabileceğini anlayabiliyorum." Bunu söylemedi ama kendisinin de yakında gideceğini biliyordu. "Belki Bayan Browne'a istediğiniz kadar meyve toplamanıza izin verdiğimi söylersem-"

"Oh, hayır, efendim!" Daisy dedi ki. "Hayatımızı cehenneme çevirir ve biz de işi bırakamayız çünkü annelerimizin meyveye, hepimizin de paraya ihtiyacı var. Bu işte çalışan, hepsi de çocuklu altı kadın var. Ve erkek yok. Babam hasta ve Erin postacının karısıyla kaçtı, bu yüzden-"

Erin ona sözünü kesen bir bakış attı. "Demek istediği, efendim, beslememiz gereken ailelerimiz var ve yardım etmeyi teklif etmeniz büyük incelik..."

"Burnumu bu işe sokmasam daha iyi olur."

"Aynen öyle efendim," dedi Daisy, güzelce

yüzünü buruşturarak.

Jace ona bakarken, bir yıl içinde evlenip hamile kalacağından emin olduğunu hissetti. "Pekala," dedi gülümseyerek. "Ben-"

"Crickey!" Erin Daisy'nin kolunu tuttu ve çalıların arasına çömeldiler.

Jace ne olup bittiğini anlayamadan ayakta kaldı, sonra Bayan Browne'un kolunda bir yük arabasıyla bahçeye girdiğini gördü.

"Bizi ele verecek misin?" Daisy iri mavi gözleriyle Jace'e bakarak fısıldadı.

Başını salladı ve bir adım öne çıktı ama Erin pantolonunun paçasından tuttu. "Buraya gelecek ve bizi göreceksin. Dikkatini dağıtabilir misin? Buradan mı?"

"Belki tişörtünü çıkarırsın," dedi Daisy ve sonra kıkırdamasını bastırmak için elini ağzına götürdü.

Kendine rağmen Jace yüzünün kızardığını hissetti. Kızlar en fazla on sekiz yaşındaydı ve otuz iki yaşında olmasına rağmen kendisini bir şehvet düşkünü gibi hissetmesine neden oluyorlardı.

"Yüzü kızarıyor," diye fısıldadı Erin, sonra Daisy'yi dürttü ve kendi kahkahasını bastırmak zorunda kaldı.

Bayan Browne biraz fasulye toplamıştı ve şimdi doğruca ahududu kafesine . Jace onun dikkatini dağıtmalıydı ama nasıl?

Ne yapacağını düşünürken olağanüstü bir manzara gördü. Sol tarafta, bir kadının neredeyse şeffaf şekli tuğla duvarın arasından çıkmıştı. Bayan Browne az önce bir bitkiden bir şey kesmek için eğilmişti ve eğildiği için figürü görmedi.

Kadın Bayan Browne'dan birkaç santim ötede durdu ve duvardan bir şey almak için uzandı. Ne olduğunu göremedi ama kadın onu avuçlarının arasına aldı. Bayan Browne ayağa kalktığında, kadın -ruh- ellerini Bayan Browne'un yüzünün önünde açtı ve onlara üfledi. Jace bir an için örümceğe benzeyen bir şeyin kadının ellerinden Bayan Browne'un yüzüne doğru gittiğini gördü.

Bir sonraki an Bayan Browne yüzüne tokat atıyordu. Elindeki sebze sepetini bıraktı ve kapıya doğru koştu, koşarken kendine de vuruyordu. Yanında Daisy ve Erin ayağa kalkıp gösteriyi gülerek izlediler.

Ama Jace'in gözleri duvarın yanında duran ve gülümseyen kadının üzerindeydi. Kadının içini görebiliyordu. Kadının üzerinde yüksek yakalı, uzun kollu beyaz bir bluz vardı; ince beli, bilek uzunluğunda bir etek ve yumuşak, bağcıklı botların üzerinde geniş bir kemerle çevrelenmişti. Uzun, siyah saçları ensesinden geriye bağlanmıştı ve sırtından neredeyse beline kadar sarkan kalın bir kuyruk oluşturuyordu. Yüzü profilden bakıldığında narin hatlara, mükemmel bir buruna ve uzun kirpikli gözlere sahipti. Kadının içinden duvarın tuğlalarını görebiliyordu.

Daisy ve Erin kahkahalarla gülüyor ve küçük bir dans gösterisi yapıyorlardı ama Jace olduğu yerde donup kalmış, gözlerini bile kırpmadan kadına bakıyordu.

Ruh kadın gülümseyerek, kendisini görmemiş gibi görünen Daisy ve Erin'e bakmak için döndü. Jace'in kendisine baktığını görünce gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı ve bir an için gözleri kilitlendi. Eski bir şampuan ya da sabun reklamındaki biri gibi sessiz bir şekilde güzeldi. Gözleri koyu maviydi ve ağzı küçük ve mükemmel şekilliydi.

Jace'in onu görebildiğini fark ettiğinde şaşkınlık yaşadı, sonra yaklaşık üç saniye boyunca vücudu daha fazla maddeye sahip oldu. Hiçbir şekilde katı değildi ama Jace onu daha fazla, tuğlaları ise daha az görebiliyordu. Bir sonraki saniyede, o gitmişti. Puf diye yok olmadı, sadece oradaydı ve sonra orada değildi.

Jace, Daisy ve Erin'in kendisine baktığını fark etmeden önce bir an kıpırdamadan durdu.

"Hayalet görmüş gibi görünüyorsunuz efendim."

İsteksizce gözlerini duvardan ayırdı. "Hayır, sadece 10 kiloluk kahvaltının etkisinden kurtulmaya çalışıyorum. Bayan Browne dönmeden meyvelerinizi alıp buradan gitseniz iyi olur."

Meyve kafesinden koşarak çıkarken, "Evet efendim, teşekkür ederim efendim," dediler. Tuğla duvardaki kapıda Daisy durdu, güzelce gülümsedi ve "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Herhangi bir şeye. Belki bir ayak masajı. Ya da-" Erin onun kolundan tuttu ve kapıya doğru çekti.

"Hamile kalmasına altı ay var," diye mırıldandı Jace.

Bir süre meyve kafesinin içinde durdu ve kadının ruhunun bulunduğu noktaya baktı. Ahududu tarlasını yağmalayan iki kıkırdayan kızı koruduğunu düşündü. Duvardan bir örümcek ve Bayan Browne'un yüzüne doğru üflemişti, böylece ahududuları ispiyonlayan kızları görmeden kaçacaktı.

Jace'i şaşırtan şey, ne kızların ne de Bayan Browne'un onun için bu kadar açık olan bir şeyi görmemiş olmalarıydı.

"Sensin," diye sağından bir ses duydu ve Bayan Browne'un kafesin kapısını açtığını görmek için döndü. "Burada birini gördüğümü sandım."

"Evet, itiraf ediyorum. Ahududu yiyordum." Tekrar kadının görüldüğü yere baktı. "Biraz önce sizi dans ederken mi gördüm?"

"Öyle de diyebilirsiniz. Duvardan yüzüme bir örümcek düştü. Hatch'e bahçeciliği hakkında ne düşündüğümü söyledim. O çocuklarının gevşemesine izin veriyor. Hiç iş yapmıyorlar."

"Senin kızların gibi değil."

"Eğer kastettiğin buysa, onları çalıştırıyorum." Arkasındaki ahududulara ulaşmaya çalışıyordu ama Jace olduğu yere sıkıca yapışmıştı. "Yüzünde o ifade var."

"Peki bu nasıl bir bakış?"

"Hayalet bakışı. Onu gördün mü? Evi satışı çıkaracak mısın?"

Jace kendini ona bakmaya zorladı. "Satmak mı? Kahvaltılarını mı kaçıracaksın?
Bunu nasıl yapabildim?"

Küçük, paslı kahkahasını attı. "Yumuşak başlı birisiniz, değil mi Bay Montgomery? Neden bir karınız ve çocuklarınız yok? Bu evi gençlerle doldurun. İhtiyacı olan şey bu."

"Evlenme mi teklif ediyorsun?" diye sordu ve kadın gülümsedi.

"Hadi Şimdi git, yapacak bir Şeyler bul ve beni iŐimle baş başa bırak."

Jace kafesin kapısına doğru gitti ama geri döndü. "Bayan Browne," dedi ciddiyle, "bu hayalet hakkında. İnsanlar onu evin içinde mi yoksa dışında mı görüyor?"

"İçeride. Kimsenin onu dışarıda gördüğünü söylediğini duymadım. Ol' Hatch kendini burada gösterseydi ondan ölesiye korkardı."

"Ama bana bazı insanların onu görebildiğini, bazılarının ise göremediğini söylememiş miydin? Belki de dışarıda göründü ama kimse onu görmedi ya da gün ışığında göremedi."

Bayan Browne gözlerini kısarak ona baktı. "Bana Leydi Grace'i evin dışında gördüğünüzü m  söylemeye çalışıyorsunuz? Belki de burada, bu bahçede?"

Jace sırtıttı. "Seni bir araştırma aracı olarak kullanmaya çalışıyorum. Eğer Leydi Grace hakkında bir kitap yazacaksam, onun hakkında öğrenebileceğim her Şeyi öğrenmem gerek, değil mi?"

"Dünyayı terk etmeyen bir kadın hakkında kitap mı yazacaksın? Şey..." dedi, "eğer yapmak istediğin buysa, ama benim zamanımı değerlendirecek daha iyi işlerim var."

"Yani onu dışarıda kimse görmedi

mi?" "Bildiğim kadarıyla hayır ve

biliyorum-"

"Bilinmesi gereken her Şeyi," dedi Jace i  çekerek. Bir Şeyler biliyor olabilirdi ama ondan bilgi almak zordu. Ondan Stacy hakkında bir Şeyler  ğrenmeye çalıŐmaktan korkuyordu. Stacy burada biriyle tanıştıysa ve Bayan Browne bunu biliyorsa, bilgi almaktan çok ahlak dersi alma olasılığı daha yüksekti.

"Sanırım biraz koŐacađım," dedi. " ğle yemeğine hazırlanmak için biraz kahvaltı yapacağım."

"Jamie'nin kızarmış tavuğu," dedi. "Biberiyeli."

Jace gülümseyerek geriye doğru koşmaya başladı. hayaletin adım attığı yere

ulaştığında, bir yeri ağrıyormuş gibi yaptı.

ayak bileği. Bayan Browne dikkatle onu izliyordu. Ayak bileğini ovuşturduktan sonra ayağa kalktı ve duvarı hissetti. Sağlam ve eskiydi. Orada bir kapı yoktu ve daha önce de olduğunu sanmıyordu.

Jace park alanında bir saatten fazla koştu. Sık sık durup bir yerlere bakıyordu. Bir toprak parçası yaklaşık dokuz yüz yıl boyunca işgal edildiğinde, insanlar geride izlerini bırakıyordu. Hepsi kilitli dört barakaya ve iki baraka kalıntısına daha rastladı. Üstü kubbeli ve mermer zemini parçalanmaya başlamış güzel bir taş sığınak buldu. Buraya için sarmaşıklarla mücadele etmek ve ne olduklarını göremeyeceği kadar hızlı hareket eden küçük, tüylü yaratıklardan oluşan bir aileden kaçmak zorunda kalmıştı. Ona kuru bir nehir yatağı olduğu söylenen yerin yanında taştan yarım daireler vardı. Keşişler taşlarla çevrili havuzlarda balık besliyorlardı.

Eve döndüğünde, öğle yemeğinden önce duş alacak zamanı kalmıştı. Yemeğini Bayan Browne'un mutfağında yedi ve ahududu çalılarının kesilmesiyle ilgili uzun bir şikâyetle maruz kaldı. Jace'i kimi gördüğü konusunda sıkı sıkıya sorguladı. Jace rahatça yalan söyledi. Elbette ona gerçeği söylemek yalan söylemekten daha kötü olurdu. Hayaletin ona örümcek üflediğini söylemek mi? Pek sayılmazdı.

Çok lezzetli olan öğle yemeğinden sonra yukarı çıkıp emlakçı Nigel Smith-Thompson'ı aradı ve sorular sordu. Jace'in bilmek istediği şey, evin son satıldığı üç yıl içinde önceki sahibinin evi kimseye ödünç verip vermediği idi. Orada kim kalmıştı? Temsilci kimsenin kalmadığını söyledi. Ev sahibi ve ailesi gecenin bir yarısı evi terk etmiş ve bir daha evi ziyaret etmemek üzere ülkelerine dönmüşlerdi.

"Evi kimseye ödünç vermediğinden *emin* misin?" Jace ısrar etti.

"Onu arayıp sorabilirim," dedi temsilci ama belli ki bunu yapmak istemiyordu.

"Lütfen," dedi Jace ve ajana cep telefonu numarasını verdi. "Burada kalmak için kimin izin aldığını bilmek istiyorum."

"Buna cevap verebilirim. Sadece hizmetçinin kalmasına izin verildi. Bahçıvan arazinin güney ucundaki küçük evde yaşıyor."

"Ama belki de ev sahibinin evi *kullanan* bir arkadaşı vardı."

"Önceki sahibi evin bakımını bize bıraktı ve sizi temin ederim ki *kimsenin* kullanmasına izin vermedik." Sesi gerginleşmeye başlamıştı, sanki Jace onu kötü bir şeyle suçluyordu. "Bence Bay Montgomery, Bayan Browne ile konuşmalısınız. Orada kalmaması gereken biri kaldıysa, Bayan Browne'un bundan haberi vardır."

"Onunla konuşacağım," dedi Jace iç çekerek çünkü kadından hiçbir bilgi alamayacağını biliyordu. "Ama hemen sahibini arayıp soracak mısınız?"

"Evet," dedi ajan yorgun bir sesle. "Arayacağım."

Jace ona teşekkür etti, sonra telefonu kapattı ve dışarı çıkmak için giyindi. Çıkarken mutfığa uğradı ve Bayan Browne'a ev boşken kimsenin kalıp kalmadığını sordu. Bayan Browne, onun soracağını bildiği için alınganlık göstererek *kimsenin* kalmadığını söyledi. Konuşmasının ortasında oradan ayrıldı ve arabasını aramaya koyuldu. Dışarıda, evin bir dönemecinin arkasına gizlenmiş, daha önce nasıl olduysa göremediği üç arabalık bir garaj vardı.

Anahtarlarını duvarda asılı küçük bir kutuda bulması biraz zaman aldı. Arabasını açtığı anda paspastaki kirin süpürüldüğünü ve yolcu koltuğunda bir dosya klasörü olduğunu gördü. İçinde ofis kurmak için gereken malzeme, bilgisayar ve diğer ekipmanların listelendiği düzgünce yazılmış bir kağıt parçası vardı. Jace malzemelerin dört farklı kaynaktan geldiğini görünce gülümsedi. Gladys kâğıdın altına, "En iyi fiyatları almaya çalıştım," diye yazmıştı. "Hepsini Pazartesi günü satın alabilir ve Salı günü saat ikide işe başlayabilirim. Bire kadar dersim var."

Jace sürücü tarafına geçmek için arabanın diğer tarafına doğru yürümek zorunda kaldı. Direksiyon simidine alışması biraz zaman alacaktı.

alışkın olduğu şeyin tam tersi.

Garajdan geri geri çıktı, kapıyı kapatacak aleti aradı ama bulamadı. Bir anda Mick ortaya çıktı ve kapıyı indirdi. Jace camı indirdi, kafasını dışarı uzattı ve "Gladys'e evet de. Salı günü iyi olacak." Mick gülümsedi ve el sallayarak teşekkür etti.

Margate köyüne giden yolda Jace'in cep telefonu -ya da İngiltere'deki adıyla cep telefonu- çaldı. Nigel, ev sahibinin evi kimseye ödünç vermediğini kesin bir dille söylediğini belirtti. Jace, "Teşekkür ederim," dedi ve telefonu kapattı.

Ya biri yalan söylüyordu ya da Stacy ve tanıştığı her kimse eve zorla girmişlerdi. Yoksa girmişler miydi? Jace'in elinde buluşmaya gittiğine dair hiçbir kanıt yoktu. Belki de eve gitmiş, o kişiyi beklemiş ama o gelmemişti. Belki de umutsuzluk içinde kendi canına kıymıştı.

"Madem *onu* bu kadar çok seviyordun, neden *benimle* evleniyordun?" diye yüksek sesle söyledi ve karşıdan gelen bir arabaya çarpmamak için direksiyonu kırdı. Alışkanlıktan dolayı yolun sağ tarafına geçmişti.

Jace Range Rover'ını kenara çekti, durdu ve başını direksiyona koydu. Stacy'nin fotoğrafını köye götürüp sorular sormak dışında nasıl bir yol izleyeceğinden emin değildi. Ölümüyle ilgili raporları okumuştı. O gece kimse onu barda ziyaret etmemişti. Geç gelmişti, bar sahibinin karısı Stacy'ye bir anahtar verdiğini ve merdivenlerden çıkarken neredeyse düşeceğini söylemişti. Kadın ayrıca Stacy'nin ağlıyor gibi görüldüğünü söyledi. Dükkân sahibi yardım edip edemeyeceğini sormuş. Stacy "Hayır, ben iyiyim," demiş. "Sadece iyi ve uzun bir uykuya ihtiyacım var."

Jace daha önce arabayla eve gittiğinde, köye varmadan Priory House'a dönmüştü, bu yüzden evi görmemişti. Şimdi buranın ilginç ve şirin olduğunu görüyordu ama zaten çoğu İngiliz köyü öyleydi. Bütün bakkallar bölünmüştü, yani bir kasap, bir fırın, bir manav ve bir şarap dükkânı vardı. Çoğu köyde olduğu gibi High Street olarak adlandırılan ana caddenin bir ucunda bir pub, caddenin diğer ucunda da başka bir pub vardı.

Hangi bardı? Jace merak etti. Polis raporunun kopyası Stacy'nin fotoğrafının arkasında saklıydı ve onu getirmeyi düşünmemişti. Belki de Stacy'nin... öldüğü yeri ziyaret edebilirdi -bu kelimeyi düşünmekte bile zorlanıyordu- ve öğrenebilirdi... Neyi öğrenebileceğini bilmiyordu.

Üzerinde Margate Tarih Kütüphanesi yazan küçük tuğla bir binanın önünden geçerken Jace'in aklına bir fikir geldi.

Arabasını caddeye park etti ve kütüphaneye doğru yürüdü. Yanından geçtiği herkes ona baktı, sonra başını salladı. Priory Evi'nin son sahibi olduğunu bildiklerinden hiç şüphesi yoktu. Hayaleti görüp görmediğini sormak istediklerini duyar gibiydi. "Evet, ama benden korktu ve ortadan kayboldu" diye cevap vereceğini düşündü.

Kütüphanenin kapısına vardığında yanında bir kalem bile olmadığını fark etti. Kalem ve kâğıdı olmadan araştırma yapan bir yazar gibi davranamazdı.

Dönüp köye baktı ve caddenin karşısında bir kırtasiyeci dükkânı olduğunu gördü. Sokağı geçti ve içeri girdi. İngiliz köylerindeki çoğu dükkânda olduğu gibi, Amerikan dükkânlarında olduğu gibi her üründen yirmi beş tane yerine iki tane vardı ve görünürde bir parça bile pleksiglas yoktu.

"Buyurun," dedi uzun boylu, zayıf, kır saçlı bir kadın tezgâhın arkasından bir kutuyu ona doğru iterken.

"Özür dilerim."

"Hepsi orada," dedi. "Bir göz atın."

"Sanırım bir hata oldu. Ben hiçbir şey satın almadım."

"Alice Browne aradı ve bahçede bir hayalet gördüğünü söyledi. Bunu daha önce kimse yapmadı, bu yüzden bir sonraki durağınızın onun hakkında bilgi edinmek için kütüphane olacağını biliyorduk ve tabii ki not almak için bir şeyler isteyeceksiniz, işte ihtiyacınız olan her şey burada."

Jace kıpırdamayınca, kutuyu tezgâhtan düşmek üzere olana kadar itti.

"Devam et," dedi. "Hesabınıza yazıldı ve ay sonunda genç Gladys Arnold'a bir hesap özeti göndereceğim. Yine de bazı malzemelerini Aylesbury'den almasını hoş karşılamıyorum. Benden ona, yerel satıcıları kızdırmanın para kazandırmayacağını söyleyebilirsiniz."

Jace hâlâ kıpırdamayınca sabırsızlandı. "İstediğin başka bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Jace yavaşça, sonra kutuyu aldı ve arabasına yöneldi. Kutuyu yolcu koltuğuna iterek direksiyonun başına geçti. Kendini sakinleştirmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Bayan Browne'a bahçede hayalet görmediğini söylediği halde ona inanmamıştı. Yerel kırtasiyeciyi aramış ve tezgâhtara Jace'in kütüphaneye giderken oraya uğrayacağını söylemişti.

İçinden Bayan Browne'u arayıp azarlamak, hatta onu kovmak geldi. Ne cüretle onun yaptıklarını tüm köye anlatır?

Birkaç dakika öfkeyle düşündükten sonra, bunun iyi bir şey olduğunu fark etti. İnsanları hayaletle ilgilendiğine inandırmak ve böylece gerçek ilgisini gizlemek için çalışmak zorunda kalmayacaktı. Hayır, Jace'in de diğer herkes gibi olduğu varsayılıyordu.

"Güzel," dedi Jace. "Bu iyi. Önceden hazırlanmış bir kılıf."

Sıkı kaslarını gevşeterek yanındaki koltuğun duran kutuya baktı ve şaşkınlıkla başını sallayarak incelemeye başladı. Bir araştırmacının isteyebileceği her şeyle doluydu: altı siyah kalem, dört renkli kalem, biri çizgili, diğeri çizgisiz iki defter. Daha neler neler. En altta pille çalışan küçük bir kitap ışığı bile vardı.

Jace iple bağlı büyük bir kâğıt cüzdan çıkardı ve içine çizgisiz bir defterle iki siyah kalem koyduktan sonra kütüphaneye doğru yöneldi.

Kırtasiyeci ve Bayan Browne ile aynı yaşlarda bir kadın olan kütüphaneci onu, "İstediğiniz her şey burada var," diyerek karşıladı. Bir kutuyu ona doğru itti. "Biz buna Priory House kutusu diyoruz ve artık kitapları kaldırmıyoruz bile. Umarım bir video oynatıcınız vardır. Alice fazla mobilyanız olmadığını söyledi, sadece son sahibinden kalanlar varmış. Eğer video ekipmanına ihtiyacınız varsa, size kiralayabiliriz."

Jace elinden geldiğince içtenlikle, "Teşekkür ederim," dedi ama zekice bir karşılık vermemek için kendini zor tuttu. "Video ekipmanı sipariş ettim."

"Oh? Alice bana söylemedi-"

"Bayan Browne hayatımla ilgili her şeyi bilmiyor," dedi Jace sert bir sesle.

Kadın Jace'e birkaç kez göz kırptı. "Anlıyorum. Belki de bu kitapları istemiyorsunuzdur," dedi ve kitapları tezgâhtan indirmeye başladı.

Tüm niyetine rağmen Jace bir İngiliz'i daha gücendirmiş gibi görünüyordu. "Kitapları çok istiyorum," dedi Jace, o almadan önce kutuyu kaldırarak. "Ve bunu benim için bir araya getirmeniz büyük incelik."

Hiç yumuşamadı. "Bunu senin için yapmadım. Onları Bayan için bir araya getirdim.
Grant."

"Oh?" Jace gülümseyerek kendini sevdirmeye çalışarak sordu. "Onu tanımıyorum."

"Tabii ki hayır! Dört sahip önceydi." Kadın, sanki çok fazla zamanını alıyormuş gibi ona ters ters bakıyordu. "Şimdi, eğer başka bir şeye ihtiyacınız yoksa..."

"Aslında etrafa bakmak istiyorum. Diğer konulara. Tabii bunu yapmama izin verilirse."

Cevap vermedi, sadece arkasını döndü. Jace kutuyu aldı ve masanın üzerine koydu. Asıl görmek istediği ertesi günün yerel gazetesiydi.

Stacy öldü. Onun hakkında ne yazıldığını ve bu işe kimlerin karıştığını bilmek istiyordu.

Kütüphanecinin aramaya nereden başlayacağına dair sorularının çoğuna cevap verebileceğini biliyordu ama muhtemelen beş dakika sonra Bayan Browne'u arayacağını da biliyordu. Ve ondan izin mi isteyecekti? Jace merak etti. Kütüphaneci Bayan Browne'a Jace'in üç yıllık gazetelere bakmasının doğru olup olmadığını soracak mıydı?

İstedğini sormadan buldu ve gazeteyi mikrofilm okuyucuya yerleştirdi.

Stacy'nin cesedinin bulunmasından sonraki gün manşetler yerel bahçe yarışmasıyla ilgiliydi, bu yüzden ölümü ikinci sayfanın en altında yer alıyordu. Ölümünün manşetlerde yer almamasına biraz içerlemişti ama Stacy hakkındaki spekülasyonların ilgi odağı haline getirilmemesinden de memnundu. Ölümünün sessizce ve onurlu bir şekilde gerçekleştiğini düşündü.

Hikaye Ralph Barker tarafından yazılmıştır. Gazete onun tarafından yazılmış, düzenlenmiş ve basılmıştır. İsmi ve adresi not defterine yazmış.

Hikâyeyi okumayı ertelemek için oyalandığının farkındaydı. Derin bir nefes alarak başladı. Bu düz bir haberd, sadece gerçekler veriliyordu, melodram ya da spekülasyon yoktu.

12 Mayıs 2002 günü saat 15:00'te, yirmi yedi yaşında Amerikalı bir kadın olan Bayan Stacy Evans'ın cesedi, Leaping Stag barının üstünde, bar sahibinin eşi Bayan Emma Carew tarafından bulunmuştur. Bayan Carew, polis memuru Clive Sefton'a Bayan Evans'ın gece yarısı bara geldiğini ve gece için bir oda kiralayıp kiralayamayacağını sorduğunu söylemiştir. Bayan Carew, Bayan Evans'ın "yıpranmış" görüldüğünü, bluzunun omzundan yırtık olduğunu ve ağlamış gibi gözlerinin altında makyaj olduğunu söyledi. Bayan Carew ona iyi olup olmadığını sordu. Bayan Evans iyi olduğunu, sadece çok yorgun olduğunu ve uzun bir uyku çekmek istediğini söyledi Ertesi sabah rahatsız edilmemeyi rica etti ve eğer iki gece için para ödemesi gerekirse ödeyeceğini söyledi. Bayan Carew kadının nefesinden içki kokusu aldığını, bu yüzden de kadının içki içtiğini ve araba kullanmak için kendine güvenmediğini düşündüğünü söyledi. Bayan Evans merdivenlerden çıkarken ayağı takıldı.

Ertesi gün Bayan Carew, Bayan Evans'tan hiçbir haber alamayınca endişelenmeye başladı. Kocası, bar sahibi George Carew, Bayan Evans'ı yalnız bırakmasını söyledi ama Bayan Carew bunu yapmadı. Kapıyı açmak için ana anahtarını kullandı ama kapının zincirlenmiş olduğunu gördü. Bayan Evans'ın yatağa yayılmış olduğunu gördüğünü ve içgüdülerinin ona kadının öldüğünü söylediğini anlattı. Polisi aramış.

Polis memuru Clive Sefton saat 15:06'da olay yerine geldi ve o ve Mr. Carew odaya girdi. Bayan Evans ölmüştü.

Memur Sefton, Bayan Evans'ın el çantasını bulmuş, pasaportunu çıkarmış ve acil durumlarda kullanılmak üzere listelenen numarayı aramıştır.

Haberde, soruşturma devam ederken, Bayan Stacy Evans'ın ölümünün bir intihar olduğunun anlaşıldığı belirtiliyordu.

Jace, köyün bahçe yarışmasıyla ilgili yazı ve fotoğraflarla dolu iki günlük gazete sayfalarını hızla ileri sardı. Yarışmada kendi evinden ya da Bay Hatch'in Priory House'daki güzel bahçesinden hiç bahsedilmediğini fark etti.

Stacy'nin ölümünden üç gün sonra, bu kez altıncı sayfada, yine en altta ikinci bir haber buldu. İlk haber kısaca anlatıldıktan sonra, Bayan Evans'ın evli kız kardeşi Bayan Regina Townsend'in cenazeyi ABD'ye götürmek üzere Margate'e uçtuğu belirtiliyordu. Sorgulandığında Bayan Townsend, Memur Sefton'a kız kardeşinin bir süredir umutsuz olduğunu, evlenmeye karar verdiğini, ancak yaşadığını ve evlilik sözünden nasıl bilmediğini söyledi.

Jace tekmelenmiş gibi hissederek sandalyesinde geriye yaslandı. Bir an nefes alamadı. Stacy'nin cenazesinde ailesi ona öfkelerini kusmuştu ama ailesi onu en kötüsünden korumuştı. Doğrusu, Jace şoktan uyuşmuş, ne söylediklerini anlayamamıştı. Ne söylediklerini ancak daha sonra hatırlayabildi, o da kısmen.

Ama burada basılmıştı. Stacy'nin kız kardeşi, arkadaşı olduğunu düşündüğü bir kadın, polise Stacy'nin evinden nasıl çıkacağını bilmediğini söylemişti.

Evlenme sözü. "*Benimle* evlenme sözü," diye fısıldadı Jace.

"Evet, Bay Montgomery?" diye sordu kütüphaneci soğuk bir sesle. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, ben sadece..." Beklentiyle ona bakıyordu ve ona doğru bir adım attığında mikrofilm makinesini kapattı. Ne okuduğunu görmesini istemiyordu.

"Hatch'in yerel bahçe yarışmasına neden Priory House'dan bir şey katmadığını merak ediyordum," dedi mikrofilmi geri sarıp sepete koyarken.

"Herkesin merak ettiği de bu," dedi. "Yarışmayı kim kazanırsa *kazansın*, Bay Hatch çiçeklerini girmiş olsaydı kazanamayacağı söyleniyor. İnsanın bütün yıl en iyi ilan edilmek için çabalaması sinir bozucu. Belki de artık Priory House'un sahibi olduğunuza göre Bay Hatch ile konuşabilirsiniz."

"Kesinlikle yapacağım ve şimdiden söyleyeyim, eğer bu binanın önündeki güller uzmanlığınızın bir göstergesiye, Hatch'in kazanacağından emin değilim."

"Elimden geleni yapıyorum," dedi Bayan Wheeler, belli ki onun gözleminden memnun olmuştu.

Jace gülümseyerek ona tekrar teşekkür etti ve dışarı çıktı. Bir an nefes alabilmek için konsantre olmak zorunda kaldı. Evin tarihiyle ilgili kitapların olduğu kutuyu arabaya koydu. "Şimdi ne olacak?" diye düşündü ama düşünürken bile sokağın aşağısındaki Leaping Stag barına doğru ilerledi. Amcası Jace'in bilmek istemediği şeyler öğrenebileceğini söylemişti. Stacy'nin evlilikten ayrılmak istediğini mi öğrenecekti? Onu küçümsediğini mi?

Jace bara vardığında, istediği son şey daha fazla bilgiydi. Gerçekten istediği şey bir içki içmek ve bir süreliğine unutmaktı.

Pub eski kirişler ve parlak at pirinçleriyle doluydu, bir İngiliz pub'ının nasıl görünmesi gerektiğine dair bir turist vizyonu. Uzak bir köşedeki masada genç bir çift oturuyordu ama onun dışında adam hariç mekân boştu.

Barın arkasında. Uzun boyluydu, kırk yaşlarındaydı ve önlüğünü koca göbeğinin üzerine sımsıkı çekmişti. Barın sahibi olduğunu belli eden bir havası vardı.

"Hiç McTarvit yok, değil mi?" Jace sordu. Adam yarım bir sırtışıla Jace'e koyu altın rengi viskiden bir shot doldurdu.

"Demek," dedi adam, "üçlüyle tanıştın."

Jace soru sorarcasına başını kaldırdı.

"Bayan Browne, Bayan Parsons kırtasiyede ve Bayan Wheeler kütüphanede, şimdi de viski zamanı. Bir tane daha?"

"Duble olsun."

Jace'in yaşlarında, güzel vücutlu bir kadın arka odadan çıktı. "Aman Tanrım, çok *yakışıklısın*," dedi. "Bana öyle olduğunuz söylenmişti ama aman Tanrım."

"Çek ellerini hayatım," dedi barmen iyi huylu bir şekilde. "Bu arada, ben George Carew ve bu arsız kız da karım Emma." Jace'e doğru başını salladı. "Az önce üçluden geçti."

Emma'nın yüzü sempatiye dönüştü. "Zavallı şey. Seni beslemeyi teklif ederdim ama sanırım Alice bunu çoktan yapmıştır."

"Bir insan yirmi dört saat içinde ne kadar kilo alabilir?" Jace sordu. "Bu akşam turta yiyecek - ahududu bulabilirse." Güzel gözleri komplo içinde parıldıyordu.

"Bu kızlar böyle bir köyde böyle bir sırrı nasıl saklayabiliyorlar?" Jace sesini alçaltarak sordu. Viski onu rahatlatıyordu ama söylememesi gereken bir şey söyleyeceğinden korktuğu için daha fazla içemeyeceğini biliyordu.

"Her şey Luton'da yapılıyor," dedi Emma. "Meyveleri bilmemin tek nedeni her şeyi annemin başlatmış olması."

"Peki Bay Hatch bu işe nasıl dahil oldu?" Jace

sordu. "En küçük kız kardeşi de işin içinde,"

dedi Emma.

"'Genç' göreceli bir terim. Eğer bir günlükse seksen yaşında olmalı," dedi bar sahibi.

Bir an için aralarında öyle bir sevgi ve samimiyet parladı ki Jace viski şişesini kapıp içmek istedi. Stacy ile bunu yaşadığını sanıyordu ama öyle görünmüyordu. "Evet, karınızı duymuştum," dedi Jace düşünmeden önce, sonra Emma Carew'i nereden duyduğunu onlara söyleyemeyeceğini fark etti.

Ama barmen gururla sırtıttı. "Demek kitabı çoktan okudun."

"Evet, elbette öyle," dedi Jace ama Emma onu izliyordu. Yalan söylediğini bildiğinden emindi. Defterini açıp şöyle yazmak istedi: "Kitap bul. Emma hakkında oku."

"Bay Montgomery-" diye başladı

Emma. "Jace," dedi hemen.

"Jace." Ona kendini iyi hissettirecek şekilde gülümsedi. "Bir bira ve Amerikan tavuk kanadına ne dersin?"

"Birayı kim yaptı?" Jace korkuyla sordu.

"bana Hatch'in birasından içtiğini söyleme?" George sordu. "Bir bardak."

"Ve sen hala hayattasın?"

"Ve aynı gün içinde onun şarabından iki bardak içtim." "Kör olmaman bir mucize."

"Dün gece yemek boyunca uyumana şaşmamalı," dedi Emma, sonra Jace'in yüz ifadesine güldü. "Daisy annesine söylemiş, o da anneme söylemiş, annem de bana söyledi. Buralarda en çok konuşulan konu sensin. Senin gibi büyük, muhteşem bir şey o dev evde tek başına. Burada genel bir eşe ihtiyacın olduğu yönünde. Aslında, şu anda topuklu ayakkabılarının tozunu almakta olan pek çok bekâr kadın var."

"Kimin bir eşe ihtiyacı var? Benden başka yani?" diye bir ses geldi kapı aralığından.

Jace döndüğünde yirmili yaşlarının sonunda, sarışın, mavi gözlü ve güçlü yapılı genç bir adam gördü. Üzerinde polis üniforması vardı ve Jace içgüdüsel olarak kapıyı açıp Stacy'yi bulan adamın o olduğunu biliyordu.

Jace'in yanındaki tabureye oturdu ve bir limonata sipariş etti. "Görevdeyim," dedi. "Clive Sefton. Peki evi neden satın aldın?"

Jace hiç gülümsemedi. "Güzelliğine bayıldım." Üçü de inledi.

"Bayan Browne'un yemekleri mi?

Bahçeler?" Daha fazla inlediler.

Jace güzel, açık renkli Amerikan tarzı birasından bir yudum aldı, Emma'nın kızgın tavuk kanatlarından birini yedi ve tabağı paylaşması için Clive'a doğru itti. "Tamam, bazı iyi yatırımlardan biraz para kazandım ve yaşayacak bir yer istedim, bu yüzden bir ev aldım."

"Neden o ev?" Clive ısrar etti.

"Hayalet hakkında bir kitap yazmak için tabii

ki." "Sen ve diğer herkes," dedi George.

"Üzgünüm canım," dedi Emma Jace'e, "ama orada uzun süre

kalamayacaksın. Çok yazık." "Söylesene," dedi Jace, "hayalet tam olarak ne yapıyor?"

"Bu sabah onu bahçede gördüğünüz tüm kasabada konuşuluyor."

"Gördüğüm şey iki kızın ahududularımı çalmasıydı. Bayan Browne oradan aldı." Aslında yalan değildi ama gerçek de değildi.

Emma Clive'a baktı. "O zaman sana söylenenleri ona anlat."

Clive dördüncü tavuk kanadını bitirdi. "Son sahibi bana yedi yaşındaki oğlunun etrafında oturan bir kadının dış hatlarını gördüğünü söyledi. Çocuk hayaletin içindeymiş ve birlikte Xbox oynuyormuş."

"Xbox mı?" Jace sordu.

"Xbox. İnsanların omuzlarının üzerinden okur ve çok yavaş gittiklerinde sayfaları çevirir. İki ev sahibinin en büyük oğlu onun merdivenlerden ata bindiğini duyduğunu söyledi ama bence o çocuk içmemesi gereken şeyler içiyordu."

"Peki ya 'onun' ağacı?" Jace sordu.

"Bu uzun zaman önceydi," diye devam etti Clive. "Orada bir adamı astığı söylenir. Adam ona ihanet etmiş, o da adamlarına onu asmalarını emretmiş. Bay Hatch'e söyleyin size ipin eskiden bulunduğu yeri göstereyim. Halat yaklaşık on yıl öncesine kadar orada duruyormuş, son sahibi onu kesmiş."

"Ganimetini o ağacın altına gömdüğüne dair başka bir hikaye daha var. Bay Hatch birden fazla geceyi kucağında bir tüfekte ağacın altında uyuyarak geçirmiştir. Buradaki gençler her zaman ağacı kesip altında ne olduğunu göreceklarını söylüyorlar, bu yüzden Hatch ağacı koruyor."

"İlginç," dedi Jace, birasına bakarak, sonra ağzından kaçırdı, "bu köyde hiç faili meçhul cinayet var mı?"

Emma gülümsedi. "Anlıyorum. Bir İngiliz köyündeki cinayet hakkında yazmak istiyorsun, değil mi?"

"Satan tek cinayet gizemi türü bu." Jace birasından bir yudum aldı. "Hiç kimse İngiltere'nin nüfusu ile ücra İngiliz köylerinde zekice yöntemlerle öldürüldüğü varsayılan insanların sayısı hakkında araştırma yaptı mı?"

"Duyduğumu söyleyemem," dedi George gülümseyerek. "Ama eğer biri bunu önerirse, eminim hükümet çalışma için ödeme yapacaktır."

"Benim fikrim," dedi Emma, kocası politikaya başlamadan önce hızlıca, "üçra İngiliz köyleri o kadar sıkıcı ki, insanlar sırf orayı canlandırmak için cinayet işlemeyi düşünüyorlar." Kocasına dikkatle bakıyordu.

Clive, "Emma, George'un kendisini Londra'da bir gece götürmesini istiyor," diye açıkladı.

"Eğer yapmazsa, burada, Margate'te araştırmanız gereken bir cinayet olacak." "Yani burada hayalet ve Xbox dışında bir şey olmadı mı?"

"Bu senin için iyi bir kitap ismi," dedi George. *"Hayalet ve Xbox."*

Clive spekülasyon içinde Jace'e bakıyordu. "İlgilendiğiniz özel bir suç var mı?"

Jace başka tarafa baktı. Çok fazla içmişti ve onu dinleyen çok fazla kulak vardı. İşten çıkan yarım düzine adam bara girdiğinde memnun oldu. Müzik açıldı ve herkes dağıldı.

Sonunda Jace gece 2'ye kadar barda kaldı. İnsanlarla gülüp konuştu ve sabah gördüklerini ve öğleden sonra okuduklarını unutmak için elinden geleni yaptı. Kızıl saçlı ve çilli bir adam onu evine bıraktı.

Ertesi sabah Jace günü evde geçirmeye karar verdi. Pek içki içen biri değildi ama iki gündür yatağa düşüyordu ve bu kadarı yeterliydi. Kahvaltıda Bayan Browne karaciğerini sordu. Jace cevap vermedi ama bir dakika sonra Bayan Browne ona hayaletten ne araştırdığını soruyordu. Jace bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu yoksa dedikodular kendi açıklamalarını yaratacaktı.

Fransız tostuna baktı -A la Jamie Oliver- ve sanki söylememeye çalıştığı bir şey varmış gibi davrandı. Büyük Belfast lavabosunu temizliyor ve bekliyordu.

Jace ona biraz zaman tanıdıktan sonra, "Neden *benim* bahçem yerel bahçe sergisinde yer almadı?" diye sordu.

Bayan Browne hemen en sevdiği konuya karşı bir söylev başlattı: Bay Hatch. Köydeki yarışmaya hiç katılmamıştı çünkü bunun diğer yarışmacılar için adil olmayacağını düşünüyordu. Ne de olsa o bir profesyoneldi. Bayan Browne, Jace'e Bay Hatch'in bahçıvanlık becerileri hakkında ne düşündüğünü anlattı.

Bekçi köpeklerinin dikkatini dağıttığını düşünerek gülümseyen Jace, kütüphanecinin kendisine ödünç verdiği kitap kutusunu koyduğu yatak odasına gitti. Onlara başlasam iyi olur, diye düşündü.

Dün gece ana yatak odasındaki büyük meşe yatakta uyumuştı ama uyurken bile çok büyük ve çok boş gelmişti. Önceki sahipleri batı tarafındaki odayı dolap olarak kullanabilsin diye duvara bir kapı açılmıştı, bu yüzden Jace doğu tarafına, ilk gece uyuduğu ve en sevdiği oda haline gelen odaya gitti. İçeri girer girmez gülümsedi.

Bir duvarda güzel, oymalı bir mermer şömine ; başka bir duvarda ise bahçelere bakan tavandan tabana pencereler bulunuyordu. Önündeki duvarda derin bir cumba, etrafında devasa pencereler ve altında bir pencere kenarı vardı. Yatak, banyoya açılan kapı gibi dördüncü duvara dayanıyordu.

Pencere kenarındaki koltuğa oturdu ve park alanına baktı, çimenlerin arasında... Bay Hatch'e bu koyunların kendisine ait olup olmadığını gerçekten sorması gerekiyordu.

Odaya geri döndü. Çok az mobilya vardı, sadece bir yatak, daha doğrusu bir şilte ve bir iskelet üzerine yerleştirilmiş yaylar ve şöminenin yanında tek bir sandalye. Alt katta içinde kanepeler olan birkaç büyük oda olduğunu biliyordu ve biraz akıllı olsa kitaplarıyla birlikte oraya inerdi ama o yatak odasında kalmak istiyordu. Bir kere boş hissetmediği tek oda orasıydı. Bayan Browne'un ağzına kadar dolu mutfağında bile bir yalnızlık hissi vardı. Ama burada, bu yatak odasında...

"Devam et Montgomery," dedi Jace yüksek sesle, "seni içeri tıkacaklar." Kendi kendine odanın ışığının iyi olduğunu, pencere kenarında oturduğunu ve tek ihtiyacının bu olduğunu söyledi.

Yatağa uzandı, kutu da yanında yerde duruyordu. İlk okuduğu şey 1947'de basılmış, kötü kalpli Barbara Caswell, Leydi Grace hakkında küçük mavi bir kitaptı. 1660 yılında yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Barbara, canı sıkılan ve huzursuz olan güzel bir kadındı. On sekiz yaşındayken, Priory House'un sahibi olan zengin adamla evlenmiş ve hayatının uzun bir parti turundan ibaret olacağını düşünmüştü. Ama kocası Londra'dan nefret ediyordu, tüm sosyal hayattan nefret ediyordu. Çıldırma noktasına gelecek kadar sıkılan genç kadın, "basma odadan" gizlice çıkıp gizli bir merdivenden dört kule odasından birine çıktı, erkek kıyafetleri giydi ve sonra merdivenlerden yere indi. En sevdiği atına ıslık çaldı, sonra da para için değil ama heyecan için insanları soymaya koyuldu.

Bundan birkaç ay sonra, Leydi Grace başka bir haydut olan Centilmen Jack ile tanıştı ve onunla bir ilişki yaşadı. Yıllarca birlikte insanları soydular. Ama sonunda kadının can sıkıntısı onu ele geçirdi ve daha fazla heyecan arayışıyla insanları öldürmeye başladı. Büyüdüğünü gördüğü bir çocuğu vurdu ve yaşlı bir hizmetçi onu öğrendiğinde

onu zehirledi. Gentleman Jack'i başka bir kadınla yatakta bulduğunda, onun adını şerife verdi. Haydut tutuklandı, yargılandı ve asıldı. Barbara Caswell'in tek endişesi, idam sehpasındayken onu ifşa edebileceğiydi. Ama ismine sadık kaldı ve onu ele vermedi.

Kitabın üçte ikisini bitirdiğinde Jace artık güçlkle okuyabiliyordu. Hikâye ona hiçbir anlam ifade etmiyordu ama yine de gerçek olması gerekiyordu. Barbara Caswell yıllarca her gece dışarı çıkmıştı. Kimse onun gittiğini fark etmemiş miydi? Geceleri insanların yataklarından kalkıp onun kaybolduğunu fark etmelerine neden olan tek bir şey bile olmamış mıydı?

İsteksizce okumaya devam etti. Cinayet ve ihanetle geçen yılların ardından Bayan Caswell, kendisinden şüphelenen tek kişinin nişanlısına aşık oldu ve düzeldi. Ah! diye düşündü Jace. Aşkın gücü. Sözde, Barbara Caswell bir gecede soğukkanlı bir katilden ev hanımı olarak mutlu bir kadına dönüşmüştü -sevdiği adamla evlenebilmek için kocasını zehirleyerek ondan kurtulmayı planlaması dışında.

Jace kitabın sonuna geldiğinde gözlerini zorlukla açık tutabiliyordu. Hikâyenin çılgınca romantik olduğuna inanması gerektiğini biliyordu ama inanmadı. Leydi Grace'in son bir baskın için gittiğini ve sevdiği adam tarafından vurulduğunu okuduğunda rahatladı.

"Hak edilmiş bir ölüm," dedi Jace, kitabı kutuya geri atarken. Biraz kestirmek istedi ama sonra Emma Carew'i hatırladı ve onun hakkında ne okuması gerektiğini merak etti.

Margate'in Tarihi adında ciltsiz kocaman bir kitap aldı. Kitap birkaç kilo ağırlığında olduğu için baştan başlamayı düşünmedi. Dizine baktı, "Carew "i buldu, sonra sayfayı çevirdi. Emma'nın yaklaşık on yıl önce çekilmiş, muhafazakâr bir mayo giymiş, başında bir taç ve elinde bir asa olan bir fotoğrafı vardı. Resmin altında "Margate Güzeli," yazıyordu. "Köyün en güzel kızı seçildi."

Jace gülümseyerek kitabı kapattı ve kutudaki diğer eşyalara baktı. Evin satıldığı zamandan kalma dört broşür vardı. Şöyle bir baktı.

ve mobilyalar dışında pek bir şeyin değişmediğini gördü. Evin bir sahibi evi krom, cam ve siyah deri ile doldurmuştu. Kutunun dibinde İngiltere'deki perili evlerle ilgili bir kitapçık vardı ve Priory House uzun bir paragrafla değerlendirilmişti. Kadın haydut Barbara Caswell'in hayaletinin nasıl sık sık görüldüğünü okumuştı. Diğer şeylerin yanı sıra, kule penceresinde mumlar yakmış ve atını evin içinde gezdirmişti.

"Ama kocasının neler olup bittiğinden haberi yoktu," dedi Jace kitapçığı kutuya atarken.

Yatağın üzerindeki yastıklara yaslandı ve odaya baktı. Tavan süslenmemişti ama alçıydı. Duvarların yarısına kadar eski meşe paneller vardı ve zemin meşe parkeydi. "Acaba oda eskiden neye benziyordu?" diye fısıldadı uykuya dalmadan hemen önce.

Anında rüya görmeye başladı. Rüyasında yatak odasındaydı, yatağın olduğu yerde duruyordu ama karşı duvarda dar bir yatak görebiliyordu. Bacaklarına baktı ve sol bacağının büyük bir dolabın içinde olduğunu fark etti. İrkilerek sağa, dolabın dışına doğru adım attı. Merakla elini önce gardırobun içine, sonra da yanındaki sandalyeye soktu. Rüya gördüğünü biliyordu, bu yüzden bu hissin tadını çıkarıyordu. Şömineye doğru yürüdü, büyük yeşil bir sedirin içinden geçti ve döşemeli bir berjer koltuğun içinden geçerken gülümsedi.

Şöminenin başında Jace süsleri almaya çalıştı ama eli onların arasından geçti. Ne harika bir rüya, diye düşündü, görmenin ama orada olmamanın verdiği sihirli hissin tadını çıkararak. Ve zihni ne kadar muhteşem bir oda yaratmıştı. Victorian'ın seçeceğini düşündüğü şey bu değildi. Tahmin etseydi, manastır olduğu zamanki Priory House'u seçeceğini söylerdi.

Yürümeye devam ederken bu odanın bir kadına ait olduğunu düşündü, ellerini küçük bir tuvalet masasının üzerindeki güzel şişelerde gezdirmek için durakladı, sonra uzun, ince bir kitaplığa tıktırılmış kitapların başlıklarına baktı. Çoğunlukla çocuk kitaplarıydı ama bazı doğa kitapları da vardı. "Kuşlar," dedi ama kendi sesini duyamıyordu. "Kuşları sever."

Hiç ses duymadığında, "Sessiz bir film gibi, bu da sessiz bir rüya" diye düşündü.

Antika tarihini pek bilmiyordu ama odanın Amerikan İç Savaşı zamanından kalma olduğunu tahmin etti.

Jace odanın etrafında tam bir tur attıktan sonra gardırobun yanında durdu. Solunda, koridora açılan kapı açıldı. Jace'in düşündüğü gibi, diğer iki kapı, ana yatak odasına ve banyoya açılan kapılar orada değildi. Onlar sonradan değiştirilmişti.

Rüya gördüğünü ve gördüklerinin gerçek olmadığını bilmesine rağmen, sesleri duyduğunda kalbi neredeyse duracaktı.

Odaya iki kadın girdi. Biri uzun boylu ve zayıftı, saçlarını ensesine kadar toplamıştı. Jace onu Bayan Browne'a örümceği üfleyen kadın olarak tanıdı. Dürtüsü merhaba demekti ama ne olacağını görmeyi o kadar istiyordu ki gardırobun içine doğru ilerledi ve yan tarafında kayboldu. Sanki içeride güneş gözlüğü takıyormuş gibi görüşü daha karanlıktı ama onları görebiliyordu ve onların da kendisini görüp görmediğini merak ediyordu.

İkinci kadın daha kısa boylu ve dolgundu. Kaşları alınmamış olsa da güzel bir yüzü vardı ve çok az makyaj yapıyordu. Yirmi birinci yüzyıl standartlarına göre ağır sayılırdı. Yine de Jace onun vücuduna yaptıklarına hayret ediyordu. Üstü ve altı oldukça geniş olmasına rağmen, beli elleriyle geçebileceği kadar küçüktü. Bir açıdan harika görünüyordu ama başka bir açıdan da, korsesinin kayışlarını keserseniz balon gibi genişleyebileceğini düşündü.

Uzun boylu kadının muhtemelen bikini içinde harika görüneceğini düşündü.

"Ann, bu çok güzel," dedi tombul kadın. Üzerinde elli kilo yeşil ipek ve muhtemelen yüz metre uzunluğunda saçak ve örgü vardı.

Daha zayıf olan kadın, Ann, soluk sarı ipekten güzel bir elbise tutuyordu. Diğer kadının elbisesinin yarısı kadar ipliği ve yarısı kadar süslemesi vardı ve Jace bunu daha çok beğenmişti.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ann sordu. "Ama sence düğünümüzde giydiğimde Danny bundan hoşlanacak mı?"

"Bence Danny Longstreet kırmızı-siyah çizgili tafta olsaydı ve eteğinde mor saçak olsaydı daha çok beğenirdi."

Ann gülümsedi. "Muhtemelen. Bay Longstreet, kızı olduğumda Londra'ya alışverişe gidebileceğimi söyledi. Hayal edebiliyor musun, Catherine? Londra!"

"Babanın asla izin vermeyeceği bir Gey," dedi Catherine, sonra yüzü aydınlandı. "Londra'da benimle kalacaksın, değil mi? Çocuklar senin hikâyenin son bölümünü dinlemek için sabırsızlanıyorlar."

"Elbette seninle kalacağım, sevgili Catherine. Ve son sevgilinle geçirdiğin zaman için senin mazeretin olacağım... Adı neydi?"

"O benim sevgilim ve adını çok iyi biliyorsun. Sergei. Oh, Ann, onu görmelisin. Muhteşem onu tarif etmeye yetmez. Ve o Rus öfkesi!"

"Kocanız ondan nasıl hoşlanıyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Peregrine'in metres olarak kullandığı bir

aktris var." Ann başını salladı. "Kocanı sevdiğini

sanıyordum."

". Hem de çok. Aslında, sanırım son çocuğumuz ondan

olabilir." Ann güldü. "Sen iflah olmazsın."

"Ben mi? Sen burada hizmetçinin oğlu olmaya bir nesil olan bir adamla evleniyorsun ama *ben* uslanmaz mıyım?"

"Senin de çok iyi bildiğin gibi sevgili kuzenim, ailemiz fabrikalardan sadece üç nesil uzakta. Yüzün ve belin seni bir anda

bir koca için kont, senin soyun değil."

"Evet, ama şimdi onu yakaladım, bu sana yansıyor. Hugh Longstreet'in oğlundan daha iyisine sahip olabilirdin. Adamın istediği bu eski ev ve onu almak için oğlunu seninle evlendiriyor. Baban istediğini elde etmek için *seni* kullandı. Onunla evlenmek konusunda fikrini değiştirmeyeceğine *emin* misin?"

"Kesinlikle eminim." Ann gelinliğini sedirin üzerine koydu ve gardıroba doğru ilerledi. "Sana veda kıyafetimi göstermedim. Kaşmir bir ceket var."

"Görmeyi çok isterim. I-Ann! Neyin var?"

Ann gardırobun kapısını açmıştı ve Jace orada, içeride duruyordu. Annin kapıyı açmak üzere olduğunu anlayınca saklanmaya çalışmış ama geri çekilememişti; bu da duvardan geçmesine neden olacaktı -Ve nedense vücudu diğer kapının arkasına saklanmak için yana doğru gitmiyordu.

Ann'in yüzündeki dehşet dolu ifade için kendini kötü hissediyordu ama elinden bir şey gelmiyordu. Ann'in bahçede yaptığının aksine, Ann istediği zaman ortadan kaybolamıyordu. Ona gülümsedi ve hatta küçük bir el salladı ama bu onu daha da korkuttu. Teni o kadar solgundu ki bayılacağından korktu.

Ann kolunu kaldırarak gardırobu iÇaret etti, Catherine de ona doğru gitti. Olağandışı bir şey görmedi. Giysileri dıÇarı attı ve kutuları toplayıp dıÇarı attı.

Catherine derin gardırobun içine bakmak için eğildiğinde, Jace onun kafasının göğsünden geçtiğini hissederek tedirgin oldu. Bir şapka kutusunu fırlattığında, kutu bacaklarının arasından geçti. Gözlerini Catherine'in yaptıklarından alamıyordu ama bir süre sonra her şeyde bir mizah görmeye başladı. Bunu onunla paylaşmak için Ann'e baktı ama Ann korkudan yere düşmek üzereydi.

Jace, Ann'le ilgilenmesi için Catherine'e bağırdı ama sesi çıkmadı. Gardırobun duvarına vurdu ama ondan da ses çıkmadı.

Ann'in bedeni yere düştüğünde Catherine arkasına baktı. Ann tekrar Jace'e baktı, gözleri dalgalandı ve sonra gevşedi. Ann bilincini kaybettiği anda Jace uyandı ve kendini yatakta buldu.

Birkaç dakika boyunca orada yattı, tavana gözlerini kırptırdı, kafası karışmıştı, nerede olduğunu bilmiyordu. Yavaş yavaş, çorak oda odak noktasına geldi. Rüyasındaki odayla aynıydı ama başka hiçbir şey aynı değildi. Ann'in duvar kâğıdı krem rengiydi ve üzerinde mavi kurdelelerle bağlanmış küçük kır çiçekleri dalları vardı. Yatak maun ağacındandı, dar ama uzundu. Halı-

Jace elini gözlerine götürdü, doğruldu ve saatine baktı. Sadece on dakikadır uyuyordu.

Tamamen uyandığında, duyduklarını hatırlamaya başladı. İsimler. Danny Longstreet. Ann, Catherine, Peregrine.

Margate'in Tarihi adlı kalın ciltli kitabı eline aldı ve dizine baktı. Hubert ve Daniel Longstreet, Manastır Evi'yle ilgili bölümün altındaydı.

Hubert "Hugh" Longstreet, Priory House'un sahibinin kızı Ann Stuart ile nişanlı olan Daniel'in babasıydı. Ancak evlilik gerçekleşmeyince Hugh ve oğlu Margate'i terk etti ve bir daha kendilerinden haber alınamadı.

"Peki ya Ann?" Jace yüksek sesle sordu. "Neden Danny Longstreet ile evlenmedi?"

Jace sayfaları çevirirken Viktoryenlerin sahip olduğu tüm hastalıkları düşündü. Ann'in başına hangi korkunç şey gelmişti de Danny Longstreet'le evlenememişti?

İki sayfa sonra, N. A. Smythe tarafından yazılmış "Priory House Stuarts'ın Trajedisi" başlıklı bir makale vardı.

Jace hikâyeyi hızlıca okudu, sonra yavaşladı ve tekrar okudu. Smythe, Priory Evi'nin sahibi ve sevgili oğlu Arthur Stuart'ın

Evlenebileceği zengin bir genç kadından kaçınmış ve bunun yerine aşk evliliği yapmıştı. Kırsal bir bölgede yaşayan bir papazın tatlı ve güzel kızıyla evlendi ve onu Priory House'a geri götürdü. Ne yazık ki, o ve sevgili babası ertesi yıl öldüler. Ama Arthur yalnız kalmadı, çünkü onu teselli edecek sevgili kızı Ann vardı.

"Sevgili," dedi Jace. "Herkes birbirinin sevgilisidir."

1877'de evin büyük onarımlara ihtiyacı olduğu anlaşıldı, ancak ünlü bir akademisyen olan Arthur Stuart'ın bunları karşılayacak parası yoktu. Zengin bir Amerikalı olan Hubert Longstreet evi satın almak istedi ama aynı zamanda oğlunun aristokrasi olarak gördüğu Stuart ailesiyle evlenmesini de istiyordu. Artık herhangi bir unvan olmasa da, bir zamanlar kraliyet Stuart'larıyla ve hatta İngiliz tahtıyla bir bağlantıları olduğuna inanılıyordu. Longstreet statüsünü Amerikan kökenlerinin üstüne çıkarmak istiyordu, Arthur Stuart ise atalarının evini korumak için yanıp tutuşuyordu.

İki adam bir pazarlık yaptı. Çocuklarının evlenmesi ve büyük evde hep birlikte yaşamaları konusunda anlaştılar. Ama bu şeytani bir pazarlıktı. Danny Longstreet içki içen, kumar oynayan ve kötü şöhretli evlere sık sık giden eğitimsiz bir hödüktü. Ann Stuart ise herkes tarafından sevilen, sessiz, bilgili ve saygın bir hanımefendiydi.

N. A. Smythe, "Ann babasının sözünü dinlemeye çalıştı," diye yazıyor, "ama iş o noktaya geldiğinde, evliliğe devam edemedi. Düğünden iki saat önce bir şişe zehir içti. Danny Longstreet gibi işe yaramaz biriyle evlenmektense kendini öldürdü.

"Ann gelinliğiyle gömüldü ama ne yazık ki intiharı nedeniyle kilise avlusunun kutsallığının dışına gömülmek zorunda kaldı.

"Evliliğin gerçekleşmesi gereken tarihten birkaç hafta sonra, Margate'li bir kız gayrimeşru çocuğunun babasının Danny Longstreet olduğunu açıkladı.

"Zavallı Ann, huzur içinde yatsın."

Jace kitabı kapattı. Hayır, Ann Stuart huzur içinde yatmıyordu. Aslında, hiç dinlenmedi. Priory House'da dolaşmaya mahkûmdu... Ne kadar süre? diye merak etti. Biri onun öldürüldüğünü ve intihar etmediğini öğrenene kadar mı?

Daha dik oturdu. Cinayet. Jace sevdiği kadının intihar ettiğini ilk duyduğunda, onun öldürüldüğünü söylemişti ama kimse onu dinlememişti. Stacy uykusuzluk çekiyordu, bu yüzden her zaman uyku hapları kullanıyordu. Ama birbirlerini tanıdıkları yıllar içinde yavaş yavaş hap kullanmayı bırakmıştı. Hâlâ reçetesi olduğunu bile bilmiyordu. Ölümünden sonra, adını hiç duymadığı bir doktor arayıp Stacy'ye yeni bir reçete verdiği için özür dilemişti. "Ölümünü duydum," demişti doktor. "Yeni bir hastaydı ve bağımlı ya da manik-depresif olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu." "Öyle bir şey değildi!" Jace, amcası Mike telefonu almadan önce şöyle demişti. Mike adamla birkaç dakika sessizce konuştuktan sonra telefonu kapattı. Mike'ın yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. "Sanırım dava açacağımızdan endişeleniyor, bu yüzden Stacy'nin akli dengesinin yerinde olmadığını kanıtlamaya çalışıyor." Jace'in bu cümleden duyduğu tek şey "öyleydi" kelimesiydi. Stacy gitmişti.

Stacy'nin ölümünü takip eden cehennem haftaları boyunca Jace'in duyduğu tek şey Stacy'nin "dengesiz" olduğu ve yıllarca danışmanlık aldığı yönündeydi. Ailesi, Jace gibi işle çok meşgul, sürekli seyahat eden biriyle nişanlı olmanın onu uçuruma sürüklediği konusunda hemfikir görünüyordu. Evlilikten ayrılmak istemiş ama bunu nasıl söyleyeceğini bilememişti. Stacy'nin üvey annesi, Stacy'nin Jace'in duygularını incitmek istemediğini söyledi. "Yani kendini mi *öldürdü*?" Jace öyle dedi. Bunun üzerine Stacy'nin üvey annesi ağlamaya başlamış, Stacy'nin babası onu götürmüş ve Mike Amca da Jace'i alıp götürmüştü.

Stacy'nin üvey annesinin, Stacy'nin ölümünün bir intihar olmasından ne kadar kazançlı çıkacağını görmek için fazla düşünmeye gerek yoktu. Stacy'nin ölümüyle kocasının tüm dikkati onun üzerindeydi. Adam, genç yaşta evlenip dört sade çocuk doğuran diğer kızı Regina'yı hiçbir zaman fazla önemsememişti. Stacy güldüren, babasının gözlerini ışıldatan tek kişi olmuştu.

Jace gözlerini kapadı ve unutmaya çalıştığı bir şeyi hatırlamasına izin verdi: Stacy'nin cenazesi. Bay Evans'ın yüzü kasvetli, gözleri donuk ve kederden kıpkırmızıydı. Stacy onun favorisiydi. Eskiden Stacy'nin

Ama o buna değerdı. Cenaze töreninde Bay Evans bir sandalyeye yığılmış, şoktan uyuşmuştu. Başında genç karısı ve sevmediğı ikinci kızı vardı ve intihar konusunda onu teselli ediyorlardı.

Stacy'nin ölümü cinayet olarak ilan edilseydi ne olurdu? Jace düşündü. Roger Evans'ın iki kadının tesellisine ihtiyacı olmazdı. Öfkeli bir aslan olurdu. Biricik kızını kimin öldürdüğünü bulana kadar hayatını askıya alırdı.

Jace'in annesi her zaman, birinin bir şeyi neden yaptığını bilmek istiyorsanız, sonucuna bakmanız gerektiğini söylerdi. Stacy'nin üvey annesi ve kız kardeşi Jace'i suçlayıp İngiliz polisine Stacy'nin çok mutsuz olduğunu söylediklerinde iki şey elde etmişlerdi. Roger Evans'ın tüm dikkatini üzerlerine çekmişler ve Montgomery'lerden kurtulmuşlardı. Jace, Roger'ın kızının zengin ve güçlü bir aile olan Montgomery'lerle evlenmesinden ne kadar memnun olduğunu farkındaydı. Kocasını bir işte tutunamadığı için bu Regina'yı incitmiş olmalıydı.

Jace elini gözlerinin üzerinde gezdirdi. Şu anda her şey net görünüyordu. En azından hâlâ hayatta olan insanların amaçları açık görünüyordu.

Peki ya Stacy?

Jace odaya baktı. Hiç şüphesiz bu eve yönlendirildiğini biliyordu. Bulduğu mektup tam üç yıl boyunca onu beklemiş gibi görünüyordu. Stacy'yle ilgili üzüntüsünü ve şokunu atlatmak için zamana ihtiyacı vardı ve gerçeğı öğrenmesi *gerektiğini* anlaması için de zamana ihtiyacı vardı. Hayatına, tanıştığı her kadının... Olası sonuçları düşünmeye cesaret edemiyordu.

Cinayet, intihar değil. Bu hep aklında olan bir fikirdi ama kim, neden? *Nasıl?*

Gerçekten emin olduğu tek şey, intihar ettiğine inanılan bir hayaleti görmesinin tesadüf olmadığıydı.

Jace, *Margate Tarihi'ni* eline aldı ve Ann hakkındaki hikâyeye tekrar baktı. Rüyalarında duyduğu kadarıyla her şey

yanlıř olduđunu dűřűndű. Catherine'in ses tonuna bakılırsa, Ann'in Arthur Stuart'ın "sevgili" kızı olduđunu dűřűnműyordu. Ve Danny Longstreet gibi bir serseriyle evlenmekten kurtulmak istemek bir yana, Ann bunu dűrt gűzle bekliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu yűksek sesle. "Ve bu konuda ne yapabilirim?" Ann'in kendini baskalarına gűsterdiđini ya da onlar tarafından gűrűldűđűnű biliyordu ama onu dıřarıda sadece o gűrműřtű. Bu űnemli bir řey olmalıydı.

Jace ayađa kalktı. Ann Stuart'a ihtiyaçı olduđunu biliyordu. Onun bu evde gűrdűklerine ihtiyaçı vardı ve onun da kendisine ihtiyaçı olduđunu hissediyordu. Tahminine gűre Ann Stuart'ın aradıđı řey... Hesapladı. Yűz yirmi yedi yıldır cesedini kilise bahçesinin kutsal topraklarına gűtűrecek birini arıyor olması műmkűn műydű?

"Sen bana yardım et, ben de sana edeyim," dedi ama hiřbir karřılık alamadı. Oda, hatta ev bile boř gibiydi. Ann'i iki kez korkutmuř olduđunu dűřűnmek Jace'i gűlűmsetti: bir kez bahçede, bir kez de kendi zamanında. Tek bildiđi, Ann'in řu anda Barbara Caswell'in kule odasında saklandıđı ve bir daha dıřarı çıkmamayı planladıđıydı.

Onunla konuşması ve Stacy ile olan sorunlarını anlatması gerekiyordu. Onun kendisine gelmesini sağlamalıydı.

Yűzűne yavař bir gűlűmseme yayıldı. Ona kur yapacaktı. Onu bařtan çıkaracaktı.
Bir aç oluşturacak, sonra da onu içine çekecekti.

Jace hűlű gűlűmseyerek gece řantasını hazırlamak iřin bűyűk yatak odasına gitti. Kolay olmayacaktı ama bazı insanlara gűvenmesi gerektiđini biliyordu.

Gladys fırçasını yere bıraktı. "Dinlenmeye ihtiyacım var."

"Elbette, en kısa zamanda-" Jace Mick ve Gladys'e baktı ve onların kendisine nasıl baktıklarını gördü. Genç ve aşıklardı ve hafta sonunun bir kısmında yalnız kalmak istiyorlardı. Pazar öğleden sonra saat üçtü ve Cuma günü saat ikiden beri onları çalıştırıyordu.

"Siz devam edin," dedi, "ben burada bitireceğim. Sen iki-" O cümlesini bitirmeden odadan çıkmışlardı.

Mick'le birlikte merdivenlerden inerken Gladys ona, "İyi görünüyor," diye seslendi.

Onların kahkahaları evin içinde çınlarken Jace kıskançlık duygularını kontrol etmek zorunda kaldı. "Bu evin biraz kahkahaya ihtiyacı var," dedi ve Ann'in odasına bakmak için geri çekildi. Gerçekten de güzel görünüyordu.

Cuma günü Bayan Browne'a hafta sonunu Londra'da geçireceğini söylemişti. Bayan Browne'un, İngiltere'de bir kişinin haftayı Londra'da, hafta *sonunu* ise taşrada geçirdiğini açıklamasını kibarca dinlemişti. "Ama ben İngiliz değilim, değil mi?" Jace, ona göre "İngiliz olmamanın" herhangi bir suçtan daha kötü olduğunu bilerek, "Ama ben İngiliz değilim, değil mi?" dedi.

Arabasına vardığında, umduğu gibi Mick yakınlardaydı ve Jace ona hafta sonu işi teklif etti.

"Londra'da mı? Kız arkadaşımınla mı?"

Jace, "Claridge's'de kalmanızın bir sakıncası yoksa," dedi ve Mick'in mutluluktan bayılacağını düşündü. Taşralılar bile Claridge's'in bir

dünyaca ünlü bir otel.

Jace köydekilerin ne yaptığını bilmesini istemediği için onlarla St. Albans'ta buluştu, arabalarını bir otoparka bıraktılar ve üçü Jace'in Range Rover'ıyla Londra'ya gittiler. Mick arabayı kullandı, Gladys onun yanında oturdu ve Jace arkada oturup kırtasiyeci Bayan Parsons'ın malzeme kutusuna koyduğu büyük kareli kâğıtlara çizimler yaptı ve notlar yazdı.

Jace ne yapmak istediğinin nedenini açıklamadı ve genç çift de soru sormadı. Sadece evin güneybatı köşesindeki yatak odasını 1878'de olduğu gibi yeniden yaratmayı planladığını söyledi.

Mick dikiz aynasından Jace'e bakarak, "Basma odası," dedi.

"*Bu* oda basma oda mı?" Jace, oranın Barbara Caswell'in odası olduğunu hatırlayarak sordu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Ben çocukken annem Priory House'da temizlik yapardı. Bayan Browne'u duyduğumuzda saklanırdım çünkü onunla birlikte olduğumu öğrenirse annemi kovacağını bilirdik. Kovdu ve annem de kovuldu."

Jace ağzını açtı ama önce Mick konuştu. "Hayır efendim, gizli merdiveni ben bulmadım. Kimse bulamadı."

Hayatta kimse yok, diye düşündü Jace eskizlerine bakarken. Bir ressam değildi ama süs eşyalarını, porselenleri, mobilyaları, kumaşları, duvar kâğıtlarını ve Catherine ile Ann'in elbiselerini çizmişti. "Mick?" Jace sordu. "Bayan Browne çok kişiyi kovar mı?"

Mick ve Gladys kendiliğinden yüksek sesli, gürültülü kahkahalara boğuldular. Cevabını almıştı.

Londra'da, son derece pahalı Claridge's Otel'de birbiriyle bağlantılı iki odaya yerleştiler. Jace, Mick ve Gladys'in yüzlerindeki ifadeyi görmezden geldi. Antikaları araştırmaktan başka her şeyi yapmak istediklerini görebiliyordu ama saat henüz beş değildi, bu yüzden Jace onlara görevlerini verdi.

Mick bir karavan kiralayacak ve satın aldıklarını beraberlerinde götürecektir, sonra da bir bit pazarına gidip 1878'lerden kalma biblolar satın alacaktı.

Mick, Gladys'bakarak, "Ben anlamam," diye itiraz etti. "Biraz biliyorum," dedi Gladys ona yaklaşıp.

"Birlikte gidemezsiniz," dedi Jace. "Gladys, senden biraz araştırma yapmanı istiyorum." Ona bir kâğıt parçası uzattı. "1878'de Londra'da yaşamış bir kadın ve kocası hakkında tüm bildiklerim bunlar. Onun hakkında bulabildiğin her şeyi bulmanı ve elde edebileceğin tüm resimleri istiyorum."

Görev ilgisini çekmiş görünüyordu ve Mick'ten uzaklaştı. "On sekiz yetmiş sekiz mi?"

"Ve sonra. Kadına ve çocuklarına ne oldu? Mick, bana bir sürü resim çerçevesi getir. Küçük olanlardan." Her birine bir tomar para verdi.

Mick'in göreviyle ilgili şikâyetlerine rağmen üçü de heyecanla yola koyuldu. Saat sekizde Jace'in odasında akşam yemeği için otelde buluştular ve sırayla günlerini anlattılar.

Mick karavanı kiralamış, ardından bir taksiye atlayıp bit pazarına gitmiş ve orada kendisine yardım etmekten büyük keyif alan yaşlı bir kadınla tanışmıştı. "Ona BBC için çalıştığımı ve 1878 yılında yaşamış genç bir bayan için bir yatak odası dekore etmem gerektiğini söyledim. Bana odayla ilgili sorular sordu ve ben de ona Priory House'dan bahsettim. Tek yapmam gereken bana her nesnenin tarihini anlatmasını dinlemektir." Parfüm şişelerini, gümüş bir fırçayı, bir tarak ve el aynası setini, porselen , güzel saç tokalarını, üç broşu ve bir çift çorabı açtı. "Daha fazlasını istiyorsan, yarın orada olacak. Görünüşe göre tek yaptığı pazarlara uğramak. En büyük kızı-" Mick gülümseyerek konuşmayı kesti ve Gladys'e baktı. "*Sen* ne aldın?"

Jace aşıklar arasındaki rekabeti hatırlayarak gülümsedi. Bu özlediği başka bir şeydi.

"Peki ya siz, efendim? Siz ne aldınız?" Gladys sordu.

Jace fazla zaman geçmediğini fark etti, belki de Gladys bir şey öğrenmemişti. Onu utandırmak istemiyordu. Dört antika dükkânı gezmiş ve Ann'inkine çok benzeyen bir yatak ile büyük yeşil bir sedir bulmuştu. Bir dükkân sahibi ona seçtiklerinin Viktorya döneminin en yaygın parçaları olduğunu ve eğer bir uzman olsaydı-

Jace satış konuşmasını dinleyerek zaman kaybetmek istemediği için onun sözünü kesmişti. Ann'in odasındaki mobilyaların "en yaygın" mobilyalar olması, onun Arthur Stuart'ın "sevgili kızı" olmadığına dair inancını pekiştirmişti.

Jace bir an için mobilyaları yenilemeyi düşündü. Belki de Beyaz Saray'daki Lincoln yatağının kopyası olan dört direkli gül ağacından bir yatak satın almalıydı. Ama hayır, amaç Ann için tanıdık bir ortam yaratmaktı, o yüzden gördükleriyle yetindi.

Jace alışverişlerini anlattıktan sonra Gladys'e döndü. "Catherine'in soyadını öğrenmeye vaktin oldu mu?"

Gladys masadan kalktı ve birkaç dakika sonra elinde yarım santim boyunda bir fotokopi yığınıyla döndü. "İngiltere'de aristokrasi kendi mensuplarının kaydını tutar."

Jace kâğıtları aldı ve incelemeye başladı. Catherine Nightingale Stuart, Kingsclere Kontu Peregrine Willmot ile 1872 yılında evlenmişti. Dokuz çocukları oldu.

"Bir turist danışma dükkanına uğradım ve bunu aldım." Küçük bir kedi gülümsemesiyle Jace'e görülecek bir şatonun reklamını yapan üç katlı bir broşür uzattı. Dönümlerce park alanı, bir labirent, çocuklar için bir oyun alanı ve-

Jace son sayfayı açarken nefesini tuttu. Catherine'in bir portresinin fotoğrafı vardı. "Vera Kalesi'nin en güzel sakini, Catherine Nightingale Willmot," yazıyordu fotoğrafın altında. "Dokuz çocuk annesi, ama on sekiz santimlik belini hiç kaybetmedi."

Jace Gladys'e baktı. "Yarın-"

"Yarın oraya gitmek için tren tarifelerini kontrol ettim bile. Akşam yemeği için zamanında döneceğim. Onun adının geçtiği her kitabı ve her fotoğrafını satın alacağım."

"Aferin kızıma!" Jace bunu söyledikten sonra Mick ve Gladys'in birbirlerine baktıklarını gördü; konuşuyorlardı. Gladys övgüden fazlasını istiyordu; bilgi istiyordu.

"Peki bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

Jace yalan söylemek istemedi. "Bir hayaleti çekmek için."

Mick kaçmak ister gibi görünüyordu ama Gladys ilgileniyordu. Bay Hatch haklıydı, diye düşündü Jace. Ya Mick onun hırs seviyesine ulaşacak ya da onu bırakacaktı.

"Basma odayı yeniden dekore ediyorsun. Leydi Grace'in odasını," dedi Gladys. "Ama onun katil olarak ünlenmesi sizi biraz endişelendirmiyor mu?"

"Ya size evin, insanların intihar ettiğine inandığı Viktorya döneminden kalma genç bir kadın tarafından lanetlendiğini söyleseydim?"

"Ann Stuart," dedi Gladys ve Jace gülümsedi.

"Gladys Margate'in tarihi hakkında her şeyi biliyor," dedi Mick. "Bir gün köy meclisinde yer almak istiyor."

"Gladys'in bir gün başbakan olabileceğine inanabilirim," dedi Jace. Mick güldü, ama o güzelce kızardı.

Jace onlara gideceği her şeyi anlatmıştı, bu yüzden konuyu değiştirdi.

Cumartesi sabahı üçü tekrar ayrıldılar. Mick, Gladys'le tren yolculuğuna çıkmak istememişti. Bir gece önceki zaferinden sonra Mick onu geçmeye kararlı görünüyordu. Jace'in eskizlerinin bir kopyasını yaptırdı ve sabah 9'dan önce yola çıktı. Otelden ayrılırken Gladys'e takılarak, "Randevum var," dedi.

Jace en çok duvar kağıdı konusunda sorun yaşadı. Ann'in duvar kağıdının makul bir benzerini bulabilmişti ama kimsenin elinde odaya yetecek kadar yoktu. Birinin bu desenden çok sayıda rulo sipariş ettiği söylendiğinde, Jace dükkan sahibini aramasını ve onlar için iki katını teklif etmesini istedi. "Amerikalılar!" diye düşündüğünü duyabiliyordu.

Jace duvar kağıdını aldıktan sonra Ann'in şöminesinde gördüğü tabaklara benzeyen bir çay seti satın aldı. Ann'i tanıyacak kadar yaşlı görünen satıcı, bu modelin 1878'de üreilmeye başlandığını söyledi.

Jace, aldıklarını toplamak ve Mick'in kiraladığı karavana yerleştirmek için Londra'da dört tur attı. O gece saat sekizde hep birlikte otel odasında buluştular. Jace o anda Priory House'a dönüp duvar kâğıtlarını döşemeye başlamaya hazırdı ama Mick ve Gladys'e bir kez baktıktan sonra pes etti. Otelde bir gece daha kalmak istiyorlardı.

Ama Jace ertesi sabah beşte onları uyandırdı ve yola koyuldular. Bayan Browne Pazar günleri izinliydi ve ona günü arkadaşları Bayan Parsons ve Bayan Wheeler ile geçirdiğini söylemişti. Jace, o yokken odayı yeniden dekore etmek istiyordu. Mümkünse ne yaptığını meraklı köy halkından saklamak istiyordu.

Mick ve Gladys'i St. Albans'ta arabalarına bıraktıktan sonra Priory House'a tek başına döndü. Arkasında römorkla köyün içinden geçmek zorunda kalmadığı için memnundu.

Her şeyi eve taşımak üç saatlerini aldı, sonra duvar kağıdına başladılar. Jace'in ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ama Mick ve Gladys bu işte tecrübeliydiler. Ona patronluk tasladılar ve ne kadar beceriksiz olduğuna güldüler.

Öğle vakti Bayan Browne'un küçük buzdolabını ve büyük kilerini yağmaladılar ve masayı bir Jamie ziyafetiyle donattılar. Jace birkaç akşam yemeğini kaçırmıştı ve çoğu hâlâ oradaydı. Kızarmış kuzu, havuç, yaban havucu ve Bay Hatch'in bahçesinden yeni toplanmış gibi görünen ıspanak vardı. Gladys taş raflı kileri karıştırdı ve ahududu dolu bir tart buldu.

Jace, Daisy ve Erin'in topladıkları ahududuları bilip bilmediklerini bilmiyordu, bu yüzden açıkça söylemek istemedi. "Bayan Browne'un yeterince ahududu bulabildiğine sevindim," dedi ve Mick ile Gladys kahkahalara boğuldu.

Artık birbirlerine karşı rahattılar. Son günlerde "beyler" lafını bırakmışlardı. Bir patron ve iki çalışan olmaktan çıkıp rakip olmuşlardı. Araştırma yarışmasını Gladys kazanmıştı ve kazanmak ona güven vermişti.

"İşe geri dönelim mi?" Jace yemeklerini yedikten sonra şöyle dedi.

Saat üçte duvar kâğıdı asılmıştı -hazır yapıştırma için Tanrı'ya şükürler olsun- ve aldıkları pek çok şey odadaydı ama küçük şeyler hâlâ paketlenmişti. Jace süsleri yerleştirirken yalnız kalmak istiyordu, bu yüzden gitmek istemelerine sevindi.

Onlar gider gitmez odada yalnız olmadığını anladı. Ann'in varlığını hissedebiliyordu. Sessizdi, hareket etmeden oturup izlemek istiyordu ama gücünü hissedebiliyordu.

Mobilyalar, hatta gardırop bile yerli yerindeydi. Satıcı Jace'e mobilyaların nasıl söküldüğünü göstermişti, böylece parçalar halinde yukarı taşınabiliyor, sonra da çabucak bir araya getirilebiliyordu.

Jace küçük bir müzik seti ve birkaç CD almıştı, Mozart'ı açıp bavulunu boşaltmaya başladı. Mick'in küçük yaşlı karısıyla birlikte bulduğu harika şeyleri yavaşça açtı. "Umarım ona teşekkür etmek için yüz poundluk bir banknot vermemde bir sakınca yoktur," dedi Mick, yeni patronunu memnun etmek istiyordu ama aynı zamanda birine yüz pound bahşış verebilmekten de hoşlanıyordu.

Önce Jace yatağı hazırladı. Hiçbir ağartma işleminin tekrar beyazlatamayacağı kalın, kaba çarşaf serildi. Ardından yün bir battaniye, sonra da elmas şeklindeki kenarlarında küçük püsküller olan güzel, el işi bir örtü geldi. Daha sonra keten kaplı büyük yastıklar ve duvar kâğıdıyla neredeyse aynı renkte, kır çiçekleriyle işlenmiş, mavi beyaz, yuvarlak, güzel bir yastık geldi. Jace, Mick için bunları seçen kadının çok eğlendiğinden emindi.

Jace bir düzine kırılğan küçük cam şişenin paketini açtı ve onları satın aldığı tuvalet masasının üzerine koydu. Seramik köpekler şöminenin yanında, iki balerin de şöminenin üzerinde duruyordu.

Başka bir kutuyu açtı. Gladys dün gece geç saatlere kadar Catherine'in kocasının evinde topladığı fotoğrafları kesip biçmişti. Kartpostallar, kitaplar ve broşürler satın almış, Catherine'in ve çocuklarının bulabildiği bütün resimlerini toplamıştı. Gladys resimleri teker teker Mick'in satın aldığı yirmi üç Viktorya dönemi çerçevesine sığacak şekilde kesmiş ve her birinin arkasına bir kimlik etiketi yapıştırmıştı.

Jace dikkatle, yavaş bir sabırla ve biraz da dramatik bir şekilde her bir portrenin paketini açtı. Yirmi üç kez çerçeveyi nereye yerleştireceğini gösterdi. Ve her birini açtığında, kim olduğunu yüksek sesle söyledi. "Catherine en küçük kızı Isabella'nın yanında. Sen gittikten sonra doğdu, o yüzden onu hiç görmedin. Büyüdüğünde neredeyse annesi kadar güzel oldu."

Başka bir paketi açtı. "Ah, evet, Catherine'in en küçük kızı, Ann. O da annesi kadar güzeldi." Etrafına çiçek ve odun dumanı kokusu yayılınca gülümsedi ama dönmedi.

Kutuyu boşaltmayı bitirdi. Catherine'in son torunları Lord ve Leydi Kingsclere'in bir fotoğrafı vardı. Lord Kingsclere'in gözlerinde Catherine'in bakışı vardı. Annesinin adı Ann'di.

Koku güçlendi ve Ann'in eteğinin hışırtısını duyduğunda bile dönmedi.

Kutu boşaldığında, aniden başını kaldırmamaya dikkat etti. Çöpü temizledi, büyük ebeveyn yatak odasına attı ve kapıyı kapattı.

Açılması gereken bir paket daha vardı. Gazete kâğıdıyla kaplanmış ve iple bağlanmıştı; şömineye yaslanmıştı. Gladys dün gece önce hikâyesini anlatmış, sonra da bulduğu şeyi ortaya çıkarmıştı. Catherine'in portresinin iki metreye üç metrelik bir kopyasıydı. Hediyeelik eşya dükkanında çalışan kadınlardan biri, yıllarca

daha önce satıyorlardı, ama uçakta taşımak için çok büyüktüler, bu yüzden stoklamayı bıraktılar.

Gladys gülerek, kadına Amerikalı patronunun Leydi Catherine'in ilk kuzeni olan bir kadının hayaletine aşık olduğunu nasıl söylediğini anlattı. Portrenin Ann Stuart'ın hayaletine patronu tarafından hediye edildiğini söyledi. Otuz küsur yıldır orada çalışan kadın, Gladys'in hikâyesinin elbette saçmalık olduğunu ama Leydi Catherine'in Ann Stuart adında bir kuzeni olduğunu çok az kişinin bildiğini söyledi. Gözlerini kısarak Gladys'e baktı. "Ann nasıl öldü?" Gladys, "İntihar, zavalılık," dedi. "Ann nerede yaşıyordu?" diye sordu kadın. "Margate, Bucks'taki Priory House'da." Gladys evi aşk acısı çeken Amerikalı patronunun satın aldığını söyledi. Kadın bir kaşını kaldırdı ve "Burada bekle" dedi. On beş dakika sonra elinde kartona basılmış büyük bir portreyle geri döndü ve Gladys'ten orijinal fiyatı olan iki poundu tahsil etti. Gladys teşekkür etmek için, Londra'ya dönerken trene bindirmekte zorlandığı pahalı, büyük, yaldızlı, ahşap bir çerçeve satın aldı. Gladys hikaye anlatma yeteneğiyle onlara trende kitaplara baktığını ve kendisi için resmi bulan kadının Lord Kingsclere'ın annesi Leydi Ann olduğunu gördüğünü anlattı.

Gladys'in bir hayalete olan aşkıyla ilgili hikâyesinden utanmasına rağmen Jace de dâhil olmak üzere hepsi hikâyeye çok güldü. Gelecekte ona anlatacakları konusunda daha dikkatli olması gerektiğini aklına not etti. Çok fazla şey görüyordu.

Hikayesinin ardından Gladys, portreyi bir sirk gösterisine yakışır bir tantanayla sundu.

Jace bunu gördükten sonra oda servisini aradı ve şampanya sipariş etti.

Şimdi, yapabildiği kadar yavaş bir şekilde ipleri kesti ve paketi açtı. Catherine hafifçe gülümseyerek ona baktı, harika güzellikte bir kadındı. İnce beli görünecek şekilde bir sandalyede oturuyordu. Portrenin tarihi 1879'du, Ann'in ölümünden bir yıl sonraydı ve Jace, Catherine'in gözlerinin ardında bir parça hüznü görebildiğini düşündü. Şöminenin üzerindeki duvarda bir çivi vardı, bu yüzden portreyi kaldırdı ve oraya astı.

Jace yavaşça geri adım attı ve odanın diğer ucuna, sağında yatak, solunda gardırop olana kadar durmadı. Ann, onun da bildiği gibi şöminenin solunda duruyor ve portreye bakıyordu.

Jace ona bakarken nefes almaktan bile korkarak hareketsiz durdu. Onu bahçede gördüğü zamanki kadar şeffaf değildi. Hâlâ onun içini görebiliyordu ama şimdi daha fazla öz vardı. Portreye bakıyordu, yüzü ondan uzaktaydı ama uzun boylu, biçimli ve dokunmak isteyeceği gür saçları olan vücuduna hayran kalmıştı.

Kadın ona döndüğünde, adam yaptıklarından memnun bir şekilde gülümsüyordu. Odayı eskisi gibi göstermek için harcadığı onca emek ve masraf karşılığını bulmuştu. O buradaydı ve şimdi Stacy'yi öğrenecekti.

Kendini beğenmişlik derecesinde kendinden memnundu, bu yüzden kadın döndüğünde kızgın olduğunu fark etmesi bir anını aldı. Sanki ağlıyormuş gibi görünüyordu ama şimdi onun güzel yüzünde gördüğü şey eski moda bir öfkeydi.

Kadın ona doğru bir adım attığında Jace geri çekilecekti ama çoktan duvara dayanmıştı ve hiçbir yere gidemiyordu.

"Benden neyin alındığını hatırlatmaya ihtiyacım olduğunu mu düşündün?" dedi ona yaklaşırken yüksek sesle ve net bir şekilde. "Bu varoluşun yeterince *kötü* olmadığını mı düşünüyorsun ki daha da kötüleştirmek zorunda kaldın?"

Duvara yaslanmıştı, bir hayalet ona bağıırıyordu ve Jace'in şimdiye kadar duyduğu tüm korku hikâyeleri aklından geçiyordu. Bir saniye sonra hayalet bedeni ona ulaşacaktı. İki saniye içinde hayatta olacak mıydı?

Yüzü onunkiyle burun buruna geldiğinde, "Beni rahat bırak," dedi. Adam ondan daha uzun olduğu için, bu ayaklarının yere değmediği anlamına geliyordu.

Jace kendini savunmak için ağzını açtığında, kadın önce onun içinden, sonra da arkasındaki duvardan geçti. Onunla birlikte nefesini de aldı.

Nefes nefese orada durdu ama hiçbir ciğerlerine ulaşmadı. Bir dakika geçti ama hava yoktu. Boğazını sıkarken, güçsüzleştiğini hissedebiliyordu. Onu öldürmüş müydü? Yatağa düştü ve bir saniye sonra nefesi geri geldi. Nefes nefese yattı, görüşü bulanıklaştı, duyuları sersemledi. Oda dönmeyi bıraktığında Catherine'in portresine baktı. "İyi gitti, değil mi?"

Birkaç dakika sonra tekrar yatağa yığıldı. Şimdi ne yapacaktı? Bir kez daha duvara toslamıştı. Gerçek anlamda. Saatine baktı. "Acaba bar açık mıdır? Bir içkiye ihtiyacım var."

Jace, Leaping Stag barındaki taburede oturmuş birasını yudumluyordu. Yanında genç polis memuru Clive Sefton oturuyordu. George ve Emma barın arkasındaydı ve bardaki diğer birkaç kişinin siparişlerini dolduruyorlardı. Jace onlara Leydi Grace Barbara Caswell'in hikâyesinden ne kadar nefret ettiğini anlatmayı yeni bitirmişti. "O kadının romantikleştirilmesi gereken bir karakter olduğunu kim düşünebilir ki?"

"Gerçeği biliyorsun, değil mi?" Emma söyledi. "Bütün hikâye uydurma."

"Ama ben bunun gerçek bir hikâye olduğunu sanıyordum," dedi Jace.

Sesini alçalttı. "Turistlere söyleme. Leydi Grace bizi yazılan tüm perili İngiltere kitaplarına sokuyor."

"Her şey hayaletlerle ilgili bir kitapla başladı," dedi George büyük bir bardak dolusu bira doldururken.

Emma Jace'e doğru eğildi. "Otuzlu yıllarda biri İngiltere'nin hayaletleri hakkında bir kitap yazmış ve Priory House'a geceleri gizlice çıkıp insanları soyan aristokrat bir kadının ruhunun musallat olduğunu söylemiş. Hepsi bu kadar. 1946'da bir yazar hikayenin geri kalanını uydurdu ve gerçekmiş gibi gösterdi. Filmi izlediniz mi?"

"Zamanım yoktu," dedi Jace.

Emma omzunun üzerinden kocasına bakarak, "Londra'da olduğunuzu duyduk," dedi. "Peki Londra nasıldı?" diye yüksek sesle sordu ve George başını salladı.

"Her zamanki gibi," dedi Jace ve Emma'nın ona evindeki bir odayı Viktorya dönemine ait bir oyunun dekoruna benzetmesini sormasını bekledi. Emma hiçbir şey söylemeyince Jace sonunda bir sırrı saklayabildiğini umdu. "Başkasının sahip olduğu şeyi yazmak istemiyorum. Bu köyde başka gizemler olmadığından emin misin?"

Clive birasına baktı. "Bir tane vardı." Emma ve

George inlediler.

"Yine mi?" dedi Emma. "Başlatma yine. Bu Clive'ın en sevdiği konu ve hepimizi bıktırana kadar bu konuda tartışıyor. Bu bir intihardı, bu kadar basit."

Jace bir nefes aldı ve kendini sakin tutmaya çalıştı. "İntihar

mı?" "Evet!" Emma dikkatle Clive'a bakarak söyledi.

"İntihar."

"Ama öyle olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Jace, elinin titremesi belli olmasın diye birasını sıkarak konuştu.

"Sanırım..." Clive yavaşça başladı.

Emma bardakları yıkamaya başladı. "Yaklaşık üç yıl önce, genç bir kadın
."

"Gerçek bir güzellik," diye araya girdi George.

"Evet," dedi Emma, "genç ve güzel bir kadın üst kattaki bir odada intihar etti. İçki içip ağlıyordu ve buraya uğrayıp kiralık odamız olup olmadığını sordu."

Clive, "*Hâlâ* kiralık bir odamız var," dedi.

"Böyle mi söyledi bilmiyorum. Cesedini bulduktan hemen sonra böyle söylediğimi biliyorum ama daha sonra emin olamadım. Burası çok gürültülüydü ve onu yanlış duymuş olabilirim."

"Ama onu ertesi gün buldun," dedi Jace, sesini sabit tutmaya çalışırken yumuşaktı.

"Evet. Zavallı şey. Bir şişe uyku hapının çoğunu içmişti. George'u aradım ve kapının zincir kilidinden ona baktı, sonra Clive'ı aradı - ki Clive'ın teşkilatta yeni olduğunu ve hiçbir şey bilmediğini de eklemeliyim."

"Artık öyle değil," dedi George ama Clive gülümsemedi.

Jace Clive'a, "Ama siz bunun bir cinayet olduğunu düşünüyorsunuz," dedi ama genç polis hiçbir şey söylemedi.

"Devam et, söyle ona," dedi Emma ama Clive sessizdi.

George, Jace'in boş bardağını aldı ve ona bir bira daha verdi. "Kız kardeşi ve annesi Amerika'dan geldiler ve-"

"Annesi mi?!" diye sordu Jace ve sonra kendini korumak zorunda kaldı. "Bunu görmek onun için çok zor olmalı." Birasından derin bir yudum aldı.

"Öyleydi," dedi Emma. "İki kadın da kendilerinden geçmişlerdi. Bunun er ya da geç olacağını bildiklerini söyleyip durdular."

"Görünüşe göre kız tam bir ," dedi George. "Annesi bize kız hakkında psikiyatristlerden gelen bir yığın mektup gösterdi. Daha önce de kendini öldürmeye çalışmış."

"Ve annesi bu kağıtlarla mı geldi?" Jace sordu. "Kızının ölüm haberini aldığında, kızının deli olduğunu kanıtlamak için kâğıtlar çıkarmayı düşünemeyecek kadar perişan olacağını sanırsınız."

Clive gözlerini kocaman açarak Jace'e baktı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Sanki o iki kadın bize onun deli olduğunu kanıtlamak istiyorlardı. Annesi orada bulunduğunun gazeteye yazılmamasını istedi. Eğer o kadınlar olay sırasında Amerika'da olmasalardı..."

"Ne?" Jace sordu.

"Ben olsam onların yaptığını düşünürdüm."

Emma ellerini havaya kaldırdı ve George homurdandı.

"Ona *neden* intihar etmediğini düşündüğünü söyle," dedi Emma. ", anlat ona."

"Merdivenlerde ayağı takıldı," diye

mırıldandı Clive. "Ne?" Jace sordu.

"Merdivenlerde ayağı takıldı," dedi Emma yüksek sesle, sonra sesini alçalttı. "Clive, sana binlerce kez söyledim. Sarhoştı. Nefesinden kokusunu aldım. Sarhoştı ve merdivenlerden çıkarken ayağı takıldı. Bu kadar basit."

Jace Clive'a bakıyordu. "Merdivenlere takılıp düşmenin cinayete ne ilgisi var?"

Clive başını kaldırdı, bar taburesinde döndü ve Jace'le yüzleşti. Konuştuğunda sesinde enerji vardı. "Görüyorsun-"

George, "Gitti ve koşmaya başladı," dedi.

Jace sıkıntısını yüzünden ve sesinden uzak tutmaya çalıştı. "Bir masa bulalım," dedi ve biralarını alıp uzak köşedeki bir masaya geçtiler. "Sanırım aradığım dava bu olabilir," dedi Jace, "bu yüzden her şeyi bilmek istiyorum. En baştan başlamak istemezsin, değil mi?"

"Seni sıkacağım."

"Yemin ederim yapmayacaksın."

"Tamam," dedi Clive, "ama sizi uyarıyorum, tüm bunlar içimdeki bir hisse dayanıyor, başka bir şeye değil. Kanıtlar, Stacy Evans adında genç bir Amerikalı kadının erkek arkadaşıyla kavga ettiği, bir barda durduğu, bir odaları olup olmadığını sorduğu ve sonra yukarı çıkıp bir şişe uyku hapi aldığı yönündeydi. Ailesi aranmış, annesi ve kız kardeşi hemen gelmiş ve kızın erkek arkadaşıyla kavga ettiğinden beri sorun yaşadığını kanıtlayan belgeler sunmuşlardır.

bir çocuktu. Annesi o küçükken ölmüş ve bu onu neredeyse uçurumun kenarına getirmiş."

"Annesi öldü mü? Peki buraya kim geldi?"

"Üvey annesi, ama çocukluğundan beri Stacy'nin annesi olduğunu, bu yüzden onu sevdiğini söyledi." Clive birasına baktı.

"Ama sen ona inanmadın."

"Hayır, yapmadım. Müfettişe yapmadığımı söyledim ama o da kötü üvey annelerle ilgili çok fazla masal okuduğumu söyledi. Cinayet belirtisi yoktu ama odanın sadece bir kapısı vardı ve içeriden kilitliydi. Para dolu bir cüzdanı vardı ve elmas küpeler takıyordu. Hiçbir şey çalınmamıştı ve yakın zamanda cinsel ilişkiye girildiğine dair bir kanıt da yoktu."

Jace yüz ifadesini gizlemek için bira bardağını yüzüne götürmek zorunda kaldı. Elbette bunun bir önemi yoktu ama Stacy'nin ona sadakatsizlik etmemiş olmasına sevinmişti.

"Bu açık ve kapalı bir davaydı," dedi Clive. "Bir kaçık kendini öldürdü. Son."

Jace genç adamın kabalığı karşısında irkildi. "Ama merdivenlerde ayağı takıldı."

"Evet," dedi Clive. "Görüyorsunuz, bu bar eskiden gerçekten kötü bir yerdi. Ben çocukken..." Gülümsedi. "Sana çocukken nasıl biri olduğumu anlatmasam daha iyi. Papazı ve benim gibi çocuklara nasıl yardım ettiğini duydun mu?"

"Aslına bakarsan var," dedi Jace. "Sen de onun zaferlerinden biri miydin?"

"Ben onun zor davalarından biriydim. Ben büyüdüm..." Clive elini salladı. "Hayat hikâyemin burada başımı belaya sokarak boşa harcadığım birçok saat olduğunu söylemek dışında bir önemi yok. Margate gibi sakin ve küçük bir köyde böylesine kötü bir yer olabileceğini düşünmezsiniz ama . Arka tarafta kumar

oda, üst kattaki kızlar, tuvalette satılan uyuşturucular. İstersen burada bulabilirsin."

Jace anlamaya başlamıştı. "Merdivenler değiştirildi."

"Evet. Buranın sahibi olan yaşlı adam öldüğünde, Carew'ler burayı satın aldı ve paramparça etti. Arka duvarı söktüler ve buraya bir JCB getirdiler."

"Beko mu?" Jace sordu.

"Muhtemelen aynı şey. Bütün eski eşyaları söküp atmışlar." Clive küçük bir gülümseme verdi. "Birçoğunu yaktılar ve o zamana kadar de ıslah olmaya çalışıyordum ama diğer çocuklarla birlikte etrafta durup o dumanı derin derin soludum."

Jace bu hikâye karşısında gülümsedi ama Clive'in Stacy hakkında devam etmesini istiyordu. "Her şey değişti mi?"

"Her şeyi. Gençliğim boşa geçtiği için -eğlenceli ama boşa- iyi biliyordum ama Emma ve George burayı yeniden yaptıktan sonra tanıyamadım. Polis olduktan sonra o merdivenleri birkaç kez çıkmak zorunda kaldım ve hep aynı yerde takılıp düştüm. Merdivenler eskiden oldukları yerde, ama şimdi içlerinde komik bir kavis var. Emma o süslü kavanozu koyabilmek için o şekilde yaptırdı. Gördün mü?"

Jace merdiven sahanlığındaki büyük pirinç vazoya üstünkörü bir bakış attı, sonra tekrar Clive'a baktı. "Yani diyorsun ki bu genç kadının... adı neydi?"

"Stacy Evans."

"Sizce Bayan Evans bu bara o kadar çok geldi ki, yeni merdivenlere takılıp düşecek kadar aşına mıydı?"

"Ben de aynen öyle düşünüyorum."

"Ama bu doğru olsa bile, bu neden cinayeti intihardan daha olası kılsın? Belki de Margate'te eski bir erkek arkadaşıyla karşılaştı, onunla kavga etti ve bu yüzden kendi canına kıydı."

"Herkes böyle olduğunu söylüyor." "O

zaman neden inanmıyorsun?"

"Bana güleceksin."

"Hayır,

gülmeyeceğim."

"Mutsuz görünmüyordu. Bu mantıklı mı? Bir okuldaydım - en azından öyle diyorlardı, ama aslında çocuklar için bir hapisaneydi - bu yüzden bazı intihar girişimleri gördüm. Kendimle oynadığım bir nokta vardı. Kendinden kurtulmak isteyen insanların başka hiçbir şeye benzemeyen bir bakışı vardır. Gözlerin etrafında ve..."

"Bayan Evans öyle görünmüyor muydu?"

"Hayır, olsa olsa mutlu görüldüğünü söyleyebilirim. Yüzünde küçük bir gülümsemeyle yatağın üzerinde yatıyordu. Adamım! Çok güzeldi. O kadının mutsuz olacak bir şeyi olduğuna inanamıyordum. Babası zengindi, o da... Siz Amerikalılar ölüp gitmekle ilgili ne diyorsunuz?"

Jace sessizce, "Stacy Evans muhteşemdi," diyerek Clive'ın ona bakmasını sağladı.

"Evet, ."

"Ve yüzünde bir gülümsemeyle öldü. Belki de sonunda sorunlarından kurtulacağı için gülümsüyordu. Evlenmek üzere nişanlandığını söylememiş miydin?"

"Hayır," dedi Clive sessizce, gözlerini Jace'e dikerek. "Bunu ben söylemedim. Kimse söylemedi." "Sanırım ben öyle sandım. Evli olması mı gerekiyordu?"

Clive, Jace'e sertçe bakıyordu. "Sen osun, değil mi? Stacy'nin cüzdanında senin resmin vardı. Ona bakar ve neden gelip onu görmediğini merak ederdim."

Jace karar vermek için bir an durdu. Bu işten sıyrılmak için yalan söylemeyi denemeli miydi? Jace, "Cesedi Amerika'ya dönene kadar bana öldüğü söylenmedi," dedi. "Sen-"

"Sana mı söyleyeyim? Hayır. Bu kasabadaki insanlar hakkında o kadar çok sırrım var ki inanamazsın. Şuradaki küçük yaşlı adamı görüyor musun? On dokuz yaşındayken bir bar kavgasında üç adamı öldürdü. Hayatının çoğunu hapiste geçirdi. Şimdi şakayık yetiştiriyor. Şu kadını görüyor musun? Anladın sen onu. Priory House'u Stacy'ye ne olduğunu öğrenmek için mi aldın? Sanırım ona 'Bayan Evans' demeliyim, ama onun davasında o kadar çok zaman geçirdim ki onu tanıyormuş gibi hissediyorum. biriydi?"

Jace birasından uzun bir yudum aldı. "Komik ve zekiydi ve lokumları çok severdi. Onları kızarmış, sade, çikolatalı, her şekilde kullanmanın bir yolunu bulurdu. Fotoğrafik bir hafızası vardı. Çok nazikti ve ben onun için deli oluyordum. Öldüğünde onunla birlikte ölmek istedim. Deli değildi ve bence öldürüldü."

Clive bir süre Jace'e baktı ve söylediklerini düşündü. Sesini alçalttı. "Kim olduğunu ve neden burada olduğunu başka kim biliyor?"

"Sadece sen biliyorsun ve bunu öğrenmeni istememiştim."

"Seni ele vermeyeceğim. Eğer biri Stacy'yi öldürdüyse, o zaman senin peşine düşebilir."

"Kimin yaptığına dair herhangi bir şüpheniz var mı?"

"Hiçbir şey yok. En ufak bir ipucu bile yok." Clive o kadar alçak sesle konuşuyordu ki Jace onu zar zor duyabiliyordu. "Bir yıl boyunca fotoğrafını gösterdim, gittiğim her yerde sorular sordum ama kimse onu gördüğünü kabul etmedi. Soruları gizlice sormak zorundaydım çünkü müfettiş bunu öğrenseydi beni kovardı. Margate'teki geçmişim yüzünden zaten benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu ama-"

"Neden başka bir yere gitmedin? Ailen burada mı?"

"Benim yok. Genç yaşıta yetim kaldım, elden ele dolaştım. Çocukken buraya biraz zarar verdim ve bunu ödemek istedim, bu yüzden buraya çalışmak için geri döndüm," dedi Clive.

"Asla bir yerlere gelemeyeceğini söyleyen insanlara bir şeyler başarabileceğini göstermek istedim."

"Kesinlikle," dedi Clive gülümseyerek. "Kesinlikle."

"Ama bir emre itaatsizlik ederken yakalanırsan Stacy hakkında kimseye bir şey gösteremezsin, değil mi?"

"Hayır. Peki ne buldun?"

"Yok bir şey," dedi Jace ve sonra şansını denemeye karar verdi. Son zamanlarda hayatında olup bitenler hakkında konuşacak birini gerçekten istiyordu. "Ann Stuart'ın bana bir şeyler söylemesini sağlamaya çalışıyorum ama benden nefret ettiğini söylüyor, bu yüzden buradan nereye gideceğimi bilmiyorum."

"Ann Stuart mı? Onu tanıdığımı sanmıyorum. Amerikalı mı?"

"Ann Stuart, Priory House'daki hayalet."

Clive'in yüz ifadesi pek değişmemişti ama saçma sapan hikâyelere inanıyormuş gibi yapma konusunda epey pratik yapmıştı. "Salonda atıyla dolaşıyor, değil mi?"

"Bir şey söylediğim için özür dilerim," dedi Jace ama artık çok geç olduğunu biliyordu. "Sorunuza cevap vermek gerekirse, gazetelerde yer almayan hiçbir şey öğrenmedim. Bayan Browne ve iki meraklı arkadaşıyla uğraşmak zorunda kaldım ve-"

"Peki senin hayaletin neye benziyor?" Clive sırtarak sordu. "Çürüyen giysiler mi? Kayıp gözbebekleri gibi şeyler mi?"

Jace, George'a hesabı istediğini, böylece gidebileceğini işaret etti. "Memur Sefton, konuştuklarımızı kendinize saklayacağınıza inanıyorum."

"Elbette," dedi Clive, hâlâ gülümseyerek. "Her şeyi kendime saklayacağım - ne demek istediğimi anlıyorsan."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum," dedi Jace bardan çıkarken.

Ertesi sabah Jace gün ışımadan uyandı ve yattığı yerde o ana kadar öğrendiklerini düşündü. Clive'ın da Stacy'nin öldürüldüğüne inanması onu sevindirmişti ama Jace kim olduğunu ya da neden öldürüldüğünü bulmaya kendisinden daha yakın değildi. Clive'a Ann'den bahsetmemiş olmayı diledi. O Jace'in sırrıydı ve hiçbir şey s ylememeliydi.

Kalktı, giyindi ve bir sonraki adımda nereye gideceğini bulmaya çalıştı.

Bayan Browne mutfaktaydı ve çok sinirliydi. "Hiç böyle dağınıklık görmemiştim," diyordu. " ceri girdiğimde her yerde kirli bulaşıklar vardı ve kilerim boşalmıştı. Burada yirmi kişilik bir parti vermiş olmalısınız."

Ondan bilgi almaya çalıştığı çok açıktı. "Seks partisi yaptık," dedi ciddi bir şekilde. " ıplak Amerikalılar her yere koşuyordu."

"Hah!" dedi, sonra da önüne pastırma, yumurta, domates, kızarmış ekmek ve mantardan oluşan bir tabak koydu. " ıplak olsaydın duvar k ğıdı macunu s rerdin. Üst kattaki o güzel odaya ne yaptın?"

Başka bir bilgi talebi. "Son sahiplerinin kutuları saklamak için kullandığı odayı mı diyorsun? O güzel odayı mı?"

"Hiç zevkleri yoktu. Korkunç insanlar. Onları korkutup kaçırdığında çok sevinmiştim."

"O kim?"

"Hayalet tabii ki," diye tersledi. "Bahçede gördüğün hayalet."

"Ah, şu. İri kadın mı? Alev alev yanan kızıl saçlı? Bunu size söylemek istemezdim Bayan B, ama kocaman siyah bir ata binmişti ve tam üzerinize geliyordu. Size kızmak için bir nedeni yok, değil mi?"

"Hayır, tabii ki hayır," dedi ama yüzü önce soldu, sonra da adamın kendisiyle dalga geçtiğini anlayınca kızardı. "Hadi, git buradan. Yapacak işlerim var."

Jace gülümseyerek yukarı çıktı, dizüstü bilgisayarını aldı ve dışarı güllerle kaplı bir çardağın gölgesine oturdu. Kelime işlemcisini açtı, bir taslak oluşturdu ve Stacy hakkında bildiğı her şeyi yazmaya başladı.

Elinde iki sayfa bilgi olduğunda, kafasını karıştıran bazı şeyler olduğunu gördü. Stacy'nin kız kardeşi ve üvey annesi İngiliz polisine, Stacy'nin ciddi "sorunları" olduğunu söyleyen psikiyatristlerin bir yığın kâğıdını göstermişti. Stacy'nin bildiğı tek sorun, bir seferde üç saatten fazla uyuyamamasıydı. Ama Stacy Jace'in yanına taşındıktan ve Jace ailesinin ona ulaşmasını engellemeye başladıktan sonra uyku sorunları sona ermişti. Jace devreye girmeden önce, kız kardeşi sabahın üçünde onu arıyordu. Çocuklarıyla uyanıktı, bu yüzden "destek" için Stacy'yi aradı. "Gerçek kız kardeşler birbirini destekler," derdi Regina. Elbette Stacy gecenin üçünde kimseyi aramayı düşünmezdi. Jace geceleri telefonun fişini çekmeye başladı. Ailesinde cep telefonu numarası vardı ama Stacy'nin ailesinden kimsede yoktu.

Stacy'nin öldüğü güne kadar aralarında hiçbir sır olmadığına yemin edebilirdi ama Stacy'nin yıllarını terapide geçirdiğini öğrenmişti. Annesinin Stacy küçükken öldüğü ve babasının ona zaman ayırmaya zahmet etmediğı düşünülürse, terapi anlaşılabilir bir şeydi. Ama nasıl olmuştu da "sorunlu" olarak etiketlenmişti?

Bir an için gözlerini kapattı. Regina'nın ailesinin yalanlarıyla beyni yıkanıyordu. O ve Stacy birbirlerine aşıklardı. Birbirlerine her şeyi anlatmışlardı.

Ama yapmadılar. Ona Margate'i bildiğinden ve oraya daha önce ne zaman gittiğinden bahsetmemişti.

Bir kez daha, Stacy'nin evi ziyaret edip etmediğini Ann Stuart'ın hayaletinin bilebileceğı aklına geldi. Her şeyi görmüştü ama Stacy ile konuşmuyordu.

ve bütün gün onun varlığını hissetmemişti.

Öğle yemeğinden sonra (Jamie Oliver'ın tavuk göğsü dolması) Jace basma odada dolaştı ve boş boş her panele bastı. Kadın eşkıya hikâyesi yalandı ama belki de bir gerçeğe dayanıyordu. Belki de gizli merdiven gerçektir ve belki de onu bulursa Ann hakkında bir şeyler öğrenecekti, bu da onu-

Kapının çalınması düşüncelerini böldü. Kaşlarını çatarak kapıyı açtı ve küçük Daisy'nin merdivenlerden koşarak çıkmış gibi yüzü kızarmış bir halde orada durduğunu gördü. Sanki Bayan Browne'un dolapların arkasından fırlamasını bekliyormuş gibi omzunun üzerinden bakıyordu. Ne şimdi, ne de bu, diye düşündü Jace ve Daisy'nin yaşıyla ilgili bir nutuk çekmek için ağzını açtı.

Daisy sıkıca sarılmış bir gazeteyi ona doğru itti. "Bence bunu görmelisiniz, efendim."

"Ne oldu?"

Tekrar omzunun üzerinden baktı, sonra ona bir adım daha yaklaştı. Jace kapının önünde duruşunu korudu. Onun odaya girmesine izin vermeyecekti.

"Bu köy gazetesi," diye fısıldadı ve ona uzattı. Küçük, sıkı bir tüpe sarılmıştı ve üzerinde berrak ve jelatinimsi bir şey varmış gibi görünüyordu. "Yumurta için üzgünüm," dedi Daisy, "ama onu Bayan B'nin çöp kutusundan aldım. Sende olduğunu görmesine izin verme ve sana verdiğimi de söyleme, olur mu?"

Jace kaşlarını daha da çatı. Hizmetçiden duyduğu bu korkuya bir son vermeliydi! "Hayır, ona söylemeyeceğim," dedi normal bir sesle, fısıltıyla değil. "Ama korktuğum için değil, sen istediğın için. Doğrusu, sanırım-" Sözü nü yarıda kesti çünkü Daisy alt kattan bir ses duydu ve koridorda koşmaya başladı.

Tüm bunların saçmalığına iç geçiren Jace gazeteyi odasına götürdü ve kapıyı kapattı. Manşeti gördüğünde kaşları çatıldı. Ön sayfanın tam ortasında onun bir fotoğrafı vardı.

yıllar önce üniversitedeyken çekilmiş. Kardeşlik derneğindeki arkadaşlarıyla içki içiyor ve bulabildikleri her müstehcen şarkıyı söylüyorlardı. Çocuklardan biri fotoğraf çekiyordu. Jace fotoğrafı yıllardır görmemişti ama işte oradaydı, gazetenin üst kısmının yarısını kaplıyordu. Saçları diken diken olmuş, gömleği açılmış, iki erkek arkadaşına sarılmış ve elinde iki şişe bira tutuyordu. Bakımsız bir alkoliğe benziyordu. "MARGATE'DE İSTEDİĞİMİZ BU MU?" manşeti atılmıştı.

Jace dizleri bir sandalyeye çarpana kadar tökezledi. Oturdu ve okumaya başladı.

Margate'teki herkesin bildiği gibi, Priory House yeniden satın alındı. Ancak bu kez saygıdeğer eski ev, burada ev sahibi olmak isteyen bir aile tarafından satın alınmadı. Zengin bir Amerikalı tarafından satın alındı ve sadece birkaç gün içinde kasabada kendine büyük bir ün kazandı. Her gece barlara gidiyor ve Bay Hatch'in biralarnı bile içtiği söyleniyor. Ve şimdiden Londra'ya gizemli bir gezi yaptı. Seyahati sorulduğunda neden gittiğini söylemeyi reddetti ama biz Margate sakinlerinin bunu öğrenmemiz için çok beklememiz gerekmedi. Görünüşe göre Londra'ya mobilya ve aksesuar almaya gitmiş, böylece Priory House'un meşhur basma odasını Viktorya dönemi film setlerinin kötü bir kopyasına dönüştürebilecekmiş. Bu, evi bir Hayaletli Korku Evi olarak halka açmanın başlangıcı mı?

Margate'te hepimizin bilmek istediği şey Bay Montgomery'nin neyin peşinde olduğudur.

Bu muhabir, özenli bir araştırmayla Montgomery ailesinin servetinin yüzyıllar öncesine dayandığını öğrendi. Dünyanın her yerinde malikaneleri var. Bay Jace Montgomery, İngiltere'nin en perili evlerinden biri olarak bilinen bir evi satın almıştır. Ve kendisini dinleyen herkese Leydi Grace'in hayaletini gündüz vakti bahçede gördüğünü söyleyerek övünmektedir.

Priory House'un katil hayaletinden faydalanmayı mı planlıyor? Köy şenliğimizin yerini Leydi Grace'i yücelten yeniden yaratımlar mı alacak?

ve öldürdüğü masum insanlar? Sessiz, güzel Margate bir korku kasabasına mı dönüşecek? O muhteşem evin eski ve güzel taş pencerelerinden plastik mı sarkacak? Bay Montgomery taşların üzerine sahte film kanı mı sürecek? Kasabamız için istediğimiz bu mu?

Bu çok zengin Amerikalı, muhteşem, tarih yüklü Priory House'u turistik bir cazibe merkezine dönüştürmek için mi burada? Bu sıkılmış Amerikalı, mutlu ve rahat köyümüzün sonu mu olacak? Çimlerimize park etmiş turistlere hazır mıyız?

Güzel köyümüzde ortaya çıkacak olan şarlatanlara, kahinlere ve şeytana tapanlara hazır mıyız?

Sen ne düşünüyorsun?

Tam on dakika boyunca Jace'in tek yapabildiği gazete kağıdına bakmak oldu. Hakkında yazılanların saçmalığı başını döndürüyordu. Birileri birkaç gerçeği alıp çarpıtarak bu saçma dedikoduya dönüştürmüştü. Hayır, bu dedikodudan da öte bir şeydi. Kötü niyetliydi.

Elinde gazeteyle aşağı indi, sonra da garaja gitti. Mick'in yanında arabasının anahtarlarını hazır tuttuğunu görünce şaşırmadı.

Jace anahtarları ondan alırken Mick, "Kütüphanenin solunda," dedi. "Sağda üç ev aşağıda."

Jace o kadar öfkeliydi ki Mick'in ona gazete ofisinin yerini söylediğini fark edene kadar Priory House arazisinden uzaklaşmıştı. Köyün merkezine ulaştığında bir köşede durdu ve bir adam penceresine vurdu. Jace camı indirdi.

"Mükemmel bir tur rehberi olurdum," dedi adam. "Yaşlı Bay Hatch beni kovana kadar Priory House'da çalışıyordum. İnsanlara Leydi Grace'in atıyla geceleri merdivenlerden nasıl çıktığını anlatabilirim. İstedığınız kadar korkutucu olabilirim."

Jace, "Teşekkürler ama ," dedi. "Kendiminkini yapmak gibi bir niyetim yok. bir turistik cazibe merkezi haline getirdi."

"Buna ihtiyacın yok, değil mi?" dedi adam, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Sen zaten zenginsin, geçimini sağlamaya çalışan bizleri neden umursuyorsun ki?"

Jace camı tekrar yukarı kaldırdı ve arabanın diğer tarafındaki cama başka biri vurduğunda cevap vermedi. Kütüphaneye vardığında sola döndü ve üzerinde küçük pirinç bir tabela olan eski bir evin önüne park etti

MARGATE POST.

Jace, dört uzun adımda kaldırım taşlı patikadan aşağı inerken kendisine doğru aceleyle gelen iki kişiyi görmezden geldi. Kapıyı çalmaya zahmet etmedi ama kapıyı açtı. İçeride oturma odası gibi döşenmiş, bir duvarında televizyon olan bir oda vardı. Uzun duvarda, altında bir masa ve bilgisayar bulunan bir pencere vardı.

"Siz Bay Montgomery olmalısınız," dedi odaya yeni giren kısa boylu, yuvarlak, yaşlı bir adam. "Nigh sizi beklemem gerektiğini söyledi. Sizi ona göndermemi söyledi."

Jace adamın neden bahsettiğini anlayamamıştı. Kâğıdı havaya kaldırdı, yüzü öfkeliydi. "Bunu benim hakkımda mı yazdın?"

"Aman Tanrım, hayır," dedi adam bilgisayara doğru yürürken. "Ben daha çok siyasetle ve hükümete kendini nasıl yönetmesi gerektiğini söylemekle ilgileniyorum. Yerel skandallarla ilgilenmiyorum." Bir avuç dolusu posta aldı ve incelemeye başladı. "Hayır, istediğiniz kişi Nigh."

"Yakın mı?" Jace sordu.

"N. A. Smythe, önsöz," dedi adam. "Ama Nightingale gibi bir isimle kısaltmak akıllıca olur."

"Stuart," dedi Jace nefesinin altından.

Adam Jace'le pek ilgilenmiyormuş gibi davranıyordu ama yine de başını eğerek bir tahminde bulundu. "Ann Nightingale Stuart mı?" diye sordu İngilizlerin her cümleyi bir soru haline getirme tarzıyla. "Biraz araştırma yapıyordun, değil mi? Gerçekten de Manastır Evi'ni turistik bir cazibe merkezine mi dönüştüreceksiniz? Köyün geliri işimize yarayabilir."

"Hayır, değilim-" Jace söze başladı ama sonra çenesini kapattı. Bu adam bir muhabirdi. "Evimle ne yaptığım beni ilgilendirir. Hakkımda bu iftirayı yazan kadın nerede?"

Adam kaşlarını kaldırdı. "İftira mı? Tanrım, umarım bizi dava etmezsiniz. Açarsanız, gördüğünüz gibi pek bir şey elde edemezsiniz." Elini odanın içinde salladı. "Bu sadece yerel bir gazete ve fazla bir değeri yok. Ben Ralph Barker, editörüm. Hikayeyi bir de sizden dinlemekten mutluluk duyarım."

"Eminim duyarsın," dedi Jace. "Ama muhtemelen duyacağın tek taraf avukatım olacak."

"Aman Tanrım, siz Yankiler ve davalarınız."

Jace gözlerini adama dikti. "Bu kadının nerede olduğunu bilmek istiyorum. Onunla konuşmak istiyorum."

"Silahın yok, değil mi?" Jace'in yüzündeki ifadeyi görünce yarım bir tebessüm etti. "Sadece sana sahip oluyorum. Geldiğiniz yoldan geri dönün, evinizin kapısını geçin, solunuzdaki ilk ev. Nigh şimdiye kadar kalkmış olmalıydı. Umarım onu sabahlığıyla yakalamazsın. Daha fazla skandala neden olursun ve şu anda buna ihtiyacın yok."

"*Daha fazla* skandal mı?" Jace sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "*Herhangi bir* skandala neden olduğumun farkında değildim."

"Nigh'e söylemen gereken de bu. Gelecek haftaki *yazıyı* sizin için açık tutacağım. Yakın zamanda çekilmiş bir fotoğrafınız varsa-"

Jace gerisini duymadı çünkü kapıyı çarptı ve arabasına geri bindi. Eve doğru giderken hız sınırını aştığını biliyordu.

ama anlayabildiği kadarıyla İngilizler hız sınırlarına hiç dikkat etmiyorlardı.

Mülkünün sınırını oluşturan iki yolun köşesindeki küçük, iki katlı taş eve geldiğinde o kadar hızlı durdu ki neredeyse ön camdan içeri girecekti. Kapısı olan kısa, kavisli bir duvar vardı ve kapıyı kırıp açtı. Küçük, sivri çatılı bir sundurmanın içinde mavi bir kapı vardı ve kapıyı yumrukladı.

"Kapı açık," diye bir kadın sesi geldi.

Kapıyı duvara çarparak geri itti ve küçük bir oturma odasına girdi. Önünde bir şömüne, solunda bir masa ve bir dizüstü bilgisayar içeren derin bir pencere muhafazası vardı. Masadaki sandalyede siyah saçlı, siyah gözlü, genç ve güzel bir kadın oturuyordu. Gözlerinde zekâ ve olamadığı başka bir şey vardı. Tahmin etmesi gerekse, kadının görmek istemediği pek çok şey gördüğünü söylerdi.

Jace gazeteyi kaldırdı. "Bunun her kelimesi yalan," dedi. O kadar öfkeliydi ki zorlukla konuşabiliyordu.

"Öyle mi? Duyduğum kadarıyla, yazdığım her şey doğrulanabilir."

Jace bir an için ona sadece göz kırpabilirdi. "Her şey çarpıtılmış ve bozulmuş."

Bir stenografin defterine ve kalemine uzandı. "Otur ve bana gerçeği anlat. Söz veriyorum, bu sefer gerçeği senin tarafından yayınlayacağım."

"Gerçeğin sadece bir tarafı vardır. Yazdıklarınız yalandan başka bir şey

değil." Bir an ona baktı, sonra sandalyesinden doğruldu.

"Bir fincana ne dersin?" Erkeklerin her istediğini yapmasına alışkın bir kadının özgüveniyle ona sırtını döndü.

Jace kendine rağmen onu kapı aralığından takip etti, sonra da üç basamak inerek mutfığa girdi. Bir duvarın karşısında eski dolaplar ve uyumsuz tabaklarla dolu açık raflar ve içine tıktırılmış binlerce not vardı

arasında. Diğer duvarın karşısında dar bir masa, köşede de birkaç kapı vardı. Kadın masayı işaret edince oturdu, gazete önündeydi, eski fotoğrafı ona bakıyordu. "Nereden buldun bunu?" diye sordu usulca.

"İnternet. Modern dünyanın Büyük Biraderi. Biraz zaman aldı ama buldum. Aileniz neye sahip olduğu ve içinde kimlerin olduğu konusunda çok ketum."

Jace buna cevap vermedi. "Benden iş isteyen insanlar var."

"Bir yayınlayacağım, böylece güzel insanlar sorguladığım şeyi unutacak."

Sırtını ona dönmüş, lavabonun başında durmuş çaydanlığı dolduruyordu. Üzerinde dar siyah bir pantolon ve uzun kollu, örgü siyah bir kazak vardı. Çok uzun boylu değildi ama bir manken kadar inceydi. Başını kaldırıp baktığında, kadının penceredeki yansımadan kendisini izlediğini gördü.

"Ne istiyorsun?" diye sordu. "Yazdıklarına inanacak kadar aptal olduğuna inanamıyorum, peki ne istiyorsun?"

Çaydanlığı ocağa koydu, sonra ona döndü. "Doğru dürüst tanıştırılmadık, değil mi? Ben Nightingale Augusta Smythe'ım - sonunda *Y* ve *E* var. Annem Smith adında bir adamla evlendiği için bunu telafi etmeye çalışıyordu, o yüzden yazılışımı değiştirdi. Eski yazım, ama hala Smith. Annem Jane Bellingham olarak doğmuş, sonra Jane Smith olmuş. Tatsız isminden nefret ettiği için bana oldukça egzotik bir isim vermiş."

Jace ona bakarak, "Nightingale Ann'in adıydı," dedi.

Bir an için şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Okuyormuşsun," diye mırıldandı arkasını dönerken.

Sırtını ona dönerek omuzlarını dikleştirdi. "Earl Grey sizin için uygun mu? Ama siz Amerikalılar çay hakkında hiçbir şey , değil mi? Söyleyin bana, içine bir bardak şeker koyup buz eklediğiniz doğru mu? Yoksa , kolonileri elimizde tutmak için savaşmadığımıza sevinmemiz için ortaya atılan Amerikan efsanelerinden biri mi?"

Onun dikkatini dağıtmaya çalıştığını görebiliyordu. Bilgi almak istiyordu ama bilgi vermek değil. "Ann Nightingale Stuart. Sizinle bir akrabalığı var mı?"

"Uzak," dedi. "Poşet çayım var, iş görür mü? Yoksa açık çay mı istersiniz? Ya da farkı anlayabilir misiniz?"

Onun alaylarının kendisini konudan uzaklaştırmasına izin vermedi. "Beni buraya getirmek için büyük bir zahmete katlandın ve çok risk aldın, peki ne istiyorsun?"

"Açık çay kullanacağım," dedi. "Kraliçe böyle içer. Kraliçe Anne'nin hayatı boyunca hiç poşet çay kullanmadığını biliyor muydunuz? İşte bir hanımefendi."

Jace'e gülümsediğinde, Jace ona karşılık vermedi.

"Leydi Grace'i gündüz vakti gerçekten gördün mü?" diye sordu güzel gözlerini kocaman açarak. "Bütün kasaba senin gördüğünü söylüyor. Onu atının üzerinde Bayan Browne'a doğru gelirken gördüğünü söylüyorlar, saçları kıpkırmızı yanıyormuş. Grace'in kızıl saçları, Bayan Browne'un değil."

Jace neredeyse bunu uydurduğunu açıklayacaktı ama kendini tuttu. "Onu görsem bile senin için ne fark eder ki? Evimi halka açmadığım ve yeşil alana helikopterler inmediği sürece ne yaptığımdan sana ne?"

Nigh onun karşısına oturdu. "Norah Lofts adında bir yazar duymuş olamazsınız, değil mi? Hayır, tabii ki duymadım. Annem onu okurdu ve ben de kitapları yatak örtülerinin altından gizlice alırdım. En sevdiğim kitabı bir ev hakkındaydı. Evi inşa eden insanları anlatıyordu, sonra evi yirminci yüzyıla taşıdı, apartmanlara dönüştürdü, sonra tekrar tek ailelik bir konuta dönüştürdü. Benim yapmak istediğim de bu ve Priory House'u prototip olarak kullanmak istiyorum."

Masanın üzerinde öne doğru eğilmişti ve kalın kirpiklerini ona doğru kırıştırtıyordu. Güzel olduğunu bildiğini ve erkeklerden istediğini almaya alışkın olduğunu görebiliyordu. Ama Jace'in dikkatini dağıtmak için güzel bir yüzden fazlası gerekecekti. "Buna intihal denmiyor mu? Ama sonra, herkes

Senin yazdığın yalanları yazabilen biri biraz çalmaktan çekinmez, değil mi?"

Cevap vermeye başladı ama çaydanlık ısıklık çaldı. Masadan kalktı.

Kadının seramik çaydanlığa sıcak su doldurmasını, sonra suyu boşaltıp tekrar doldurmasını sessizce izledi. Birkaç çay kaşığı açık koydu, üzerine bir örtü örttü ve demliği masanın üzerine koydu. Mutfakta dolaşp iki fincan ve tabak getirirken düşüncelere dalmıştı.

Dolabın altındaki küçük buzdolabından küçük bir sürahi süt çıkardı. "Süt ilk mi olsun, son mu?" diye sordu onun başında durarak.

"Kraliçe gibi sonuncu," diyerek çay hakkında bir şeyler bildiğini belli etti.

Gülmeye yakın bir ses çıkardı, sonra çaylarını doldurdu ve süt ekledi.

Jace elindekini yudumladı ve tek kelime etmeden onu izledi. Kendini içine soktuğu bu karmaşadan kurtulmak istiyorsa, ona bazı bilgiler vermek zorunda kalacaktı.

"Priory House hakkında çok şey biliyorum," dedi. "Onunla ilgili devasa dosyalarım var." "Biliyorum. Kitaptaki makalenizi okudum."

Biraz daha yudumladı ve ona ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyor gibiydi. "Eve gizlice girmenin bir yolunu biliyorum."

"Dinliyorum."

"Bayan Browne'un alışkanlıkları var ve Pazar günleri dışarı çıkıyor."

Jace birden kızın ona ne söylediğini anladı. "Bana ev boşken gizlice girdiğini mi söylemeye çalışıyorsun?" Durakladı, sonra gözlerini kocaman açtı. "Geceleri kuleye giriyorsun," dedi. "İnsanlar *senin* ışıklarını görüyor, bir suçlunun hayaletini değil."

"Belki de," dedi. "Ama daha önce Leydi Grace'in bir suçlu olarak anıldığını hiç duymamıştım. Çoğu insan bunun romantizmine bayılır."

"O zaman onların romantizm anlayışı farklı," dedi Jace hemen. "Son sahiplerini tanıyor muydun?"

"Hayır. Margate'e sadece son altı haftadır döndüm. Uzaktaydım, çalışıyordum."

"Ne kadar süredir yoktun?" diye sordu, sesi bir sorgucu gibi çıkıyordu.

İlk kez gözlerinde gerçek bir ilgi kıvılcımı vardı. "2001'in sonundan yakın zamana kadar."

"Tarihlerden emin misin?"

"Evet," dedi yavaşça. "Annem Kasım 2001'de öldü ve onsuz burada kalmaya dayanamadım, bu yüzden ayrıldım. Seyahat etmek, bu tür şeyler."

"Yalnız mı?"

"Erkek arkadaş, bazen; bazen yalnız. Neden?"

"Sen benim hakkımda her şeyi biliyorsun, benim de senin hakkında bilmem gerekmez mi?" dedi, ona bir cevap vermeyerek.

"Mmmm," dedi, İngilizlerin cevap vermek istemedikleri her şeye cevap olarak çıkardıkları o ses. Sanki düşüncelerini okumaya çalışıyormuş gibi ona dikkatle bakıyordu. "Bir şey arıyorsun, değil mi?" dedi.

"Barış," dedi çabucak.

Bunun üzerine küçük bir homurtu çıkardı ve Jace neredeyse gülümsedi.

"Size çok yardımcı olabilirim. Sekreteriniz olabilirim."

"Benim bir sekreterim var."

"Gladys Arnold," dedi Nigh küçümseyerek. "Gladys sabahları okula gidiyor, öğleden sonraları senin için çalışıyor, geceleri de başka bir okulu temizliyor. Ve işte olmadığı her an Mick'le yatıyor, yani ne kadar yapabilir ki?"

"Gladys ve Mick benim için iyi arkadaşlar oldular. Onlar hakkında kötü bir şey söylenmesine izin vermeyeceğim."

"Pekala, şuna ne dersiniz? Gladys genç ve deneyimsiz; ben değilim. Araştırma yapabilirim. İngiliz kütüphane sisteminin giriş ve çıkışlarını biliyorum. Sen biliyor musun? Senin araştırma asistanın olabilirim."

"Ne amaçla? Ve bana uzun zaman önce yazabileceğin bir kitap hakkında yalan söyleme," dedi fincanına bakarak. Kadın cevap vermeyince ona baktı.

Bir süre ona baktı, gözleri masanın üzerinde onunkilerle buluştu. Derin bir nefes aldı. "Dokuz yaşındayken annemle kavga ettik - bu sık rastlanan bir durumdu - ve evden kaçmaya karar verdim. Beni özlediklerine ve beni ne kadar çok sevdiklerine dair ağladıkları fanteziler kurdum. Her zamanki şeyler. Evimizin mutfak penceresinden sıvıştım ve tarlalar boyunca Priory House'a doğru koştum. Evin boş olduğu zamanlardan biriydi, sahibi hayalet tarafından korkutulmuştu. Karanlıktı ve- Biraz daha çay?"

Jace fincanını kaldırdı ama bir şey söylemedi.

"Seni sıkıyor muyum?" diye sordu fincanını

doldururken. Jace'in gözleri onunkileri deldi ama

hiçbir şey söylemedi.

"Ben... o gece bir şey hissettim. Eve girmenin bir yolunu bulamadım, bu yüzden pencerelerden birinin altına kıvrıldım ve hüngür hüngür ağladım. Eminim acınası bir görüntüydim."

"Ve o da sana geldi," diye fısıldadı Jace.

"Sizin deyiminizle alev saçlı suçlu değil, ama... Deli gibi görünmek istemem."

Jace ilk kez küçük bir gülümseme verdi. "Deliliğin ne olduğunu bilmiyorsun."

"Deli olmakla suçlanmayı o kadar iyi biliyorum ki daha önce kimseye bundan bahsetmedim. Bir hayalet görmedim, duymadım ama sanki yanımda biri varmış gibi hissettim, sanki yatıştırılıyormuşum gibi. Bu mantıklı mı?"

"Bildiğinden daha fazla. Ne oldu sana böyle? Geceyi nemli ve soğukta mı geçirdin?"

Nigh gülümsedi. "Hayır. Bir süre sonra annemin kızmakta haklı olabileceğine karar verdim. Arkadaşım Kelly ve ben, onun bayanlar kitap kulübü gelmeden hemen önce yanlışıklıkla mutfağın zeminine un dökmüştük. Ve annemin sabahtan hazırladığı tüm çay sandviçlerini ve hamur işlerinin çoğunu yemiştik. Neyse, Priory House'da kendimi daha sakın hissettiğimde eve gittim."

"Ailen için üzgün müydü?"

"Garip olan da buydu. Annem *her zaman* yatmadan önce beni kontrol ederdi ama o gece etmedi. Babam da her zaman kapı ve pencerelerin kilitli olup olmadığını kontrol ederdi. Ama o gece yapmadı. Mutfak penceresinden içeri girdim ve yattım. Kimse gittiğimi bilmiyordu."

"Ve o zamandan beri Priory House'a hayranlık duyuyorsun."

"Aynen öyle," dedi. "Yıllar boyunca elimden geldiğince araştırma yaptım ve on iki yaşındayken gizli girişi buldum - hayır, sana nerede olduğunu söylememi isteme. Bu sırrı açıklamadan önce neyin peşinde olduğunuzu bana söylemelisiniz."

Jace çayını daha çok içti. Şu anda günde yaklaşık sekiz bardak içtiğini düşünüyordu, ama Bayan Browne'a sorsaydınız, içmediğini söylerdi.

Çayı gerçekten çok severdi çünkü çok az içerdi.

"Yardıminızı nasıl kullanabilirim?" diye sordu. "Sen bir yalancı ve boşboğazsın. Sana asla güvenemezdin. Bu..." Hâlâ masanın üzerinde duran gazeteyi işaret etti. "Bu, itibarıma onarılamaz bir zarar vermiş olabilir." Sözleri kendisine bile samimiyetsiz geliyordu.

Nigh ayağa kalktı ve lavaboya gitti. Onun pes edeceğini biliyordu. "Siz Yankiler ne zamandan beri özgürlük dışında bir şeyi önemsiyorsunuz? Bir Amerikalıya 'özgürlük' kelimesini söyleyin, ağlamaya başlar."

"Siz İngilizlerin 'sığır eti ve bira' sözcüklerine verdiğiniz tepki gibi," diye karşılık verdi Jace.

Dönerek ona gülümsedi. O da gülümsemedi ama gözlerinde bir parıltı vardı.

"Bir de şu açıdan bak," dedi. "Eğer sen ve ben birlikte çok zaman geçirirsek, köy halkı evin her yerinde seviştiğimizi düşünecek, böylece zamanlarını senin gerçekte neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışarak harcamayacaklar. Neden o meşhur basma odayı Viktorya dönemi film seti gibi yaptın? Şöminenin üzerindeki portredeki kadın kim?"

"Priory House hakkında her şeyi bildiğini sanıyordum," dedi Jace.

"Portreyi sadece kulaktan kulağa duydum. Onu hiç görmedim. Onu tarif et."

"Çok güzel. On sekiz inç bel."

"Ann Stuart'ın kuzeni. Babaları kardeşti. Ann kendini öldürmek yerine-"

"Hayır, yapmadı," dedi Jace çabucak.

"Peki nereden biliyorsun?" dedi daha da hızlı.

"Ann ve Catherine'i konuşurken duydum. Ann, Danny Longstreet ile evlenmek *istiyordu*."

Bunun üzerine Nigh konuşamadı. Sadece ona baktı.

"Sonunda o dilini susturdum."

"Onlara kulak misafiri mi oldun? Bu bir çeşit zaman yolculuğu anlamına geliyor. Sakın bana
_"

"Sana hiçbir şey söylemeye niyetim yok ve eğer bu konuda yazarsan kasabanın alay konusu olursun." Ayağa kalktı.

Kendini onun önüne koydu. "O evde olan her şeyi biliyorum ve insanlar bu köydeki tüm dedikoduları bana anlatıyor. Senin ve Clive Sefton'ın bir sırrı paylaştığınızı biliyorum."

"Ne sırrı?" Jace yüzü ciddileşerek, "Ne sırrı?" dedi. Bir hayalet hakkında bilgi paylaşmak başka bir şeydi ama Stacy'yi bilmesini istemiyordu.

"Bilmiyorum ve eminim bu beni ilgilendirmez. Ben sadece evle ilgileniyorum. Yapmaya çalıştığınız şey her neyse araştırmanıza yardımcı olmama izin verin."

"Gerçekten ne istiyorsun?"

Onun gözlerinin içine baktı. "Sana gerçeği söylesem bana inanmazsın."

"Dene beni."

"O evde bir şey var ve ben onu bulmak istiyorum. Buna ister merak deyin, ister sadece aynı eski haberleri yazmaktan sıkılmak. Her ne ise, dokuz yaşımdan beri o eve hayranım ve sanırım siz de öylesiniz. O evi satın alan insanlar bu köyde bir şakadır. Bazıları altı aydan fazla dayanamıyor. Emlak bürosu yeni sahiplerin ne kadar kalacağına dair bahis oynuyor. Ama sen..." Sesi kesildi.

"Ben farklıyım."

"O evde gördüklerinizden ve duyduklarınızdan kesinlikle korkuyor gibi görünmüyorsunuz."

"Hayır, hayaletler beni korkutmuyor. Beni korkutan şey bu kasabanın dedikodusu."

Nigh ona şaşkın bir bakış attı. "Neden-" diye başladı ama sözünü kesti, sonra ona gülümsedi. "Anlaştık mı? Sen bana seninkini göster, ben de sana benimkini göstereyim?" Jace gülümsemeyince, "Üzgünüm. Bunu iş gibi tutacağım. Artık tatsız şakalar yok."

"Bu gece gel ve bana yazdığın tekzihi göster. Bir şeyler ye."

"Jamie'yi yiyeceğimizi mi söylüyorsun? Oops, yine yaptım."

"Ah, evet, Bayan Browne. Ona sormam gerekecek... beni yönettiğinden değil ama evi o yönetiyor. Yani..."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Onun için endişelenme. Onunla başa çıkabilirim."

Jace oturma odasından ön kapıya doğru yürüdü, sonra tekrar ona döndü. "Peki ya erkek arkadaşın?"

"Altı ay önce evlendi. Kendisini bana teklif etti ama ev hanımı olmak için hayatımdan ve kariyerimden vazgeçmeyi kendime yediremedim."

"Senden başkalarının hayatına burnunu sokmayı bırakmanı istedi ve sen bunu reddedince seni terk etti, değil mi?"

"Siz Yankiler ne diyorsunuz?"

"Bir krepten daha düz. Yolda öldürülmekten daha düz. Benim hakkımda uydurduğun yalanlardan daha düz."

"," dedi, koyu renk kirpiklerinin arasından ona bakarak.

"Peşinde olduğun hikâye mi yoksa başka bir şey mi?"

Sesinin tonu çok açıldı. "Hikâye," dedi hızla, sonra gülümsedi. "Merak etme, seni o kaslı halinle yeterince çekici buluyorum,

ama sen benim tipim değilsin."

"Güzel, sen de benim değilsin." Kadının yanından geçip dışarı çıktı. "Bunu düşünmeme izin ver. Geri çekilmenin ne kadar iyi olduğuna bağlı olarak, seninle biraz hayalet avcılığı yapmayı düşüneceğim."

"Biliyorsun," dedi yavaşça, "Priory House'u turistik bir cazibe merkezine dönüştürme fikri, gerçekte ne yaptığını gizleyecektir."

"Benden iş isteyen insanlardan bıktım artık. Yazar olduğumu söyleyin. İç dekorasyona gelince, bu kimseyi ilgilendirmez, değil mi?"

"Büyük bir eviniz var, bu yüzden yaptığınız her şey haber değeri taşıyor." Birçok erkeğin onu arzulamasına neden olduğundan emin olduğu bir şekilde ona gülümsüyordu ama o gülümsemesine karşılık vermedi.

Jace dönerek arabasına bindi ve uzaklaştı.

Jace gittikten beş dakika sonra Nigh telefonda en yakın arkadaşı Kelly Graham'la konuşuyordu.

"Eee?" Kelly telefonu açar açmaz, arayanın kim olduğunu sorma zahmetine girmeden, "Evet?" dedi. Bir saatten fazla bir süredir Nigh'in aramasını bekliyordu. "Nasıl geçti?"

"Mükemmel," dedi Nigh.

"Evet? Devam et. Bana her kelimesini anlat."

"Yazdıklarımın dolaylı olduğuna üzgündü."

"Onu suçlamıyorum. Çok abartılıydın. Çok, çok OTT. Sana ne oldu böyle? Onu korkunç şeylerle suçladın ve şimdi köydeki herkes onun kendilerini zengin edeceğini düşünüyor."

Nigh masasına baktı ve söyleyecek bir şey bulamadı. "Uh-oh. Bu sessizlik de neyin nesi?"

"Hiçbir şey," dedi Nigh. "Sadece notlarıma bakıyordum."

"Hayır, bakmıyorsun. Nigh! Neler oluyor?"

"Hiçbir şey, gerçekten. Sadece düşündüğümde daha farklıydı, hepsi bu. Bu beni biraz tedirgin etti."

"Farklı mı? Kararsız mı? Sen neden ?"

"Diyelim ki bardaki bazı çocuklar benden haber alacaklar. Bana tam olarak doğru olmayan bazı şeyler söylendi."

"Ne gibi?"

"Priory House'un yeni kiracısının ayyaş, hödük, hayatında bir gün bile çalışmamış zengin bir çocuk ve genel olarak aptal olduğunu."

"Anlıyorum."

"Bu ne anlama geliyor?" Nigh sordu.

"Ondan hoşlandın, değil mi?"

"Ondan gerçekten *hoşlandığımı* söyleyemem ama buraya döndüğümünden beri tanıştığım herkesten daha ilginç biriydi."

"Yerel erkekler ilgini çekmiyor mu? Peki ya David?"

"David bir avukat, Londra'da yaşıyor ve onunla toplam üç kez çıktım."

"Bu yüzden mi dün ben oradayken dört kez aradı?"

Nigh cevap vermeyince Kelly, "Bana yardım et Nigh, eğer benimle konuşmazsan çocukları uykularından uyandırıp benimle birlikte oraya sürükleyeceğim. Uykularını almamış üç çocuk tarafından kuşatılana kadar cehennemi hiç yaşamadınız."

"Evet, tamam, ondan hoşlandım. Benden bunu mu duymak istiyordun? Ama o benimle ilgilenmiyordu. Aslında, sanırım benden nefret ediyor."

"Onun hakkında yazdıklarından sonra mı? Bu nasıl olabilir? Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Onun yanına taşınırsın

umarım." "Pardon?"

"Priory House'da büyük bir şeyler dönüyor ve ben bunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Bak, gitmem gerekiyor. Bazı insanlarla konuşmam gerekiyor, sonra... Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum ama bir yolunu bulmalıyım. Seni sonra ararım." Kelly başka bir soru sormadan telefonu kapattı.

Nigh sarı Mini Cooper'ına bindi ve köye doğru yola çıktı. Lewis ve Ray ile yüzleşmek ve onlara yaptıkları küçük şaka hakkında ne düşündüğünü söylemek gibi belirsiz bir planı vardı. Ama gerçek şu ki, bu Nigh'in kendi hatasıydı. Margate'ten o kadar uzun süre uzak kalmıştı ki köyde işlerin nasıl yürüdüğünü unutmuş muydu? Lewis ve Ray okulun hıyarlarıydı, bir çocuğun ödevini sırasına yapıştırmanın ya da bir çocuğun yüzüne silinmez kalem sürmenin komik olduğunu düşünen korkunç çocuklar. Hiçbir zaman gerçekten kötü bir şey yapmamışlardı, yani hiçbir binayı yakıp yıkmamışlardı ama eşek şakası anlayışları çok fazla gözyaşına neden olmuştu.

Nigh, artık ve kendi çocukları olduğuna göre namuslu birer vatandaş olduklarını nereden çıkarmıştı? İki gece önce kafede oturmuş ve Priory House'u ele geçiren Amerikalı hakkında konuşup durmalarını dinlemişti. Nigh bir gece önce Orta Doğu'dan uçakla gelmişti. Jet lag yüzünden neredeyse komaya girmişti ve oğlanların -onları erkek olarak düşünemiyordu- Margate'in tatlı küçük köyü için "korkularını" anlatmalarını dinlemişti. O sırada yorgun zihni Orta Doğu'daki sorunları bir İngiliz köyündeki "sorunlarla" karıştırmıştı.

Şimdi kendisine söylenen şeyin ne olduğunu görüyordu: soğuk servis edilen intikam. Altıncı sınıfta Lewis'in bir birinci sınıf öğrencisiyle alay ettiğini görmüş ve Nigh onun burnuna öyle sert bir yumruk atmıştı ki, çocuk eve götürülmek zorunda kalmıştı. Zorbalar gibi, çocukların hiçbirisi bir daha Nigh'i ya da o etraftayken başka birini rahatsız etmedi.

Sonunda onu geri aldılar. Yıllar sürmüştü ama başardılar.

Lewis'in evine vardığında yavaşladı, onun araba yoluna dönmek istedi ama yapmadı. Onu azarlamak ona sonsuz bir zevk verecekti.

Onun yerine kendini Aylesbury yolunda buldu. Sahip olduğu her kıyafet yıpranmış ve lekelenmişti. Ayakkabıları da pek iyi değildi. Yeni bir rimel tüpüne ve belki bir ya da iki ruja ihtiyacı vardı. Belki de biraz izin alıp alışveriş yapmalıydı.

Nigh yediye on kala Priory House'a vardı. Jace ona akşam yemeği için bir saat vermemişti ama Amerikalıların erken yediğini biliyordu. Arabayı avluya çekti ve midesindeki kelebekleri durdurmaya çalıştı. Bu elbette mantıksızdı. Hayatında iki kez bombaların patladığı yerlerde bulunmuştu, o halde neden bu Amerikalıyla yemek yemek gibi bir şey onu tedirgin ediyordu?

Elbisesine baktı. Koyu mavi bir ipekti,  nden kesilmişti ve üzerine ikinci bir deri gibi oturmuştu. Nigh'in adını hiç duymadığı ama tezg htarın " nl " olduğunu söylediği bir tasarımcı tarafından yapılmıştı. Topukları da en az on beş santim y kseklisinde olmalıydı.  n kapıya doğru ilerlerken ayak bileği çakıl taşlarına takıldı ama hemen kendini d zelitti.

Nigh kemerin altından geçerken tereddüt etti. Hangi kapıyı kullanmalıydı? Davetli bir misafirdi, bu yüzden  n kapıyı kullanmalıydı. Öte yandan, köyün bir sakiniydi ve çocukken orada bulunmuştu, bu da mutfak girişini daha olası kılıyordu.

Bir an için dişlerini sıktı.  ıldırmış mıydı? Buckingham Sarayı'nda iki kez yemek yemişti ama işte buradaydı... Tamam, diye düşündü, itiraf et Nigh, Bayan Browne'dan korkuyorsun.

"Olmayacağım," dedi yüksek sesle, sonra  n kapıya doğru ilerledi. Oraya ulaşmadan önce, Bayan Browne birdenbire ortaya çıktı.

"şimdi  n kapıyı kullanacağız, değil mi?" Bayan Browne sordu. "Gördüğüm kadarıyla s slenmişsiniz de. Amerikalı ilginin çekti mi? şimdi onun peşinden gidiyorsun, değil mi?"

"Akşam yemeğine davet edildim," dedi Nigh, tırnakları avuçlarını keserek. "Bay Montgomery beni davet etti ve-"

"Bana kimseyi davet ettiğini söylemedi ama bunu sormak bana düşmez. Bana *seni* davet ettiğini söyleseydi, ona bir iki şey söyledim. Gazetede onun hakkında ne kadar kötü şeyler yazmışsın. Sana karşı bir Amerikan silahı kullanmamış olması bir mucize. Amerika'da böyle yaparlar, bilirsin. Seni vururlar. Ama kendi zamanında ne yaptığı beni ilgilendirmiyor. Ya da kiminle yaptığı."

"Nerede o?" Nigh dişlerini sıkarak sordu, korkunç küçük kadına yumruk atmakla annesinin eteklerine saklanmak arasında kalmıştı.

"Taş yuvarlağın dışında. Nerede olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Çocukken buralarda çok gezinirdin, o yüzden hatırlıyor olmalısın. Burası senin için bir eğitim okuluydu, değil mi? Duyduğuma göre şimdi dünyanın her yerine burnunu sokuyormuşsun."

Bu çok saçma! Nigh düşündü ve omuzlarındaki çökmeyi kaldırdı. "Öyle yapıyorum. Her yere burnumu sokarım, o yüzden belki Bay Montgomery'ye bu evle birlikte gelmesi gereken konyağa ne olduğunu söylerim. Sen ve eski kız arkadaşların hâlâ boş şişeleri soğuk çayla mı dolduruyorsunuz?"

Bayan Browne burnunu havaya kaldırdı ve sinsice uzaklaştı.

"Harika, Nightingale," diye mırıldandı Nigh. "Bir günde iki düşman edindin. Lewis'in evinde durup onu azarlamalı ve bunu üç yapmalıydın."

Yüksek topuklar yumuşak İngiliz çimlerinde yürümek için yapılmamıştı. Üçüncü kez topuklarına kadar battıktan sonra ayakkabılarını çıkarıp taşıdı. Bayan Browne'un sözünü ettiği "taş yuvarlak", on sekizinci yüzyıldan kalma güzel bir taş çardağın yerel adıydı. Yuvarlak bir zemini, sütunları ve güzel kubbeli bir tepesi vardı. En azından bir zamanlar güzeldi. Onu son gördüğünde, Hatch onu yeşillik dolu plastik torbaları saklamak için kullanıyordu.

Ağaçların arasından, az kullanılan patikadan çardağa doğru yürürken aklına hoş bir fikir geldi. Montgomery akşam yemeğini çardakta verse nasıl olurdu? Mum ışığı, şamdan kaplı bir masa. İstiridye servis eder miydi?

Bayan Browne bu gece için Jamie Oliver'dan hangi nefis şeyi hazırlamıştı? Kadın ne kadar nefret edilesi olsa da, ünlü bir aşçıydı.

Nigh gülümseyerek önündeki akşamı düşündü. Jace Montgomery ile aralarında geçen kötü şeylere rağmen fiziksel bir çekim hissetmişti. Adam çok yakışıklı bir adamdı ve kadın da fena sayılmazdı. Belki de gazete konusunda onu affetmişti ve belki de biraz daha kişisel bir şeyin başlamasına hazırdı...

Nigh ağaçların arasından geçip çardağı gördüğünde umduğu gibi değildi. Jace Montgomery elinde palaya benzeyen bir şeyle oradaydı ve yılların sarmaşık ve yabani otlarını temizliyordu. Terden sıırıslık olmuştı ve kirli gömleğinin altından görünen teni kir içindeydi.

Nigh'i gördüğünde, akşam yemeği randevularını unutmuş gibi irkilmiş görünüyordu ama sonra yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Unutmuş ya da unutmamış, belli ki Nigh onun davetini yanlış yorumlamıştı. Adam sandviç ve bir şişe biradan söz ederken, kadın onun ay ışığında smokin giymekten söz ettiğini sanmıştı. Nigh kendini aşırı şık, aptal ve son derece utanmış hissetti. Daha sonra bir partiye gideceğini ve bu yüzden böyle giyindiğini söylemek istedi ama yapmadı. Yüksek topuklu ayakkabılarını arkasına sakladı.

"Tekzibi getirmişsin," dedi Jace. "Şuraya koyabilirsin. Durmadığım için özür dilerim ama..." Çardağı çevreleyen karmaşanın genel yönüne doğru omuz silkerek konuşmasını sürdürdü.

"Hayır, tabii ki," diye mırıldandı, yerin dibine girip kaybolmayı diliyordu. Elbette gitmeliydi ama Bayan Browne'un pencerelerinin önünden geçmesi gerekecekti. Kendisinin, Nigh'in, gerçek bir akşam yemeğine davet edildiğini düşündüğü halde davet edilmediğinin görülmesi çok aşağılayıcı olurdu. Kendisine karşı dürüst olmak gerekirse, genellikle erkekler ona çıkma teklif ettiklerinde çaba gösterirlerdi.

Onun bazı sarmaşıkları kesip taş işçiliğinden koparmasını izledi. "Bunu Ann'in büyükbabası inşa etti."

"Öyle mi? İyi adam mı?" diye sordu.

"Hayır. Ann'in erkek atalarının hiçbirisi iyi değildi." Jace bir sarmaşığı çekiştiriyordu ama onun bir sütuna takıldığını görebiliyordu. Sarmaşıkların mermerden daha güçlü olmasının mümkün olduğunu düşündü. Çok sert çekerlerse her şey üzerlerine çökebilirdi.

Ayakkabılarını çimlere bıraktı ve yakındaki el arabasından bir çift bahçe makası çıkardı. "Bekle," dedi, sonra çıplak ayaklarıyla yere bastı ve sütuna yapışan sarmaşıkları kesmeye başladı. Ne yazık ki bazıları kök salmaya başlamıştı, bu yüzden onları ayırmak için tırnaklarını kullanmak zorunda kaldı. O öğleden sonraki manikür için çok fazla.

Jace sarmaşıkları tuttu ve onları gevşetirken çekti. "Büyükbaba nasıl biriydi?"

Nigh bir an düşündü. "Bence ölümü her şeyi anlatıyor. Henüz yirmi sekiz yaşındayken boğuldu. Başka bir genç adamla gölde suyun altından yüzebileceğine dair iddiaya girmiş. Hepsi onun çıkmasını beklemiş ama o çıkmamış. Görünüşe göre ayağı gölün dibinde gömülü olan eski bir tuğla yığınının takılmış. Babası tuğlaları gölü doldurmak için daha az suya ihtiyaç duyulsun diye oraya atmıştı. Her şeyini tek çocuğuna, henüz dört yaşında olan Ann'in babasına bıraktı. Genç karısına bir kuruş bile bırakmamıştı ama vasiyetine göre Priory House'da yaşaması gerekiyordu. Arkasında zengin bir dul bırakmak istememişti. Anne ve çocuk sadece birkaç odada yaşamaya başladılar ve tüm bu evle ilgilenmelerine yardımcı olacak sadece iki kişi vardı."

Nigh sarmaşıkları sütundan ayırırken Jace, "Ah, İngilizlerin soy sevgisi," dedi.

"Bunu eleştirmeyin. Büyük mülkleri sağlam tuttu. Ow!" Bir sarmaşığın geri çekilip kestiği parmağını emdi.

"Bunu yaparsan elbiseni mahvedeceksin," dedi Jace. "Neden yazdıklarını bırakmıyorsun, ben daha sonra okuyup seni ararım."

Nigh ona küçük bir gülümseme verdi. Bir kere, hiçbir şey yazmamıştı. Ayakkabı ve elbise denemek, ardından ıslak oje sürmek, en yazmak istemediği bir şeyi yazmasını engelledi. İkinci olarak

Bayan Browne'un mutfak penceresinin önünden geçip yemeğe davet edilmediğini görmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederdi. "Hayır, sorun değil," dedi. "Uzun bir gün oldu ve biraz egzersiz iyi gelir."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Gerçekten berbat bir gün. Bu sabah gazetede kendimle ilgili okuduklarımı görmeliydin."

Nigh bir an için şaşkınlıkla ona baktı, sonra küçük bir gülümseme verdi. Yüksek sesle gülmek üzere değildi. Adamın ses tonu donuktu, dolayısıyla onunki de öyle olabilirdi. "Evet, sanırım sana ne verilirse verilsin üstesinden gelebilirsin."

"Haklısınız. İlk başta o kadar öfkeliydim ki tek düşünebildiğim avukatları ama sonra sakinleştim ve sorunu çözenin başka yolları olduğuna karar verdim. Kasabaya altı ilan astım ve makalenin yazarının yeni Priory House Hayalet Merkezi'nde mevcut olacak yirmi sekiz iş için başvuru aldığını ve mülakat yaptığını duyurdum."

"," diye fısıldadı Nigh. "Korkarım

öyle." Ona gülümsedi.

"Sanırım hasta olabilirim," dedi.

Jace terli gömleğinin düğmelerini açıp çıkardı ve ona uzattı. "Bu durumda, yeni elbisenin üstünü örtsen iyi olur."

Nigh orada öylece durup çıplak gövdesine, güneşte bronzlaşmış kaslarına baktı. Bütün gün ne yapıyordu? Boğalarla mı güreşiyordu? Böyle bir vücudu açıklayabilecek tek şey buydu. Hiçbir şey söylemedi ama ona bilmiş bir şekilde gülümsedi. Nigh gömleğini aldı ve başka tarafa baktı. Onun karın kasları hakkında ne düşündüğünü görmesine izin verecekse lanetlenmişti.

Kollarını nemli tişörtün içine soktu ve hissini, kokusunu sevmekten nefret etti. Sıcak, terli bir erkekten daha cazip ne olabilirdi?

Bir sarmaşığı yakaladı ve çekti, kopmayınca kesti, sonra daha sert çekti.

"Hey!" Jace bağırdı. "Bana yapacak bir şey bırak. Tüm bu enerji nereden geldi? Söylediğim bir şeyden mi?"

Nigh, köyün etrafında "Hayalet Merkezi "nde para kazanma planları hakkında kendisiyle konuşan insanlar tarafından takip edildiğini hayal etti. "Peki sen ve Ölü Ann bu öğleden sonra neler yaptınız?" diye sordu sesine katabildiği kadar alaycı bir şekilde.

"Onu görmedim," dedi son sarmaşıkları sütundan çekerken. "Bana kızgın. Aslında neredeyse beni öldürüyordu. Morarana kadar nefesimi kesti. Birkaç saniye daha geçseydi ona katılabilirdim."

Nigh kesmeyi ve çekmeyi bırakıp ona baktı. "Seni öldürdü mü? Nefesini mi kesti? Onu duvardan geçerken falan görmüşsündür diye düşünmüştüm. Ya da onu duyduğunu. Onunla bir ilişkin mi var?"

"Sanırım öyle de diyebilirsiniz. İşte, sıradaki bunu yap," dedi ve altındaki beyaz mermeri zorlukla görebileceğiniz kadar örtülü bir sütunu işaret etti.

Nigh birkaç dakika susup devam etmesini bekledi ama o hiçbir şey söylemedi. "Bu kadar mı? Bana daha fazlasını anlatacak mısın, anlatmayacak mısın?"

"Bunu yarın gazetede görecek miyim? Bu arada, bu kadar küçük bir gazeteden geçinebilir misiniz?"

Nigh ona kariyerinden bahsetmek için ağzını açtı ama tekrar kapattı. Adamın da sırları vardı, kadının da. Sadece onunkiler, eğer birilerine sorma zahmetine katlanırsa, oldukça aleniydi. "Hayır, gazetede görmeyeceksin. Görseydiniz bana ne yapardınız?"

"Yaratıcı bir şey yapardım, suça uygun bir şey."

Bekledi ama adam yine bir şey söylemeyince sütuna yaslandı ve makasın ucuyla tırnaklarını temizlemeye başladı.

Jace güldü. "Tamam, onu bazı olağandışı koşullar altında gördüm ve onu tekrar görmek istedim, bu yüzden... şey, ona kur yapmaya karar verdim. Onu baştan çıkarmak, beni tekrar ziyaret etmek istemesini sağlamak."

Nigh sarmaşıkları kesmeye başladı. " et. Beni yalvartmayın. Konuş!"

"Onu odasında gördüğümde, ben-"

"Onu gördün mü? Onu nasıl gördün? şeffaf mı?" "Bu

hikayeyi mi yoksa diğerini mi istiyorsun?"

" kisi de. her kelimesini duymak istiyorum. En başından itibaren."

"Bu saatler sürer."

"Yapacak başka bir şeyim yok, değil mi?" diye sordu.

Jace, Nigh'in kestiği sarmaşığı çekiştirirken, "Bir şey değil," dedi. "A  değilsin, değil mi?"

"Açlıktan  l yorum. Ama sonra beni yemeğe davet ettin."

"Ohhhhh," dedi ve onu aşağı yukarı süzerken gülümsedi. Onun ne beklediğini ve neden böyle giyindiğini anladığını biliyordu. "Ben de öyle yaptım. Bunun için  zg n m ama unutmuşum. Bugün aklımda başka şeyler vardı. Ama her neyse, Bayan Browne'un mutfağı yemekle dolu. Bu işi bitirir bitirmez ve tüm hik yeyi anlatır anlatmaz yemek yiyeceğiz."

Nigh bir avuç sarmaşık yakaladı ve sertçe çekti. "Meşgul olun! Konuş! Çekin!

Yemeğin yanında şarap var mı?" "Mahzende

ne varsa."

"Eğer brendi değilse, harika olur. Bana Ann'i ilk gördüğün zamanı anlatmaya başla."

"Aslında," diye başladı Jace, "kadın eşkıyanın geçmişi konusunda haklıydım. Bu arada, ben de sana sormak istiyordum-"

Makasını tehditkâr bir şekilde ona doğru tuttu. "Bana sonra sorarsın. Şimdi, bildiğin ve yaptığın her şeyi duymak istiyorum."

Göz ucuyla onu izliyordu ve sözlerinden memnun olduğunu anlayabiliyordu. Yine de adamın neden İngiltere'de kocaman bir ev aldığını merak ediyordu. İnternette geniş bir ailesi olduğu yazıyordu. Onlarla arası mı açılmıştı? Onu atmalarına neden olacak kötü bir şey mi yapmıştı? Ya da onlardan biri tahammül edemeyeceği bir şey yapmış ve o da ülkeyi terk mi etmişti? Eğer öyleyse, neden Londra'da güzel bir daire satın almamıştı? Ya da taşrayı istiyorsa, neden küçük, güzel bir Kraliçe Anne eski papaz evi olmasındı? İdare edilebilir bir şey?

Yaklaşık on dakika düşündü, sonra Jace'in hikâyesi düşüncelerini ele geçirmeye başladı. Üç kez Jace'in ona kesmeye devam etmesini hatırlatması gerekti çünkü Jace'in sözlerine o kadar dalmıştı ki elindeki işi unutmuştu. Bir gardıropta saklanıp, bir asırdır ölü olan iki kadını mı dinliyordu? Elbette adamın söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyordu ama adam gerçekten de çok iyi bir hikâye anlatıyordu.

Elimi yüzümün önünde göremiyorum," dedi Jace. "Sanırım içeri girsek iyi olacak."

"Elbette," dedi Nigh usulca. Akıllı Jace'in ona anlattığı hikâyeyeyle. "Seninle konuştu mu? Gerçekten seninle konuştu mu?"

Aletleri el arabasına koyarken "Evet," dedi. "Sence karanlıkta dönüş yolunu bulabilir miyiz?"

"Dokuz yaşından beri karanlıkta bu yollarda

yürüyorum." "Biliyorum, dokuz yaşından beri."

"Doğru," dedi ona gülümseyerek. "Al, gömleğine ihtiyacın olacak. Hava serinlemeye başladı."

"Soğuk mu? mi diyorsunuz? İngiltere'de üç iklim vardır: soğuk, daha soğuk ve en soğuk."

Onun sözlerine alınmayacak kadar çok yerde yaşamıştı. "Hava sadece soğuk olduğunda serinlemek için İskoçya'ya gideriz. İşte size soğuk. Ağustos ayında yün."

Jace gömleğini tekrar giyerken kıkırdadı. "Eve kadar yarışalım."

"Varım," dedi ve Jace koşmaya başlayınca gülümsedi.

Nigh acele etmedi, yeni ayakkabılarını bulmak için çimenleri karıştırdı, sonra yavaşça eve doğru giden karanlık patikayı takip etti. Bir dinledi ama hiçbir şey duymadı. Çocukken hiçbir şeyi bu kadar sevmezdi

Priory House'un arazisinde gizlice dolaşmaktan daha iyi bir şey olamazdı. Bay Hatch'in kendisini ziyaret ettiğini dair her zaman bir fikri vardı ama bu geceye kadar Bayan Browne'un da bildiğine dair hiçbir fikri yoktu. Ama Bayan Browne herkesin içini bilmeyi kendine iş edinmişti.

Nigh patikanın yarısına geldiğinde, evden sadece birkaç metre uzaktaydı, şömeldi ve açelya şalıklalarının arasından geşti, sonra eski bir porsuk şitinin yanından keskin bir sola dördü. Čıplak ayaklarıyla açık arazide birkaç metre daha koştuktan sonra eski kuyu evine geldi. Bay Hatch artık bahçe aletlerini burada saklıyordu, bu yüzden küçük kapıyı hâlâ bulabileceğini umuyordu. Karanlıkta kolay değildi ve mandal paslanmıştı. Gıcırdamasınlar diye mandalı ve menteşeleri yağlamak için babasının garajından ödünç yađ alırdı.

Çocukken olduğuından daha uzun sürdü, çünkü artık küçük kapının önünde bir toprak yığını vardı, ama içeri girebilecek kadar açmayı başardı. Ayakkabılarını giyip eski tünelde ayağa kalkarken yüzünü kaplayan kalın örümcek ağlarıyla mücadele etmek zorunda kaldı. Çocukken toprağı başının üzerinde tutan eski ahşapların güvenliği konusunda hiç endişelenmemişti ama şimdi endişeleniyordu. Sağ karıştırdı ve yıllar önce oraya koyduğu teneke mum kutusunu ve kibritleri buldu. Hâlâ yanıyorlar mıydı? Ne de olsa İngiltere oldukça nemli bir iklime sahipti. Montgomery muhtemelen nemli, daha nemli ve daha rutubetli derdi, diye düşündü kaşlarını çatarak. "İklimimiz o kadar kötüyse, bahçelerimizi sizin Amerikan 'arka bahçelerinizle' karşılaştıralım," diye mırıldandı mumu yakarken. "Çok nemli değil, görüyorum."

Dikkatli bir şekilde tünelden eve doğru ilerledi ve başının üstündeki kalaslara şüpheyile baktı. Bu yolu seçtiğim için ne kadar aptalım, diye düşündü. Ve bunu sırf adamın biri onu yarışa davet ettiği için yapmıştı. Eve ondan daha çabuk varacaktı ama ana merdivenden inerken onu şaşırtmayı planlıyordu. "Nerelerdeydin?" diyecekti, sanki onu bekliyormuş gibi. Ama böyle çocukça bir oyun onun hayatına değer miydi?

Üç ürpertici sürüngen şeyin üzerine bastı ve başının üzerindeki kirişler uğursuzca gıcırıyor gibiydi. Çocukken tünelin her sesini severdi ve bir kez bile ondan korkmamıştı. Ama o zamanlar

olası felaketlerden habersizdi. Eğer bir çocuğu böyle bir tünelden geçseydi...

Daha önce hiç duymadığı bir ses duyunca sözünü kesti. Durdu ve dinledi ama olağandışı bir şey duymadı. Tekrar eve doğru döndü. Sadece birkaç adım daha. Ya panellerin arasına gizlenmiş olan evin eski kapısının şimdi ağır bir mobilya parçası varsa? Bir keresinde böyle bir şey olmuştu ve tekrar gözetleme yapmak için ev sahipleri taşınana kadar beklemek zorunda kalmıştı. İnsanlar otururken eve girdiğinden değil ama... Belki bir kez girmişti ama o zaman on üç yaşındaydı ve orada yaşayan on yedi yaşındaki ocuk muhteşemdi. O-

Nigh tünelin sonuna ulaştığında neredeyse rahatlayarak haykıracaktı, sonra dikkatle kapıyı itti. Lütfen açılsın, diye dua etti. Lütfen, lütfen. Kapı gürültülü bir gıcırtıyla açıldı ama endişelenmedi çünkü evin manastır olduğu zamanlardan kalma dar bir taş döner merdivene açıldığını biliyordu. Evin içindeki hiç kimse paslı menteşeleri duyamazdı. Merdivenler doğruca en st kuleye, ahşap zemine akıllıca gizlenmiş bir kapıya çıkıyordu.

Sonunda taş basamakların üzerinde durduğunda rahat bir nefes aldı. Bunu bir daha yapmayacaktı. O ahşaplar tekrar riske atılamayacak kadar eskiydi. Kuleye çıkan taş basamaklar kirli ve soğuktu ve Nigh tünelden geçmemiş olmayı diledi. Birdenbire çok şdğnn, çok a olduğunun ve çok kirli olduğunun farkına vardı. Sıcak su ve lavanta kokulu sabunla dolu bir küveti özlemle bekliyordu.

Merdivenleri çıkmaya başladı, basma yatak odasına açılan kapıdan kuleyi terk etmeyi planlıyordu ki tünelde arkasından bir ses duydu. Kapıyı açık mı bırakmıştı? Bir hayvan onu tünele kadar takip mi etmişti? Bir köpek mi? Bir kurt mu?

"!" diye duydu ve ağzı açık kaldı. Bu olamazdı!

Eğilerek merdivenden girdiği dört ayak yüksekliğindeki kapıyı açtı ve mumunu tutabildiği kadar içeriye tuttu. Karanlıkta bir hareket gördü, sonra Jace Montgomery ışığa ıktı.

"Çok tehlikeli," dedi kaşlarını çatarak. "Sanırım o ahşapların yarısı çürümüş. Hafızaları sayesinde ayakta duruyorlar. Oradan geçmen gerçekten aptalcaydı. Bir de bunu çocukken yaptığını düşün! Baban sana bir kemer takmalıydı."

Nigh onun varlığı karşısında tek kelime edemeyecek kadar şaşkıındı. Yeni elbisesinden geriye kalanlara aldırmadan taş basamağa oturdu ve örümcek ağlarını vücudundan silerken ona baktı.

"Nasıl...?" diye başladı.

"Seni nasıl takip ettim? Öncü atalar. Ama sonra bir manda sürüsü kadar gürültü yaptınız. Sana meydan okursam, gösteriş yapmak ve eve gizli yollardan girmek isteyeceğini düşündüm. Her oyunda herkesi yenmek istiyor . Lanet olsun, ama bu korkutucu bir şeydi. Mühendislere o şeyi eski güzel Amerikan çeliğiyle destekleteceğim. O eski kırışları unutun." Ona ters ters baktı. "Böyle bir şey yapmaktansa aklını başına almalısın. Peki buradan nasıl çıkacağız? Seni bilmem ama ben donuyorum ve açım."

"Bir kat yukarı," diyebildi, hâlâ tünelden ve adamın onu takip etmesinden duyduğu korkunun şokundaydı.

Onun üzerine çıktı, uzun bir bacağını başının üzerinden geçirerek üstündeki basamağa ulaştı. "Hadi ama. Orada öylece oturmayın. Mum sende. Lafi açılmışken, sanırım şu tünele elektrik ışığı koyacağım."

"Tabii, neden olmasın?" dedi kendini toparlayarak. "Bir de bara ne dersiniz? Buz makinesi, birkaç kesme cam içki dağıtıcısı. Barbeküye ne dersiniz?"

"Fena fikir değil, İngiltere'nin havasına sahip olmamıza rağmen buz makinesine ne gerek var? Tamam, kapı nerede?"

"Ben dokuz yaşındayken buldum, sen neden bu yaşta bulamıyorsun?"

"Sanırım ben senin kadar zeki değilim," dedi.

Gülümseyerek diz hizasına kadar indi ve yukarıdan görülemeyen küçük bir demir parçasına bastı. Daha gençken bunu daha net görebiliyordu çünkü boyu daha kısaydı.

Kapı açılıp da basma odaya girdiklerinde Jace, "Çok şirin," dedi. Ann'in odası. Onu orada görmeyi bekliyordu ama Gladys ve Mick'le birlikte yerleştirdikleri mobilyalar dışında boştu. Bir an için gözlerini kapatarak içine çekti. Onun kokusunu alabiliyordu.

Nigh, "Bu odanın kokusunu her zaman sevmişimdir," dedi.

Jace ona sertçe baktı ama güzel kokunun Ann Stuart'tan geldiğini söylemedi.

"Sizi bilmem ama ben yemekten önce duş almak istiyorum." Onu dikkatle bir aşağı bir yukarı süzdü.

Nigh kendine baktı. Elbisesi mahvolmuştu. Etek ucunda üç yerde yırtık vardı ve tamamen temizlenemeyecek kadar çok kir vardı.

"Ebeveyn yatak odasının banyosunu mu istiyorsun?" diye sordu, sonra da kızın yüz ifadesine güldü. "Tamamen senin olabilir. Ben bunu kullanacağım."

Bir an ona baktı. "Ann'in banyosu."

"Sana benimle duşa girdiğini söylemedim mi?"

Nigh kaşlarını çatığında güldü. "Hadi git. Yatak odasındaki çekmecelere bak ve temiz kıyafetler bul. Orada üzerine bağlayabileceğin birkaç eşofman var. Seninle mümkün olduğunca çabuk aşağıda buluşacağım." Bu sözlerle onu yarı iterek odadan çıkardı ve kapıyı arkasından kapattı.

Koridorda duran Nigh tereddüt etti. Bu onun için gerçekten çok aptalcaydı ama neredeyse bir hayaleti kıskandığını hissediyordu.

Kafasını sallayarak temizledi ve ana banyoya yöneldi. Eğer doğru hatırlıyorsa, orada kocaman bir küvet vardı. İçini dolduracak kadar sıcak su olduğunu umuyordu.

"Yeterince uzun sürdü," dedi Jace mutfağa girdiğinde. "İngilizlerin küvet aşkı."

Büyük meşe mutfak masasının üzerine yayılmış yiyeceklere bakarken, "İngilizlerin her türlü sıcaklığa olan aşkı," dedi. "Görüyorum ki beni beklememişsin." Siyah bir zeytin aldı ve yedi, bu ona sadece ne kadar aç olduğunu hatırlattı. Bir dakika sonra masaya oturmuş tıka basa yemek yiyordu ve o yedikçe Jace tabağına daha fazlasını dolduruyordu.

"Bunu denedin mi?" diye tekrar tekrar sordu tabağına başka bir şey koyarken. "Peki ya bu?"

"Beni şişmanlatmaya mı çalışıyorsun?"

"Bir deri bir kemik kalmışsın. Salatalıklı sandviçten başka bir şey yiyor musun?"

Ona, günde üç öğün yemek yiyebilmek için sık sık ciplerle çölde yarıştığını ve kameramanın yüzlerce kiloluk ekipmanı taşımaya yardım ettiğini söylemeye başladı. Ama ona söylemedi. "Kızarmış tavuktan daha iyi."

"Touché," dedi gülümseyerek ve biraz daha tereyağlı yaban havucu dağıttı.

"Peki sence Ann ne istiyor?" Jace, Nigh'in kadehini üçüncü kez doldururken sordu.

"Sen" vurgusundan, Ann'in huzursuz ruhunun ne istediğine dair kendi fikirleri olduğunu anlayabiliyordu. "Sonunda kilise avlusunun kutsal topraklarına gömülmek mi?" diye sordu. "Yanlışlıkla intiharla suçlanan ruhlar genellikle bunu istemez mi?"

"Peki bunu nasıl yapacağız?"

Nigh gülümsemesini gizlemek için yere baktı. Adamın "biz" demesi hoşuna gitmişti. "Eğer söylediklerinizden herhangi biri doğruysa, o zaman önemli olan onun kendini öldürmediğine dair kanıt bulmak. Eğer intihar etmediyse, o zaman kutsal bir yere gömülebilir. Peki ya siz? Sence ne istiyordur?"

"Gömme olayı benim de ilk fikrimdi ama bilmiyorum... bazen başka bir şey olduğunu düşünüyorum. Gördüğüm imgelemde, onu kuzeniyle birlikte gördüğümde, oldukça cesur olduğu fikrine kapıldım."

"Spunky?"

"Sassy. Arsız, sanırım siz İngilizler öyle diyorsunuz. Kendini gerçekten iyi tanıyor gibiydi. Evlenmezse hayatının nasıl olacağını biliyordu ve zampara Danny Longstreet ile geleceği konusunda gerçekçiydi. Acaba o nasıl biriydi?"

"Muhtemelen onun soyundan gelenler gibi."

Jace eli bir parça ekmeğe uzanırken durakladı; bal olan ev yapımı tam buğday ekmekleri. "Yani köyde hâlâ Longstreet'ler mi var?"

"Sadece bir tane. Çoğu taşındı." "Peki bu nasıl

bir şey?"

"Aynı yaştayız ve aynı okula gittik. Çok yakışıklı," dedi Nigh, Jace'i dikkatle izleyerek. "Parlak siyah saçları, koyu mavi gözleri ve tamamen kaslardan oluşan vücuduyla kısa boylu bir Süpermen'e benziyor. Bir tamir atölyesi işletiyor. Bir yan sokakta olduğu için muhtemelen görmemiştir ama adı 'Longstreet's.'"

"Yakışıklı, kendi ayakları üzerinde durabilen, ama bir 'ama'nın geldiğini hissediyorum."

"Doğru. O bir haydut. Kızlar ona bayılır. Bana öyle bakma. Ben cümleleri bir araya getirebilen erkekleri severim. Aşkın sadece fiziksel yönünü seven kızlar Gerald'a bayılır. Onunla ilgili asıl sorun, her zaman tüm kadınları ya da aynı anda en az üçünü birden istemesi."

"Tam olarak sadık bir tip değilsin o zaman?"

dedi Jace. "Hiç de değil. Peki ya sen?"

"Ben ne?" Jace sordu.

"Sadık bir tip misin?"

"Oh evet. Tam bir bulldog. Bir kadın ve hepsi bu."

"Anlıyorum. Peki o kadın kim?"

"Şu anda Ann Stuart. Onunla nasıl bir akrabalığınız var?"

"Gerçekten öyle olduğumu sanmıyorum. Annem öyle olduğumuzu söyledi ama nasıl olduğunu anlamıyorum. Sanırım Smith adında bir adamla evlenmekten o kadar korktu ki bana bulabildiği en çirkin ismi verdi, ben de Nightingale'e takılıp kaldım. Muhtemelen Priory House ile ilgili bir kitapta okumuştur."

"Bir gece kuşu gibi karanlıkta koşturduğun için bu isim sana çok yakışıyor." "Mmmm. Neyden daha çok gürültü yaptığımı söylemiştin? 'Bir sürü su bufalosı.'"

Jace gülümsedi ve kadehini yeniden doldurdu. "Belki de o kadar gürültü yapmıyordur. Bazı küçük yerlerden geçebileceğin kesin! O küçük tuğla binadaki küçük kapıya sıkışıp kalacağımı sandım. Sence ihtiyar Hatch orayı biliyor mudur?"

"Sanırım Bay Hatch bu arazinin her santimini biliyor. Ben çocukken kapının sürtündüğü yeri görmüş olmalı."

"Umarım o ahşaplarda kuru çürük olup olmadığını kontrol etmiştir."

"Ben de." Nigh son kadeh şarabını da içtikten sonra sandalyesini geriye itti. "Geç oldu, gitsem iyi olacak." Ayağa kalktığında kendini sabitlemek için masanın kenarına tutunmak zorunda kaldı.

Jace, "Evet, gerçekten de seni bir arabaya bindireceğim ve sürmene izin vereceğim," dedi. "Haydi, bu büyük ve ısıtmasız evdeki yarım düzine yataktan herhangi birinde uyuyabilirsin. Hangi yatak odasını istersin?"

"Ann'in odası, tabii ki." Elini başına götürdü. Başı dönüyordu ve... bu güzel adamın kendisine dokunmasına aldırmazdı.

"Hayır, Ann'in odası benim."

"Ona , değil mi?" Nigh hâlâ masaya tutunarak konuştu.

"Evet, öyleyim," dedi Jace, ses tonu alaycı ama eğleniyordu. "Yüz yıldan uzun bir süre önce ölmüş bir kadının özlemini çekiyorum."

"Tam olarak yüz yirmi sekiz." Nigh bir adım attı ve neredeyse düşüyordu. "Sarhoş olduğuma inanıyorum."

"Çok sarhoş," dedi Jace, sonra kolunu onun omuzlarına dolamak için hareket etti. "Ooooh, güzel," dedi kız, ona bakıp kirpiklerini kırıştırarak. "hiç fena değil, Bay Montgomery."

"Sen de değilsin," dedi ama onu merdivene doğru götürürken bakmadı.

"Eğer ben senden hoşlanıyorsam ve sen de benden hoşlanıyorsan, o zaman neden..."

"Umarım sabah bunu hatırlamazsın. Ayağını merdivene koy. Aferin kızıma. Şimdi diğer ayağını. Bu da iyi. Sıradaki."

"Peki sen kime aşıksın?" diye sordu Nigh. "Yani, hayatta olan birine."

"Hayatta olan hiç kimseye aşık değilim," dedi Jace yumuşak bir sesle.

"Ama herkesin sevecek birine ihtiyacı vardır," dedi ve adam onu merdivenlerden yukarı çıkarırken koluna yaslandı.

"Evet, öyle."

"O zaman neden kimseniz yok?"

"Seni parmağında bir yüzükle görmüyorum. Peki senin için kim o zaman?"

Nigh derin bir iç çekti. "Erkekler kariyerimi kaldıramıyor. Kıskanıyorlar. Ben bu işte onlardan daha . Korkusuz. Yüzüme karşı böyle diyorlar. Ama ben onları duyuyorum. Deli olduğumu düşünüyorlar. Ve hırsla yendiğimi. Ama ne var biliyor musun?" diye sordu sarhoşça.

"Ne?"

"Bunu sadece ekşi üzümünden söylüyorlar. Onlarla yatağa girmeyeceğim. Kendime çok saygı duyuyorum."

"mi?" Jace gülümseyerek sordu. "Neredeyse zirveye ulaştık."

Merdivende durdu ve ona baktı. "Bu doğru. Yüksek saygı, sahip olduğum şey bu. Ayrıca pisliklere karşı da düşük bir eşiğim var."

"Bunu duyduğuma sevindim. İki adım daha atmasını sağlamaya çalışıyordu ama kız bunu yapmayınca ya da yapamayınca onu kollarına alıp sahanlığa, oradan da koridordan geçerek ana yatak odasına götürdü ve yatağı indirirken onu bir sandalyeye oturttu.

"Ann'in yerinde olsaydım sevecek birini isterdim," dedi Nigh. "Çürümüş yaşlı bedenimi mezarlığın çitlerinden içeri sokmak için bir eve dadanmazdım. Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne?" diye sordu örtüyü indirirken.

"Bence insanların bir bedeni nereye koyduklarının ya da yeryüzündeyken ona ne yaptıklarının bir önemi yok. Bence her şeyi çözmek Tanrı'ya kalmış. Ayrıca, hangi mülkün kutsal olup olmadığına kim karar veriyor? Bir adam, sadece bir adam, buranın kutsal olduğunu söylüyor, ama oradaki ağacın altı kutsal değil. Bu mantıklı mı?"

"Hem de hiç."

Jace onun önünde durdu. "Kendi başına kalkabilir misin yoksa yardımına ihtiyacın var mı?"

"Yardım," dedi. "Çok fazla yardım."

Jace gülümseyerek eğildi ve ayağa kalkmasına yardım etmek için kollarını ona doladı.

Bir an için Nigh ona yaslandı ve Jace onu kendine yakın tuttu. Sadece bir saniyeydi ama oradaydı ve onu hissetti.

"Benden , değil mi?" diye fısıldadı göğsüne doğru.

Kaba bir şekilde onu kol mesafesine kadar itti. "Evet, senden hoşlanıyorum. Hakkımda yazdıklarından sonra mazoşist olmalıyım ama senden hoşlanıyorum."

"Benim suçum değil," dedi yatağa tırmanırken. "Lewis ve Ray bunu beni geri almak için yaptılar. Altı yaşındayken Lewis'i dövmüştüm."

"Öyle mi?" Jace yorganı onun üzerine çekerken kıkırdadı. "Lewis ve Ray bana senin hakkında korkunç şeyler söylediler. Onlara inandım. Bunu Ralph'ın gazetesi için yazdım. O basmak istemedi ama ben köyün kurtarılması gerektiğini söyledim."

Jace onun yanındaki yatağa oturdu. "Ralph'ın gazetesi mi? Orada çalışmıyor musun?"

"Hayır." Gözleri kapanıyordu. "Çocukken öyleydi ama şimdi değil. Şimdi uçuyorum."

"Şu anda uçuyorsun," dedi onun gözlerini kapatıp uyumasını izlerken.

Işığı söndürdü ve kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı. Bir an için kapıya yaslandı ve gözlerini kapattı. Ondan hoşlanıyordu. Hem de çok hoşlanmıştı. Stacy gittiğinden beri tanıştığı ve hoşlandığı ilk kadındı.

"Ne yapıyorsun Montgomery?" dedi yüksek sesle. Bu gece onu test ettiğini biliyordu. Ama onu ne için sınamıştı? diye sordu kendi kendine.

Onu akşam yemeğine davet ettiğini çok iyi hatırlıyordu. Bunu yaptığında kendini tekmelemek istemişti ama tanıştığı ve onunla gerçekten konuşan ilk kişi oydu. Emma ve George Carew'in mutlu evliliklerini görünce, Gladys ve Mick'in aralarındaki ilişkiyi nasıl

yabancı bir ülkede tek başına olmanın yalnızlığını hissettirmişti.

Sonra ukala bir ağzı ve saygısız bir mizah anlayışı olan bu güzel genç kadınla tanıştı ve az önce ona berbat bir şey yapmış olmasına rağmen, bütün gün onun küçük mutfağında oturmak istedi. Bu kesinlikle Bayan Browne'la birlikte olmaktan ve onun sürekli şikâyet etmesinden daha iyiydi.

Kendini durduramadan, onun evine gelmesi için bir neden bulmuş ve onu yemeğe davet etmişti - hem de yemeğe davet etmeden. Ona gelmesi için bir zaman bile vermemişti!

Saat altıda, Margate'in tarihi hakkında daha fazla şey okuyarak geçirdiği bir günün ardından, o kadar huzursuz olmuştu ki, onu sakinleştirmek için ağır fiziksel işlere ihtiyacı vardı, bu yüzden Hatch'in "taş yuvarlak" dediği çardakla uğraştı.

Nigh inanılmaz seksi bir elbise ve yürürken kıpırdanmasına neden olan yüksek topuklu ayakkabılarla ortaya çıktığında, çalışmaya devam etmeye kararlıydı. Durup onunla akşam yemeği yerse, mum ışığıyla aydınlatılmış bir masada onun güzel yüzünü görürse, kendini onunla yatakta bulacağını düşünmüştü. Ama şimdi bunu yapmaya hazır değildi.

Ayrıca, diye düşündü gülümseyerek, üç yıllık bekârlıktan sonra.... bir kadınla yatağa girerse Neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Şimdi basma yatak odasına, Nigh'in deyimiyle Ann'in odasına gitti. Ann'in ses tonundaki kıskançlığı hatırlayınca gülümsedi. Ann onu iyi hissettiriyordu. Dolaba baktı, ayakkabılarının yerini değiştirdi, sonra bir döşeme tahtasını kaldırdı. Stacy'nin fotoğrafını tahtanın altına saklamıştı. Fotoğrafi tutarak ışığın altına tuttu ve çok sevdiği yüzüne baktı.

Doğru şeyi mi yapıyordu? Merak etti. Belki de herkesin ona söylediği şeyi yapmalıydı: "Hayatına devam et." Her zaman devam edecek bir hayatı olmadığını söylerdi ama son saatlerde bunun mümkün olduğunu görmüştü. Görmüştü... Tereddüt etti. Üç yıldır ilk kez Stacy'den sonra bir hayat olabileceğini düşünmüştü.

Resmi deliğe geri koydu, sonra eski tahta dikkatlice üzerine kaydırđı, ardından ayakkabılarını yerine koydu.

Soyundu, sonra bir dürtüyle hızlı ve soğuk bir duş aldı, temiz bir eşofman altı giydi ve yatağa girip ışığı söndürdü.

Ay ışığı koltuğun üzerindeki pencerelerden içeri süzölüyordu. Eski odaya baktı, şimdi gizli bir kapı olduğunu bildiğı dar panel parçasını gördü. Mandal ustaca yapılmış ve iyi gizlenmişti. Odaya hapsedilmediğı sürece bunu asla bulamazdı.

Bu düşünce ona Ann'i ve hatta -eğer böyle bir kadın varsa- kadın eşkıyayı düşündürdü. Bu odada hapsedilmişler miydi?

Ann'e yüksek sesle, "Buradan kurtulmak için her şeyi yapmaya hazır mıydın?" diye sordu. "Bu yüzden mi Danny Longstreet gibi bir çocukla evlenmeye razı oldun? Senin IQ'nun yarısı kadar, muhtemelen masada geçiriyordu. Kaçış mıydı yoksa yenilik mi? Yoksa sadece heyecan mıydı?" Bir an sessiz kaldı ama hiçbir şey duymadı. Duymayı beklediğinden değil. Ann'in, onun odasını yeniden yaratmaya çalıştığı için kızgın olduğunu biliyordu. Etrafına bakındı ve tuvalet masasının üzerindeki küçük cam şişeleri, şöminenin üzerindeki kuzeni Catherine'in portresini gördü. Ann hafifçe gülümsüyordu ama Jace hâlâ Ann'in gözlerinde hüznü gördüğünü hissediyordu.

"Heyecanın geçeceğini biliyorsun, değil mi? Danny Longstreet gibi adamları bilirim, herkes bilir. Sevdiği şey yeniliktir. Sana alışana kadar sana iyi davranırdı, sonra da diğer kadınlarına geri dönerdi."

Jace sessizdi, bir şeyler duymayı umarak dinliyordu ama ev sessizdi. Kendini aptal gibi hissederek yan döndü ve gözlerini kapattı. Sarhoş değildi ama uykusunu getirecek kadar şarap içmişti. Gece sadece bir oda ötedeydi ve bu hoşuna gitmişti. Gülümseyerek yarı uykulu, yarı uyanık bir hale büründü.

"Beni sevdi," diye duydu. "Danny beni sevdi."

"Onu suçlamıyorum," diye fısıldadı Jace.

Tam uykuya daldığı sırada bir sesin "Bana öyle demiştin" dediğini duydu.

Jace ve Nigh mutfak masasında oturmuş, Bayan Browne'un onlar için istemeye istemeye hazırladığı kocaman kahvaltıyı yiyorlardı. Jace önce aşağı inmiş ve hizmetçisini, bir kadının geceyi onunla birlikte evde geçirdiği şok edici gerçeğine hazırlamak için elinden geleni yapmıştı. Sadece "onunla" değil, ama... Jace kadın tarafından korkutulduğu için kendine kızgınlıkla gözlerini devirmişti.

Ama Bayan Browne yatıştırılacak gibi değildi. Nigh mutfağa girdiğinde, Bayan Browne alçının çatlayacağını düşünene kadar kamburunu çıkardı. İkinci bir tabak domuz pastırması ve yumurta kızarttıktan sonra, sanki Nigh gibi bir kadınla aynı odada bulunmaya dayanamıyormuş gibi mutfağı terk etti.

"Geceyi burada geçiren herhangi bir kadına da böyle davranır mıydı?" Jace sordu. "Yoksa sadece sana mı?"

"Çoğunlukla ben. İşimi onaylamıyor. Bunun 'kibirli' olduğunu ve düzgün bir kadına göre bir iş olmadığını düşünüyor."

"Ah. İşiniz. Peki ne iş yapıyorsunuz?"

Nigh ona anlatmaya başladı ama sonra durdu. "Spelunking."

Jace kıkırdadı. "Hepsini yesen iyi olur. Öğle yemeği için fazla bir şey bulamayabiliriz."

Nigh, akıcı, sarı yumurta sarısına batırılmış bir parça kızarmış ekmek yedi ve ardından "Biz mi?" diye sordu.

"Tabii yapman gereken başka bir şey yoksa. Eğer benim araştırma asistanım olacaksan..." Koltuğunda kıpırdandı. "Bu arada, ne kadar maaş alıyorsun?"

Ne istiyorsun?"

"Hiç. Bu ev hakkında bir şeyler öğrenmek benim için yeterli bir ödül." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Nigh yanlış bir şey söylediğini anladı. Ne düşünüyordu, bunu ona aşık için mi yapıyordu? Ama hiçbir şey söylemedi; onun ne diyeceğini görmek istiyordu.

Jace bir şeyler söylemeye başladı ama durdu. Tabağına bakarken kaşlarını çatıyordu. "Neredeyse," diye yavaşça başladı. "Yaklaşık..." Tereddüt etti. "'Biz' hakkında. Yapamam... Yani, düşünmeni istemiyorum-"

Onun sözünü kesti. "Ödülün sen olduğunu düşünmemi istemiyor musun? Gerçekten, Bay Montgomery, egonuzu kontrol altına almalısınız. Dün gece sarhoş olduğumu biliyorum ve size asıldığımdan eminim ama sarhoşken elektrik direklerine asıldığım da olur - ki bu da içki konusunda neden tutumlu olduğumu açıklıyor. Her ne yaptıysam özür dilerim."

"Sen hiçbir şey yapmadın," dedi sessizce. "Aslında yapan bendim. -Ya da hiçbir şey yapmadım. Sadece hayatımda öyle şeyler olduğunu söylemek istedim..." Sözünü kesti ve başka bir şey söylemedi.

"Bunu hallettiğimize sevindim," dedi Nigh ama sesindeki öfkeyi engelleyemedi. "Sınırların dışında olduğunu anlıyorum. Bundan sonra içkiden uzak duracağım. Şimdi, ortak ilgi alanımız olan bu evin tarihini araştırmaya ne dersiniz?"

"Elbette, tamam," dedi Jace. Kızın düşündükleri ve ona gerçeği söylemediği için kendini kötü hissediyordu. Eğer birazcık akılsaydı, ne yapardı? Birleşik Devletler'deki evine gider ve tüm bunları unuttur muydu?

Başının üst kısmına baktı. "Emin değilim ama sanırım Ann dün gece benimle konuşmuş olabilir."

"Ne dedi? 'Bir alkol tedavi programına gir' mi?" "Hayır, ama seni göndermemi önerdi," dedi ciddiyetle.

Nigh bir parça ekmek kopardı ve kafasına fırlattı. Eğildi ve onu ıskaladı.

"Lewis'in nasıl hissettiğini şimdi anlıyorum."

"Lewis mi?" Nigh dehşete düşmüştü. "Lütfen bana dün gece Lewis hakkında konuşmadığımı söyle."

"Altı yaşındayken onu dövmüştün."

Nigh inledi. "Bir daha asla içmeme izin verme. Lütfen." Bir nefes aldı. "Ann gerçekten ne dedi?"

"Çoğunlukla uyuyordum ama sanırım Danny Longstreet'i sevdiğini söyledi." "Diğer tüm taliplerinden daha mı iyi? Zavallı Ann hep bu evde

kapalı kaldı.
onun hayatı. Çocukken köylüler onu merak eder ve belki de deforme olduğunu düşünürlerdi."

"Aslında oldukça güzel. Onu gördüğümde-"

"Gardıropta saklanırken mi?"

"Doğru ya. Ben gardıropta saklanırken, kuzeni Catherine kadar güzel olmadığından yakınıyordu. Ama güzellik standartları değişiyor. Bugün Catherine reklamlardan diyet hapları sipariş ediyor, Ann ise mankenlik yapıyor olabilirdi."

"Pek model sayılmazdı. Yeterince uzun değildi. O-" Nigh sözünü yarıda kesti çünkü kahverengi bir çömlek kase şifonyerin üzerindeki raftan düştü ve gürültüyle yere .

Nigh Jace'e baktı, o da Nigh'e baktı. "Bir kez daha düşündüm de," dedi Nigh dikkatle, "bence Ann bugün sahip olduğumuz herhangi bir model kadar güzeldi."

Jace, Nigh'e söylediklerine dikkat etmesi gerektiğini bildiren bir bakış attı. Birlikte kırık tabak çanağı temizlemeye başladılar.

"Demek Ann Danny Longstreet'i seviyordu," dedi Nigh, kırık parçaları Jace'in sabit tuttuğu tavaya süpürürken. "Aslında onu seviyordu."

Jace cevap vermeyince ona baktı ve yüzündeki donuk ifadeyi gördü. "Ne oldu?"

"Yanlış anlamışım. Ann Danny'yi sevdiğini söylemedi, Danny'nin onu sevdiğini söyledi. Danny de ona öyle söyledi."

Nigh endişeyle odanın etrafına bakındı. "Bunu söylediğim için özür dilerim ama ben öyle düşünmüyorum."

Jace parçaları çöp kutusuna attıktan sonra tekrar masaya oturdu. "Bugün tanıdığın Longstreet'e dayanarak fikir yürütüyorsun. Belki Danny farklıydı."

"Bu düşüncemi, Ann'in ölümünden birkaç ay sonra Danny Longstreet'in çocuğunu bir köylü kızının doğurduğunun kilise kayıtlarında yer almasına dayandırıyorum. Ann ile nişanlıyken onu hamile bırakmış. Bu gerçek aşk mı?"

Jace ona ilgiyle baktı. "Biraz araştırma yaptın, değil mi? Danny'ye ne olduğunu anlat bana."

"Ann'in ölümünden dört yıl sonra attan düşerek öldü. Hiç evlenmedi."

"Başka çocuk var mı?"

"Sadece benim bildiğim bir tane. Kız Danny ile evli değildi ama bebeğe Longstreet adını verdi. Köydeki Gerald'ın soyu o çocuktan geliyor."

"Eğer bebeğe Longstreet adını verdiyse, Danny'nin de bunu kabul etmesi gerekirdi, değil mi? Onunla evlenmedi ama çocuğun ondan olduğunu kabul etmiş olmalı," dedi Jace.

"Ve belki de hayatta olduğu sürece destekledi. Danny'nin babası oldukça zengindi."

Jace bir an düşündü. "Peki Ann'in mektuplarına ne oldu? Viktorya dönemi insanları hiçbir şeyi atmazdı. Belki kütüphanededirler ve biz de -"

"Yakılmış," dedi Nigh. "Ölümünden sonra babası Ann'e ait olan her şeyi yaktı."

"Tüm harfler mi? Belki bir şeyi atlamıştır. Belki tavan arasında bir şeyler bulabiliriz."

"Arthur Stuart kızının tüm mektuplarını yakmakla kalmadı, tüm eşyalarını da yaktı. Kızı düğün gününde kendini öldürdükten sonra çok öfkelenmişti. Kızının tüm mobilyalarını, kıyafetlerini, her şeyini aşağı indirtti, arka tarafa götürdü ve yaktırdı. Hayır kurumlarına bile vermemiş. Yerel papaz bir günlük tutmuş ve ben onu okudum. Bütün köy şenlik ateşini görmeye gitmiş. Arthur Stuart kızının cehennemde kavrulduğunu ve tüm eşyalarının da orada olması gerektiğini söyledi."

"İyi adam," dedi Jace. "Ann'in sırf ondan uzaklaşmak için kendi zekâsının yarısı kadar zekâyâ sahip biriyle evlenmeye razı olmasına şaşmamalı."

"Ve onu sevmesine şaşmamalı. Belki sadakatsiz olabilirdi ama gayrimeşru çocuğunun kendi adını taşımasına izin verecek kadar cömert bir ruha sahipti. 1870'lerde bu pek sık rastlanmayan bir şeydi."

"Acaba neden çocuğunun annesiyle evlenmedi?" Jace sordu. "Ann'e aşık olduğunu söylememiş miydin?"

"Alaycı olduğunu biliyorum," dedi Jace, "ama bir kişiye aşık olup başka biriyle yatağa girmek mümkün."

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?" Nigh alay ederek sordu.

Jace ona sertçe baktı. "Hayır," dedi onun gülümsemesini durduracak ve gözlerini kaçırmasına neden olacak bir şekilde.

Aralarında garip bir sessizlik vardı. Tabaklarında kalan yemekler soğuk ve iştah açıcıydı.

kalktı. "Sanırım yukarı çıkacağım ve..." Nigh dişlerini fırçalamayı ve Jace'in kocaman spor kıyafetinden daha iyi uyan bir şeyler giymeyi düşünerek başladı ama sonra yanında hiçbir şey olmadığını hatırladı. "Sanırım eve gitmeliyim. Belki daha sonra buluşuruz ve-"

Bayan Browne telaşla mutfığa girdi ve yüzündeki mutlu ifadeye bakılırsa korkunç haberleri vardı. "Bütün köy seni arıyor," dedi Nigh'a, sesi sevinç doluydu.

"Ben mi? Neden beni istiyorlar?"

"İş başvurusunda bulunmak için tabii ki. Londra'dan gelen iki genç var. Onlar medyum. Zihninizi okuyorlar. Ne düşündüğünüzü ve başınıza ne geleceğini söylüyorlar. Bugün Londra'dan daha fazla insanın geleceğini ama makinelerini hazırlamaları gerektiğini söylediler."

Nigh tekrar yerine oturdu. "Makineler mi?"

"Oh, evet. Hayalet makineler. Televizyonda gösteriyorlar. Küçük makineleri, kameraları, her türlü şeyleri var. Atının üzerindeki kadının fotoğrafını çekmek istiyorlar. Merdivenlerdeki nal seslerini kaydetmek istiyorlar."

"Ve hepsi beni mi görmek istiyor?" dedi Nigh, zihni korkunç görüntülerle doluydu.

"Şehrin her yerinde görülecek kişinin sen olduğu yazıyor."

Nigh yavaşça dönüp, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle kapının yanında duran Jace'e baktı. "Bunu sen yaptın."

"Hayır," dedi sırtarak. "Bunu kendine sen yaptın. Hayalet Merkezi'ni sen kurdun. Ben sadece onlara benim yerime seninle konuşmalarını söyledim."

"Şu küçük evinizin önünde yaklaşık yirmi araba park etmiş durumda," dedi Bayan Browne. "Köyden kimse geçemiyor. Clive bilet dağıtıyor. Böyle devam ederse kütüphanenin çatısını onarmak için yeterli paramız olacağını söyledi. Bayan Wheeler bütün gece ayaktaydı.

Priory House'daki hayaletlerle ilgili bir broşür ve Bayan Parsons bunu basıyor. Tanesini beş pound'a satacaklar."

"Beş pound mu?" Nigh şaşkınlıkla, "Beş pound mu?" dedi.

"Yirmi birinci yüzyıldayız ve enflasyon var, biliyorsunuz. Siz ikiniz buradan gitmelisiniz. Çay dükkanı için yapmam gereken fırın işleri var. Köydeki tüm ziyaretçiler her şeyi yiyor."

Kendini sopayla vurulmuş gibi hisseden Nigh mutfak kapısına doğru ilerledi, sonra geri döndü. "Bayan Browne?"

"Evet, ne ?" diye sordu sabırsızlıkla.

"Eğer insanlar Priory House'daki hayaletler için , neden bu evde değiller? Neden kapıları yumruklamıyorlar?"

"Onlara gerçeği, burada bir Amerikalının yaşadığını söyledik."

Nigh onun ne demek istediğini anlamadı. Jace'e baktı ama o omuz silkti. Tekrar Bayan Browne'a baktı.

"Silahlar," dedi Bayan Browne, sanki hem Jace hem de Nigh aptalmış gibi. "Amerikan yasalarına göre o ülkedeki herkesin bir silahı olmak zorunda."

"Bu doğru," dedi Jace ciddiyetle. "Anayasamıza göre silah taşıma hakkımız var. Bu yasa özellikle İngilizleri vurabilmemiz için yazıldı."

Bayan Browne ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ben asla!" dedi.

Jace ve Nigh odadan koşarak çıktılar ve kahkahalara boğulmalarına izin vermeden önce üst kattaki ana yatak odasındaydılar.

Kendimi palyaço gibi hissediyorum," dedi Nigh ve kendi kendine bile sesi huysuz, somurtan bir çocuk gibi çıkıyordu. Üzerinde yürümek için uzun eşofman altını yukarı çekti. Pantolon paçalarının alt kısımlarında paçalar vardı ve beli bir iple bağlanmıştı, ama arada yaklaşık on metre kumaş sarkıyordu. Üst kısmı da bir o kadar kötüydü. Eğildiğinde yakası düşüyor, böylece yere kadar her yer görünüyordu. Hiç seksi değildi. Ayakkabı olarak sadece yeni ama harap olmuş yüksek topuklu ayakkabıları vardı. Jace'in spor çoraplarından bir çift giymişti.

Jace ona baktı, başını salladı ve sonra tekrar dizüstü bilgisayarının ekranına baktı. "Şu ana kadar elimizde ne var?"

Nigh basma yatak odasındaki pencere kenarında oturuyordu. Dışarıda yağmur yağmaya başlamıştı, bu yüzden Jace bir ateş yaktı. Oda rahat, sıcak ve tamamen harikaydı. Eğer koşullar farklı olsaydı, çok eğleniyor olurdu. Belki Jace'le yatak odasında olmaları biraz tuhaftı ama Ann'in odasına benzetilmiş bir odaydı, bu yüzden Nigh kendi kendine bunun araştırmanın bir parçası olduğunu söyledi. Ama ters giden bir şeyler vardı. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu ama bir his vardı. Birkaç kez hayatı içgüdülerine göre hareket etmesine bağlı olmuştu ve bu da o zamanlardan biriydi.

"Kanıtlamak istediğiniz şey nedir?" Nigh sordu, sesi olması gerekenden biraz daha agresifti.

Jace, "Bence Ann'in kendini öldürmediğini kanıtlamakla işe başlamalıyız," dedi.

"Yüz yirmi sekiz yıl önce ne olduğunu nasıl öğrenebiliriz? Ann bir not bıraktıysa, babası tarafından yok edildi. Mektup yazdıysa ya da günlük tuttuysa, onlar da yok edildi."

"Peki ya mektup yazdığı kişiler? Belki onları saklamışlardır," dedi Jace.

"Ann'in tüm mektuplarını okursak, ne ? Danny Longstreet ile evlenmek istediğini mi? Belki de Danny'nin onunla evlenmek istediğini öğrenirdik. Ama biz zaten biliyoruz. Ölmeden önceki o son birkaç dakikada neler olduğunu nasıl öğrenebiliriz?"

"Aşık olmak birinin intihar etmesini engellemez," dedi Jace usulca, sonra ona baktı. "Ann'in öldürüldüğünü kanıtlarsak elimize ne geçecek? Kemiklerini kilise bahçesine taşıma hakkı mı? Emin değilim ama bahse girerim papazla konuşursanız kemikleri hemen taşıyacaktır."

Nigh pencereden dışarı bakarak, "Muhtemelen," dedi.

Jace dizüstü bilgisayarını yatağın üzerine koydu ve onun yanına gitti. "Seni eve götürmemi ister misin?" diye sordu.

"Ve kapımı çalıp ruh çağırma seansları için iş isteyen insanlar mı var?"

"Buna gerçekten kızdın mı? Ya sen ya da bendim ve sen başlattın," dedi Jace. "Sanırım-"

Başını kaldırıp ona baktı. "Hayır, o insanlarla başa çıkabilirim. Başka bir şey var. Bu odayla ilgili bir şey. Ann'in beni burada istediğini sanmıyorum. Belki de senin ona aşık olduğun kadar o da sana aşıktır."

"Ben-" Jace başladı, sonra saçlarına dokunmak için uzandı ama geri çekildi. "Peki eskiden kadın eşkıyanın kıyafetlerini sakladığı bu kule nerede?"

"Harika fikir!" dedi, sonra pencereden indi ve hemen eşofmanına takıldı. Jace onu yere düşmeden yakaladı ama hemen bıraktı.

Eski kapıyı açabilmeleri bir dakika sürdü. Tünelin içinden açmak daha kolaydı. Ann'in yatak odasından çıktıklarında Nigh kendini daha iyi hissetti. Rahat bir nefes aldı ve bir an için taş duvara yaslandı. "Sen onu görebiliyorsun ama sanırım ben onu hissedebiliyorum. Bir şeye sinirlenmiş ve ben bunu hissedebiliyorum. Yapmamızı istediği şeyi yaptığımızı sanmıyorum." Mum ışığında Jace'e baktı. "Ya da belki Ann senin zamanını aldığım için bana kızgındır."

"Dünyada bir insanın bildiği bir şey varsa, o da başka bir insanın sizi sevdiğidir," dedi Jace. "Lafta değil ama gerçekten. Ann ya da başka bir kadın bana aşık olsaydı eminim bunu bilirdim. Ama o aşık değil."

"Peki tüm bunlar ne hakkında?" Nigh ona bakarak sordu. "Neden sana kendini gösteriyor? Tüm araştırmalarımın rağmen Ann'i başka birinin gördüğünü hiç duymadım."

"Ama burada yaşayan herkes hayalet gördü," dedi. "Onun suçlu kadın olduğunu düşündüler ve defolup gittiler. Soyguncuyu gördüklerini sanmıyorum; bence o Ann'di. Ama duyduğum kadarıyla, onunla gerçekten iletişim kurabilen tek kişi çocuklarmış."

Nigh merdivenleri çıkmaya başladı. Kalın çorapları yüzünden taşlar soğuktu ama Jace'in yanında olması iyi hissettiriyordu. Bu merdivenleri yüzlerce kez çıkmıştı ama hep tek başına ve çocukken. Küçükken Ann Stuart ona bakmış mıydı?

"Eğer ulaşabildiği ilk yetişkin sizseniz ve istediğini yapmıyorsanız, belki de bu onun hayal kırıklığıdır." Ona tekrar baktı. "Eğer onu tekrar görürsen, senden ne yapmanı istediğini mutlaka sor."

Jace gülümseyerek, "Tahminimce Danny Longstreet'in hayaletini bulup ona ulaştırmamızı istiyor, böylece birlikte cennete uçabilecekler," dedi.

Nigh merdivenlerin geri kalanında hiçbir şey söylemedi, Jace de öyle.

En üstte, yaklaşık üç metre çapında yuvarlak bir kule odası vardı. Odada eski bir sandalye vardı ve pencere kenarları dışarıdan getirilmiş küçük süs eşyalarıyla kaplıydı: bir kuş yuvası, üç deniz kabuğu, çizgili bir kaya, bir sürü kuru yaprak.

Jace bu eşyaların Nigh çocukken onun tarafından oraya konulduğunu biliyordu. "Küçük bir kızın oyun evi," dedi eşyaları alıp onlara bakarken. "Burada olduğunu kimsenin öğrenmemiş olması şaşırtıcı."

"Sanırım Hatch biliyordu ama başka kimse bilmiyordu. Ailem de bilmiyordu. Ve tabii ki ev hayatımın büyük bölümünde boştu."

"Buraya en son ne zaman gelmiştiniz?"

"Annemin öldüğü gün. Herkes bana sempati göstermek istedi ama ben sadece yalnız kalmak istedim. kimsenin beni bulamayacağı, kaçabileceğim tek yerdi. Bir günün çoğunu burada geçirdim ve aşağı indiğimde onlarla yüzleşebildim."

Jace hiçbir şey söylemeyince ona döndü. "Sana yakın biri öldü mü?"

"Evet," dedi kısa ve öz bir şekilde, belli ki başka bir şey söylemek istemiyordu.

"O ölümün bu evle ve Ann hakkında bilgi edinmek istemenizle bir ilgisi var mı?"

Jace baktı ve ne söyleyeceğini tartışıyor gibiydi. Bir süre sonra tekrar pencereden dışarı baktı ve "Evet, öyle" dedi.

Nigh daha fazla soru sormaya başladı ama adam kaşlarını çatarak ona döndü.

"Bu . Sana söyleyeceklerim bu kadar ve eğer bu sözde işi sürdürmek istiyorsan bana başka soru sormayacaksın. Ben soğudum. Ben aşağı iniyorum." Döndü ve merdivenlerden inmeye başladı.

Onun arkasında, Nigh gülümsedi. Az önce bir ödül kazanmış gibi hissediyordu. Zırhını delmişti! Küçük bir delik açmıştı ama

genişletin.

Islık almayı bilseydi, eski merdivenlerden sekerek inerken ıslık çalardı ve basma odaya geri döndüğünde gülümsüyordu.

"Haklıydım. Danny Longstreet'i bulmalıyız," dedi Jace.

"Mezarını mı kastediyorsun?"

"Son ikamet ettiğı yer ya da sevdiği yer. Onunla ilgili bir şey. Ama onu bulmamız *gerekıyor*."

"İyi fikir," dedi Nigh. "Ama seni bu konuda bu kadar hırçın yapan ne?"

"Bu." Ekranı görebilmesi için dizüstü bilgisayarını çevirdi. Büyük kırmızı harflerle *Danny Longstreet'i bulun* yazıyordu.

Nigh kollarını ovuşturdu çünkü kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. "Sanırım bu yeterince açık."

"Onun hakkında ölümü ve gayrimeşru çocuğı dışında ne biliyorsunuz?"

"Hepsi bu kadar. Bildiklerim papazın günlüğünden geliyor. Ölümünü anlatana kadar Danny hakkında hiçbir şey yazmamış, sonra geri adım atmış ve Margate'te annesi tarafından büyütölen bebekten bahsetmiş. Günlüğü okumamın üzerinden yıllar geçti, bu yüzden Danny'nin o sırada nerede yaşadığını söyleyip söylemediğini hatırlamıyorum. Ann öldükten sonra Danny'nin babasının Priory House'u satın almadığını biliyorum." Başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Bundan daha fazlasını bilmiyorum."

"Günlük nerede?"

"Tahmin et."

"Senin evinde, hani şu etrafı makineli paranormallerle çevrili olan."

Nigh'in kafası yukarı kalktı. "Hiç düşündün mü-"

"Eğer o şarlatanların Ann'in odasına girip ortalığı karıştırmalarına izin vermemi önerirsen, seni yağmurda şu pencereden dışarı atarım."

Nigh ona göz kırptı. "İyi ki ona aşık değilsin."

"Şunu keser misin? Üç kez 'tanıştığın' birine aşık olamazsın."

Bir an birbirlerine baktılar, sonra Jace bilgisayara baktı.

"Jerry'yi arayacağım," dedi Nigh. "Belki atası hakkında bir şeyler biliyordur. Ne?" diye sordu Jace şaşkınlıkla başını sallamaya başlayınca.

"Sadece İngiltere'de," dedi, "biri soy ağacının bu kadar gerisini bilebilir."

"Eğer biliyorsa, tahminimce Danny'nin babasının çuvala parası vardı ama torunlarının hiç parası yok. Acaba ne oldu? Kumar mı? Yarış atları mı?"

"Tahminimce kadınlar," dedi Jace ve ardından cam şişelerden birinin tuvalet masasından düşüp yere çarptığını gördü.

"Yapmayın bunu!" Nigh odanın geneline seslendi. "Belki hayaletleri görmeye dayanabilir ama benim kalbim zayıftır."

Jace komodinin üzerindeki telefonu aldı ve Nigh'e uzattı. "Longstreet evde değilse, muhtemelen ona sizin evde ulaşırsınız."

"Komik," dedi Nigh. "Sen gerçek bir çılgılsın."

Bilgi almak için aradı, Longstreet'in Garajı'nın numarasını aldı ve tuşlara bastı. Jerry dördüncü çalışta cevap verdi.

"Jerry? Ben Nigh. Beni hatırladın mı?"

"Nightingale, bebeğim, tatlım, elbette seni hatırlıyorum."

Ahizeyi kulağına yaklaştırmasına rağmen Jerry sanki odada duruyormuş yüksek sesle konuşuyordu ve Jace'in her kelimeyi duyabildiğini biliyordu. Ona sırtını döndü.

"Size bir sorum var," dedi.

"Tatlım, benim de sana bazı sorularım var. Ve başladığın bu yeni işle ilgili bazı fikirler. Bir hayalet araba düşünüyordum. Yüzgeçleri olan şu büyük Amerikan arabalarından biri. Onu senin için tamir edebilirim, böylece içine oturduğunda çılgılık atar. Fikri beğendin mi?"

"Bayıldım," dedi Nigh. "Bunu ayrıntılı olarak tartışmamız gerekecek. Sana sormak istediğim şey senin atalarından biri olan Danny Longstreet."

"Randy Danny?"

Bu aşağılayıcı söz üzerine Jace'e dönüp baktığında seramik figürlerden birinin şömineden kaymaya başladığını gördü. Jace yere düşmeden önce onu yakaladı.

"Dinle Jerry," diye devam etti, "Danny öldüğünde nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Ah, evet. Tolben Hall adında bir ev. Hampshire'da. Şimdi bir B ve B. Annem biz çocuklara o evin bizim olması gerektiğini söylerdi. Danny'nin babası oğlunu Margate'ten çıkarmak zorunda kaldıktan sonra satın almış. Danny arkasında çok fazla piç bıraktı. Burada kalmak onlar için çok sıcaktı."

Jace bir başka figürü yere düşmeden yakaladı ama tuvalet masasından fırlayan parfüm şişelerinden birini yakal.

"Neydi o?" Jerry sordu. "Hiçbir şey."

Cama vuran yağmur."

"Ee, Nigh, tatlım, seni bir daha ne zaman göreceğim? Seni özledim. Seni gördüm, ama bu arka koltukta öpüşmekle aynı şey değil."

Öyle mi? Kalp şeklindeki hala duruyor mu?"

"Jerry!" Nigh yüksek sesle söyledi. "Gerçekten çok yardımcı oldun ve sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Bir ara görüşürüz, eminim. Kız arkadaşın artık her kimse ona merhaba de."

"Yok."

"Biliyorum," dedi Nigh yorgun bir sesle. "Sende bir tane değil, yüz tane var."

"Beni hatırlıyorsun, tatlı ayıcık. Şu araba için beni ara. Sanırım Hayalet Merkezi'nde hit olacak."

Hoşça kal dedi, sonra telefonu kapattı ve Jace'in yüzündeki ifadeden korktu.

Ama o bilgisayarının başındaydı ve başını kaldırmadı. "İşte . Tolben Hall'da Hampshire. Onları arayayım mı?"

"Elbette," dedi Nigh kararsızca, onun bir şey söylemesini bekliyordu. "Jerry hakkında..."

"Beni ilgilendirmez," dedi, ekrana odaklanarak.

"Sadece okuldayken çıktık ve arkadaştık, hepsi bu. Ve şimdi sen ve bu Hayalet Merkezi yüzünden-"

"Bunu sen uydurdun, ben değil."

", Hayalet Merkezim o zaman. Bu konuda oldukça heyecanlı ve..."

Jace başını bilgisayardan kaldırdı. "Burada kalacağız ve etrafa bir göz atacağız. Fikir hoşuna gitti mi?"

Üzerindeki eşofman altının hantal gri kumaşını uzattı. "Evime dönmediğim sürece giymem gereken tek şey bu."

Ona baktı. "Bu bir sorun. Evinin arka kapısından içeri girip bir şeyler giyebilir misin?"

"Ve görünmemek mi? Gecenin bir yarısı bile."

"Hey! Biliyorum. Neden ev sahibini arayıp senin için bir şeyler getirmesini istemiyorsun? Anahtarı olmalı."

Kadın ona aptalmış gibi baktı. "*Sen* benim ev sahibimsin." "Şaka yapıyorsun."

"Bunu gerçekten bilmiyor musun? Neden hakkında hiçbir şey bilmediğin bu devasa evi satın aldın?" Bunu retorik bir soru olarak sormuştu ama adamın yüzündeki ifadeden zırhında bir çentik daha açtığını anlamıştı.

O bir şey söyleyemeden aşağıdan bir ses duydular.
Sesler.

"Bayan Browne'un onları içeri aldığını düşünmüyorsunuz, değil mi?" Jace sordu. "Muhtemelen senin, bir adamı vurmakla ilgili söylediğin söze kızmıştır. İngilizce."

"Ya da kalp şeklindeki doğum lekeni başka bir erkeğe gösterdiğini düşündüğü için kızgındır."

"Bu konuda başımın etini yiyeceğini *biliyordum*. Danny kendini beğenmiş biri ama çok eğlenceli olabiliyor. En azından nasıl gülüneceğini biliyor."

"Jerry."

"Ne?"

"Danny demiştin."

"Hayır, demedim."

Onlar durdu konuşmak Çünkü onlar duydum ayak sesleri üzerinde ve Merdivenler. "Biri bizi almaya geliyor," dedi Jace. "İçimizden birinin

Hepsiyle yüzleşin ve Hayalet Merkezi ile ilgili her şeyi uydurduğunuzu itiraf edin."

"Sadece sorular sordum. İnsanlara işe alacağınızı söylediğinizde bunu gerçek yaptınız."

"Hayır, onlara işe alınacağınızı söyledim."

Adımlar giderek yaklaşıyordu ve daha fazla ses duyabiliyorlardı.

"Siz önden gidin. Ben bir şeyler alacağım ve sizinle arabamda buluşacağım," dedi.

"Eğer çıkarabilirsen."

"Merak etmeyin. Mick garajı açacak ve gitmemiz için hazır hale getirecek."

Nigh gizli merdiveni açmak için koştu, sonra Jace'e acele etmesini işaret etti. Onsuz gitmeyecekti. Dizüstü bilgisayarını ve kablolarını kolunun altına sıkıştırdı, ardından merdiven sahanlığına kadar onu takip etti. Kapı kapalıyken merdivenin içi zifiri karanlıktı ve kapının güvenli bir şekilde kapandığından emin olmak dakikalar aldı. Birinin yatak odasının kapısına vurduğunu duyabiliyorlardı.

"Hiçbir şey göremiyorum," dedi Jace. "Mumlar ve kibritler nerede?"

"Tünelin diğer ucunda."

"Çok zekice."

"Onu dokuz yaşındaydım," dedi. "Ne bekliyordun ki? Elektrik mi?"

"Umarım lanet olası ahşaplar son bir hamle için dayanır. Ow!" "Çok uzunsun. Eğil!"

"Hayır, boyum çok uzun değil, tavan çok kısa."

"Elimi tut," dedi Nigh, karanlık, nemli toprak tünel boyunca aceleyle ilerlerken arkasını karıştırarak. Adamın göğsünü ve hatta kolunu hissetti ama elini bulamadı. Durdu, sonra iki elini de onunkini bulmak için uzattı. Adamın elini bulmasını kasten engellediğini anlaması için tam bir dakika geçmesi gerekti.

"Bugün seninle yatak odasında kilitli saatler geçirdim ve *şimdi* seks oyunları mı oynamak istiyorsun? Bana elini ver ve buradan çıkalım. Şu medyumlardan biri gerçek olabilir ve insanlara nerede olduğumuzu söyleyebilir."

Jace kıkırdarak ona elini uzattı ve tünelin sonuna doğru aceleyle ilerlediler. Öğleden sonraydı ama yağmur gökyüzünü griye boyamış ve sis onları gizlemişti. Jace bilgisayarını eşofmanının altına soktu ve koşmaya başladı, Nigh de peşinden. İki kez durmak ve etrafı saran insanlardan saklanmak zorunda kaldılar.

"Sizin izinsiz giriş yasalarınız yok mu?" Jace ona bir kez tısladı. Kız cevap veremeden Jace onun elinden tuttu ve o kadar hızlı koşmaya başladı ki kız neredeyse düşüyordu ama Jace onu ayağa kaldırdı ve yollarına devam ettiler.

Jace'in dediği gibi, garaja vardıklarında kapı açıktı ve araba çalışıyordu. Mick garaj kapısının hemen içinde duruyordu. "Hatch geldiğinizi gördü," dedi Mick, "ve nereye gittiğinizi biliyordu. Bana senin için yolu açmamı söyledi."

Nigh'e baktı. "Otoyola giden eski yoldan git," dedi Mick ve o da başını salladı. "Nasıl bir yer olduğunu bilmiyorum. Bugün bazı kazalar duyduk, bu yüzden biraz sorun yaşayabilirsiniz."

Range Rover'a vardıklarında Nigh kibarca arabayı kendisinin kullanıp kullanamayacağını sordu.

"Sence üstesinden gelebilir misin?" Jace sordu.

Mick, Jace'in uzak tarafındaydı ve Jace'in sorusu üzerine kaşlarını kaldırdı. "Yapabilir!" diye bağırdı kapıyı kapatmadan önce.

"Kemerlerinizi bağladınız mı?" Nigh, büyük ve ağır arabayı garajdan çıkarırken sakın bir ses tonuyla sordu.

İnsanlar onları görür görmez koşmaya başladılar. Bazıları Jace'in Rover'ına doğru koşarken, bazıları da onları takip etmek için arabalarını almak üzere evin önüne geri koştu.

Priory House'a giden arka yol bir servis yoluydu ve en iyi ihtimalle çukurlarla ve üzerine düşen şeylerle doluydu. Mick'in uyardığı gibi, bugünkü yağmur birkaç ağaç dalını devirmişti. Nigh'in çarptığı ilk dalda Jace ona dikkat etmesi için bağırdı ama kafası çatıya çarpmış olsa da Nigh dalın üzerinden kolayca geçti.

Kendilerine doğru gelen bir araba gördüklerinde Nigh hiç tereddüt etmeden keskin bir sağa döndü ve bir derenin dik kıyısına yöneldi. Hızlı hareket etmek zorundaydı. Yavaşlarsa aracın sıkışıp kalacağını biliyordu.

İlk uyarı bağırışından sonra Jace hiçbir şey söylemedi ama onun nereye gittiğini izledi. "Sağa!" diye bağırdı bir kez. "Direksiyonu sağa kır." Onun görmediği, lastiği parçalayan sivri kayaları görmüştü. Sertçe döndü ve kayaları ıskaladı.

Derenin kıyısından yukarı çıktıklarında kırk beş derecelik bir açıyla duruyorlardı, tıpkı bir jet havalandığında koltuğunuzda oturur gibi. Düz araziye döndüklerinde Jace'in tek söylediği "Güzel" oldu.

Çitlerle çevrili bir meraya geldiler ve Nigh arabayı tellerin arasından geçirdi. Etraflarında koyunlar vardı, çiğnerken sakın sakın bakıyorlardı. "mı?" Jace

pencerenin üstündeki kolu tutarken sordu. "Senin otlığın ama onu

çobana kiralyorsun."

"Bildiğim iyi oldu," dedi Jace sert bir kaya yüzeyine çarptıklarında. Kayanın diğer tarafını göremeyince nefesini sertçe içine çekti. Bildiği tek şey, bunun dik bir iniş olduğuydu.

Ama değildi. Araba yere çarptığında zıpladı, engebeli bir sığır bariyerinin üzerinden geçti ve sonra çakıllı bir yolda düzleşti.

Nispeten sessiz ve sakın geçen yolculuk fırtınadan sonraki sessizlikti. Jace birkaç derin nefes aldı ve rahatlamaya çalıştı. "Sanırım araba kullanmayı içinde öğrendin... her ne iş yapıyorsan artık."

"Doğru," dedi. "şimdi devralmak ister misin?" Arabayı akıllı yolun kenarına çekti ve indi. Bir an arabanın yanında durdu ve birkaç derin nefes aldı.

Jace onun yanına geldi. Kızın titrediğini görünce onu kollarının arasına aldı ve bir süre sarıldı. "Tamam mı?"

"Ben iyiyim," dedi ama ona bu kadar yakın olmak hoşuna gitmişti. şömineden çıkan odun dumanı kokuyordu ve yağmurdan dolayı nemliydi. Onun yanına kıvrılmak ve uzun süre orada kalmak istedi.

Jace sarılmanın babacan bir başka bir şeye dönüştüğünü anlayınca onu itti. "Gitmeye hazır mısın? Eğer şimdi gitmezsek, ilerinden biri bir kehanet çubuğu alıp bizi bulacak."

Gülümsedi, başını salladı ve sonra arabanın yolcu tarafına bindi.

Otoyola ulaşana kadar sessizce at sürdüler, sonra Nigh ona Hampshire bölgesine nasıl gideceğini tarif etti.

"Buraya yakın durabileceğimiz bir şehir var mı?" Jace sordu. "B ve B'yi aramalıyım ve biraz kıyafet almalıyız."

"antam değil, bu yüzden kredi kartlarım-"

"Paramı sonra dersin," diyerek onun sözünü kesti. Ona şöyle bir baktı. "Orada iyi iş çıkardın," dedi sessizce. "Hiç böyle araba kullanan bir kadın görmemiştim."

Ona bir bakış attı.

"Tamam, profesyonel olmayan bir adamın araba kullandığını hiç görmemişim.
Biraz eğitim almış olmalısın." "Mmmm,"

dedi.

"Bana söylemeyecek misin?"

"Sen bana sırlarını anlatmaya başlayana kadar olmaz."

"Ama sana Ann hakkında her şeyi anlattım," dedi itiraz ederek. "Her kelimesini."

"Ve *onun* senin sırrın olduğuna inanmam mı gerekiyor? Bir kapı eşiğinin zekasına sahip olduğumu düşünüyor olmalısınız. Tahminime göre Priory House'u satın almadan önce Ann Stuart ya da Leydi Grace hakkında hiçbir şey bilmiyordunuz. Bu doğru mu?"

"Belki," dedi.

"Doğru olduğunu biliyorum. Bu hayalet hikayesiyle dalga geçmek bir lagniappe, ekstra bir şey, bir şey..." Sözünü kesti ve adamın profiline baktı. "Öldü. Ondan bir şey istiyorsun, değil mi? Sadece ölü bir insanın sana verebileceği bir şey istiyorsun, değil mi?"

"Bu bir döner kavşak," dedi. "İşaretlere dikkat etsen iyi olur yoksa sonsuza kadar etrafında dönüp duracağız."

"Şu," dedi. "Winchester yazan. Beni bundan alıkoyamayacaksın, biliyorsun. Bir yolunu bulacağım. Eskiden Clive Sefton'la çıktığımı söylemiş miydin?"

"Buna gerek yoktu. Bana öyle geliyor ki Margate'teki her erkekle çıkmışsın."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bilmiyorum ama hepsi doğum lekelerinizin nerede olduğunu biliyor gibi görünüyor." "Şunu bilmeni isterim ki-" Durdu, sonra gülümsedi. "Sen sırf soru sormamı engellemek için benimle tartışmaya başlayacak."

Koltuğunda arkasına yaslandı ve gülümsedi. Hikâye kokusunu iyi alıyordu ve doğru iz üzerinde olduğunu biliyordu. "Yani Ann'e yardım ediyoruz, sonra da onun sana yardım edeceğini umuyorsun, öyle mi?"

"Belki," dedi tekrar, ama bu sefer ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme vardı.

Rezervasyonları aldın mı?" Nigh kafedeki masaya döndüğünde Jace sordu. Nigh Tolben Hall'u ararken o da onlar için sandviç ve içecek almıştı.

"Evet," dedi ve sonra derin bir iç çekti. "Evet ama bir sorun var. Sadece bir odaları varmış, bu yüzden paylaşmak zorundayız. Ama sahibi bana odanın çok geniş bir yatağı olduğunu söyledi. Ortasına yastık koyabiliriz. Horluyor musun?"

Jace kaşlarını çatarak, " öğrenmek için hiç uyanmadım," dedi.

"Haydi Montgomery," dedi Nigh, "bu kadar endişeli görünme. İki odaları vardı, bu yüzden iffetini bozmayacağım." Onun karşısına oturdu. Adam hâlâ kaşlarını çatıyordu. "Keser misin şunu!" dedi. "Sana laf atmıyorum. Sadece şaka yapıyordum. Aş artık şunu."

Başını kaldırıp ona baktığında, gözlerinde kadının sandalyesinde geriye yaslanmasına neden olan bir şey vardı. "Seni bu kadar inciten ne?" diye fısıldadı. "Seni kim incitti?"

"Hiçbir şey ve hiç kimse," dedi ve sonra tekrar aşağı baktı.

Ona daha fazla bir şey söyletemedi. Winchester'daydılar ve mağazaların kapanmasına bir saat vardı. Üzerindeki kocaman eşofman altı ve tişörtle görünmekten utanıyordu ve insanlardan aldığı bakışları görmezden gelmek zordu.

"Bu alışverişi nasıl yapmak istiyorsun?" diye sordu. "Alışveriş yapmak istiyorsun
Pretty Woman ve birlikte gidelim mi?"

"Ne?" Jace başını kaldırarak sordu, belli ki dikkati o kadar dağılmıştı ki kızın neden bahsettiğini anlamıyordu.

Başını onunkine doğru eğdi ve diğer müşterilerin duymaması için sesini alçalttı. "Seks şakası yaptığım için özür dilerim, tamam mı? Bir daha yapmayacağım. Eşcinsel misiniz? Sorun bu mu?"

Bu soru gözlerini parlattı ve ona gülümsedi. "Evet, işte bu. Eşcinselim. Kadınlardan hiç hoşlanmıyorum. Özellikle de kendisinden iki kat büyük kıyafetler içinde bile güzel görünen küçük, şımarık kadınlardan hoşlanmıyorum. Gülen, hayattan zevk alan, akıllı ve komik olan ve üç yıldır beni kendimden geçiren ilk kadın. Evet, olabildiğince eşcinselim. Bununla işin bitti mi? Hadi bir şeyler giyelim ve bu kasabadan gidelim."

Bununla birlikte ayağa kalktı ve kaldırıma doğru yürüdü. Nigh aceleyle içkisini bitirdi ve onun peşinden koştu.

"Bir mağaza seç," dedi. "İçeri gir, kendine bir gardırop al, bir saat sonra seninle orada buluşuruz ve gideriz."

"Şuradaki," dedi Nigh, vitrininde Prada olan lüks bir butiği göstererek. "Ama pahalı görünüyor."

"Geçmişimi araştırdın, yani bunu karşılayabileceğimi biliyorsun." "Ve

sana sonra geri ödeyeceğim, değil mi?"

"Evet," dedi ve arkasını dönüp uzaklaştı.

Onu kızdıracak ne yaptığını bilmiyordu ama kızdırmıştı. Şimdi bunun için endişelenemezdi. Yapması gereken çok şey vardı ve bunu yapmak için çok az zamanı vardı. Mağazaya gitti ve tezgâhtara bir gardırop hazırlamak için bir saati olduğunu, sonra erkek arkadaşının ödeyeceğini söyledi.

Bir buçuk saat sonra Jace'in Rover'ına geri dönmüşler ve Tolben Hall'a doğru ilerliyorlardı. Lüks İngiliz tarzı ; Jace ceket giymiş, kravat takmış ve hafif yün pantolon giymişti, Nigh ise

Oldukça sade görünen ama aslında birkaç bin sterline mal olmuş bir elbise. Ellerini elbisenin kollarında gezdirmekten kendini alamadı.

"Sana borcumu ödemem biraz zaman alacak," dedi Jace'in onu almaya gelirken yanında getirdiği iki valize bakarak. Geldiğinde boş olan valizler şimdi yeni kıyafetlerle ve Boots eczanesinden aldıkları tüm banyo malzemeleriyle doluydu.

"," dedi Jace, "gerçeği istiyorum. Ne yapıyorsun?" "Gazeteciyim," dedi kadın.

Yüzünü buruşturarak ona baktı.

"Hayır, sizin hakkınızda yazdıklarım benim çalışmalarımın bir örnek değil.

O..." "Neydi o?"

"Jet lag, belki. Ve... korku. Son birkaç yılda hayatımda çok şey oldu ve bazen perspektifim kalmıyor."

"Bana anlatsana," dedi Jace ve sesinde öyle bir empati vardı ki ona anlatmak istedi.

Ona anne ve babasının bir yıl içinde öldüğünü söyledi - önce babası, sonra annesi - ve Nigh sanki hayatındaki çapayı söküp atmıştı. Birdenbire hayatıyla ilgili her şeyden nefret etmeye başlamıştı ve Margate'ten ve tüm anılarından ayrılmak istiyordu. *Uzaklaşmak* istiyordu.

"Demek Londra'ya gittin," dedi Jace.

Güldü. "Kesinlikle. Tüm İngiliz erkek ve kadınlarının kendilerini bulmak ya da kaybetmek istediklerinde gittikleri yer. Bir haber merkezinde işe girdim, çoğunlukla patronlara kahve getiriyordum. Ne yapmak istediğimi bilmiyordum ve onlar da benimle ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Ama bir gece haber sunucusu gelmedi. Daha sonra evinin merdivenlerinden düşüp bayıldığımı öğrendik. Yalnız yaşıyordu, bu yüzden onun için hasta olduğunu söyleyecek kimse yoktu."

Nigh, Jace'e stüdyodaki insanlara nasıl baktıklarını ve Nigh'in orada "izleyicileri korkutmayacak" tek kişi olduğunu, bu yüzden onu saç ve makyaja gönderdiklerini ve yayına çıkardıklarını anlattı. Kendisine verilen tek talimat teleprompter'da gördüklerini okumasıydı.

O sırada kimse bilmiyordu ama bu bir seçmeydi. Nigh okumada mükemmel bir iş çıkarmış ve iyi fotoğraf vermişti. Ertesi gün ona gerçek bir iş verildi.

Bir ay sonra, bir haber ekibinin vurulan bir turist otobüsüyle ilgili haber yapmak üzere Mısır'a gönderildiğini duydu ve Nigh gitmesine izin verilmesini istedi.

"Yabancı muhabir," dedi Jace.

"Evet. Son sekiz yıldır tek seferde dört günden fazla bir yerde bulunmadım. Uçaklarda ve otellerde yaşıyorum." Pencereden dışarı baktı ve başka bir şey söylemedi.

"Ama şimdi eve döndün. Temelli mi?"

"Bilmiyorum. Yorgun olduğumu biliyorum. Dünyada çok fazla kan döküldüğünü ve çok fazla dehşet gördüğümü biliyorum." Derin bir nefes aldı. "On bir ay önce Irak'taydım ve kameramanım Steve uçuruldu. Üç adım ötemde durmuş, kadınlarla ve çocuklarla konuşurken beni çekiyordu. Yanımda bir çevirmen vardı ve onlara hayatlarındaki dehşeti soruyordum. Söylediklerini duydukça neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum. Bir saniye sonra bir ses duydum ve birden her yer kan ve metal parçalarıyla doldu. Bir havan topu ya da füze, ne olduğunu bilmediğim bir şey doğrudan kameramanıma isabet etmişti, gerçekten sevdiğim bir adamdı, karısı ve üç çocuğu olan bir adamdı. Vücudu üzerimizde patladı ve kamera ekipmanı küçük parçalara ayrıldı. Konuştuğum çocukların çoğu ciddi şekilde yaralanmıştı. Ben de yaralıydım ama çoğunlukla şoktaydım."

Jace uzanıp kızın elini kendi elinin içine aldı ve .

"Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum. Sağlık görevlileri geldi ve çocuklar tedavi edildi."

"Ya sen?"

"Hava yoluyla getirildim, dikiş atıldı, birkaç hap verildi ve biriyle konuşmak istersem beni dinleyecekleri söylendi."

"Yaptın mı?"

"Hayır," dedi Nigh yumuşak bir sesle. "Konuşamadım çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Dünyaya yardım etmek istedim ama ölüm ve yıkım için biçilmiş kaftan olduğumu sanmıyorum. Kendimi gördüklerimden soyutlayamıyorum."

Dönerek ona baktı ve gülümsedi. "Dövüşebilen biri olduğumu sanırdım ama korkağın tekiymişim meğer."

"Bana bir korkak gibi gelmedin," dedi Jace. "Başına gelenler herkeste travma yaratır."

"Haber dünyasını bilmiyorsunuz. Gerçek habercilerin başına böyle bir şey gelir, birkaç viski içerler, sonra da işlerine geri dönerler."

"Ama yapamazdın," dedi Jace.

"Hayır. O zamandan beri biraz habercilik yaptım ama çok değil ve giderek daha da azalıyorum. Düşündüm ki..."

"Ne olabilir?"

"Gördüklerim hakkında yaz. Tanıştığım insanlar, duyduklarım ve gördüklerim hakkında yazabileceğimi düşündüm. Eve döndüğümde hareketsiz kalıp kendi düşüncelerimi dinledim ve hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğimi düşündüm."

"Siz de küçük köyünüzün büyük, kötü bir Amerikalı tarafından işgal edildiğini sanıyordunuz."

Nigh gülümsedi. "Korkarım öyle. Üzgünüm. İki cümlelik bir bilgi duymaya ve altı dakika içinde bunu manşetlik bir habere dönüştürmeye alışkınım. Helikopterlerde kaç tane haber yazdığımı size anlatamam."

"Peki herhangi bir karar verdin mi?" Jace sordu.

"Buradan dön," dedi. "Şimdiye kadar bir tane bile yok. Günlerimi yalnız geçirme ve uzun, düşünceli yürüyüşler yapma fikrim, tüm Orta Doğu'dan daha fazla sır saklayan bir Amerikalıyla hayalet avına çıkmakla yer değiştirdi."

"Küçük sırlar. Kişisel olanlar. Benim dışımda önemli değil. Senin sırların ya da hayatın gibi dünyayı yerinden oynatacak şeyler değil."

"İşte " dedi Nigh, Tolben Hall yazan bir tabelayı göstererek.

Jace arabayı uzun araba yoluna çekti ve ev ağaçların arasından göründü. Çok güzeldi, bir ucunda kulesi ve sivri çatısı olan Viktorya dönemine ait büyük bir evdi. Salıncaklı derin bir verandası ve birkaç yuvarlak penceresi vardı.

"Longstreet'in neden Priory House yerine burayı aldığını anlayabiliyorum."

"İşte yine aynı şey," dedi Nigh. "Evinden nefret ediyorsun. Berbat olduğunu düşünüyorsun ama bunun için çok büyük bir meblağ ödedin. Neden?"

"Sana mazoşist olduğumu söylemedim mi?"

"Harika! Dominatrix ekipmanlarımı getirdim. Seni sonra bağlarız."

Jace arabadan inip bavulları almak için bagajı açarken gülüyordu.

"Ben giriş ," dedi ve merdivenlerden ön kapıya doğru koştu.

Birkaç dakika sonra Jace iki bavulu taşıyarak içeri girdi. Nigh, kendisini Bayan Fenney olarak tanıtan kısa boylu, zayıf, kır saçlı bir kadınla konuşuyordu. "Ben de tam Bayan Smythe'a bütün evin size kalacağını söylüyordum," dedi. Hafta sonları genelde doluyuz ama

hafta boyunca meşgul. Ne kalacaksınız?" Jace'e baktı.

"Üç gün," dedi çabucak.

"Oh, iyi o zaman. Size odalarınızı göstereyim."

Onu merdivenlerden yukarı, üzerinde birkaç kapı bulunan uzun bir koridora kadar takip ettiler. Birini açınca pembe ve yeşil basma kumaşlarla döşenmiş geniş ve güzel bir oda ortaya çıktı. Odanın bir ucunda yuvarlak bir oturma alanı vardı. "Benim odam!" Nigh söyledi.

Bayan Fenney gururla, "Evet, bu bizim en güzel odamız," dedi. "Ve şimdi de siz, efendim," dedi ve Jace onu takip etti.

Nigh pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Aşağıda otelin sahip olduğu dönümlerce ağaçlık alanı görebiliyordu ve onların arasında yürümeyi dört gözle bekliyordu. Aslında kasabayı ve küçük köydeki her dükkânı keşfetmek istiyordu.

Başını soğuk cama yasladı ve Jace'e arabada söylediklerini düşündü. O kâbustan döndüğünde, ölümü bu kadar yakın mesafeden gördüğünde, ne kadar sarsıldığını kimseye parlak bir oyuncu olmuştu. Hastaneden yaklaşık yüz dikişle çıkmıştı ama birkaç kez yüzünü buruşturmak dışında kimsenin acısını görmesine izin vermemişti.

Steve'in karısına bile gitmiş ve onunla konuşmuştu. Kadın ağlamıştı ama Nigh ağlamamıştı. Ağlamaya başlarsa asla duramayacağını düşünmüştü. Steve harika bir adamdı, komikti, hayata hep iyi tarafından bakardı. Asla kötümser değildi; umudunu hiç kaybetmemişti. Dünyada iyi bir şeyler yaptığından emindi ve diğer insanların bunu unutmamasına asla izin vermezdi.

Nigh yedi ay boyunca , ama sonra bir gün duracak gibi değildi. Televizyon reklamları, gülen çocuklar, birbirlerine sevgiyle bakan yaşlı çiftler onu ağlattı. Yaptığı, söylediği, düşündüğü ya da duyduğu her şey onu ağlatıyordu.

Altmışlı yaşlarında bir adam olan editörü, Nigh'in kötüleştiğini gören tek kişiydi. "Ne zaman dağılmaya başlayacağını merak ediyordum. Biraz ara vermeni ve bu iş hakkında düşünmeni istiyorum. Bazı insanlar bu iş için yaratılmıştır, bazıları ise değildir. Bu işte geçirdiğin kırk yıla dayanarak, bu işi bırakman gerektiğini söyleyebilirim. Ama bu sadece benim fikrim."

"Bazı ödevlerim var."

"Evet, bunları halledin, sonra da hepinizin geldiği o yere, evinize gidin. Herkesin sizi tanıdığı bir köye ya da başka bir yere."

"Margate," diye fısıldadı Nigh.

"Doğru. Marwell ya da her neyse. Oraya git ve kalan yıllarında ne yapmak istediğini düşün. Karar verdiğinde beni ara."

Nigh başını salladı ve gitmek için döndü ama adam onu durdurdu.

"Smythe?" Ona geri döndü. "Şanslısın. Kalbin var ve bir şeyler hissediyorsun. Ama hepsinden önemlisi, yazabiliyorsun. Bunu kullan."

Şimdi yatak odasının kapısı çalınmıştı. "İçeri gel," diye seslendi ve Jace'in orada durduğunu görmek için döndü.

Ona sertçe baktı. "İyi misin?"

"Mükemmel. Sadece biraz hüzünlü. Odan nasıl?"

"Koyu mavi, maun yatak. Bir beyefendinin odası. Ona Longstreets'i sordum ve birkaç kutu eski evrakı varmış. Onları tavan arasından çıkaracak ve yarın onlara bakabiliriz."

"Bu harika," dedi Nigh, pencereden uzaklaşıp bir damla gözyaşını silerken.

"Hey," dedi Jace ellerini onun omuzlarına koyarken. "Pek iyi görünmüyorsun."

Başını kaldırıp ona baktı. "Ben iyiyim. Sadece çok fazla düşünüyorum. Meşgul olup düşünmezsem daha iyi olur."

"Sen ve ben, ikimiz de. Akşam yemeğine ne dersin? Şehirde harika bir restoran olduğu söylendi."

"Hayır, sanırım ben..."

Jace elini kızın çenesinin altına götürdü, sonra gözleri kızın gözlerini ararken yüzünü kendine doğru kaldırdı. "Nasıl hissettiğini biliyorum," dedi usulca. "Sana yakın birini kaybetmenin ne demek biliyorum ve 'neden' sorusuyla canlı canlı yenmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bunun anlamı neydi? Biliyorum-"

Eğilip uzun, tatlı bir öpücük için ağzını onunkine koyarken ara verdi, nazik bir öpücüktü ama öyle bir özlemdi ki Nigh'in tüyleri diken diken oldu.

Jace birdenbire uzaklaştı ve ondan bir adım geri çekildi. "Bunu yapmak istememiştim."

"değil," dedi. "Birini öpmek sorun değil. Benim için sorun yok-"

"Hayır," dedi Jace. "Bunu yapmak istemediğimi kastetmişim."

Nigh'in kafası karışmıştı. "Bunu sen söyledin."

Elini yüzünde gezdirdi. "Bak, ikimiz de birbirimizden etkilendiğimizi biliyoruz. Seni ilk gördüğüm andan beri avuçlarım terliyor. Benim hakkımda yazdıkların için sana çok kızgın olmalıydım. Seni dava edebilirdim, ama oturup seninle bir fincan çay içmekten başka ne yaptım? O zamandan beri senden uzakta uyanık olduğum on dakikadan fazla zaman geçirmediğim ve geçirmek de istemiyorum. Mesele sizi öpmek, öpüşmek ya da İngilizlerin dediği gibi sevişmek *isteyip istemediğim* değil, ama size *bunu yapmak istemediğimi* söylüyorum."

Ona o kadar çok bilgi vermişti ki Nigh'in tek yapabildiği ona göz . Ona karşı olan tavrından onun gerçekten eşcinsel olduğunu düşünmeye başlamıştı ama...

"Peki beni kim öptü?" diye sordu yutkunarak. "Terli avuçlar," dedi. "Aradaki farkı nereden biliyorsun?"

Jace bir şeyler söylemeye başladı ama bunun yerine onu kollarına çekti ve onunla tanıştığından beri hissettiği tutkuyla öptü. Elleri onun sırtında, boynunda, saçlarında gezindi, sonra tekrar aşağı indi, bu sırada ağzı onunkini ele geçirdi, dili onunkine dokundu, ağzını işgal etti.

Onu aldığı gibi aniden bıraktı ve ayrıldığında, bir an için ikisi de nefes nefese kaldılar, göğüslerini kabartarak birbirlerine baktılar.

"Bunu mu kastettin?" Nigh söylemeyi başardı.

"Ah evet." Ona doğru bir adım attı ama sonra durdu. Bir sonraki an yatak odasının kapısında idi. "Bak Nigh, eşyalarım var-"

"Bir daha söyleme," dedi. "Hayatında sorunlar var. Benim de var. Şimdi banyo yapmak istiyorum. Bir saat sonra aşağıda buluşuruz. İçkisiz bir akşam yemeği yeriz, en azından benim için içkisiz."

Jace başını salladı ama bir şey söylemedi, sonra odadan çıktı.

Odada tek başına kalan Nigh ona kızması gerektiğini düşündü. Onun hakkında ne düşündüğünü ve kendisine karşı olan bir öyle bir böyle, bir sıcak bir soğuk tavrını ona söylemeliydi ama öyle hissetmiyordu. Bunun yerine, "I Could Have Danced All Night" şarkısının sözlerini mırıldanarak odada vals yapmaya başladı.

Yaklaşık yarım saatini küvette ıslanarak geçirdi, bu süre boyunca gülümsedi, sonra uzun, yavaş bir yarım saat makyaj yaptı ve siyah ipek bir kokteyl elbisesi, siyah bir hortum ve yüksek siyah topuklu ayakkabılar giydi.

Aşağı indiğinde, pek çok soruna neden olan gazetenin sahibi Ralph'e fakslamak üzere bir mektup da hazırlamıştı. Ondan Hayalet Merkezi diye bir yer olmayacağına dair bir tekzip yayınlamasını istedi.

her Şey bir hataydı. İŞ olmayacaktı. Priory House özel bir konuttu ve öyle kalacaktı.

Jace'e gösterdi ve o da hemen Bayan Fenney'i ve faks makinesini bulmaya koştu. On dakika sonra geri döndü, Nigh'in koluna girdi ve "Tamamdır" dedi.

Rahatlayarak birlikte güldüler.

Jace ve Nigh arabayla köye girdiler ve doğruca restorana gittiler. Karşılıklı sessiz bir anlaşmayla Longstreet'ler ya da Stuart'lar hakkında değil, sadece kendileri hakkında konuştular. Jace, Nigh'in hayatında neler yaptığı ve nerelerde bulunduğu hakkında daha fazla şey duymak istiyordu. Onun hakkında bilgi edinmek istiyordu. Yakın tarihle ilgili olmadığı sürece Nigh'in konuşup sorulara cevap vereceğini hemen anlamıştı. Altı yıl öncesine kadar onun kendisi hakkında her şeyi anlatmasını sağlayabiliyordu. Ondan sonra sessizleşti.

Sözüne sadık kalan Nigh sadece yarım bardak şarap içti. Yemekten sonra otele döndüler ve kendi odalarına gitmek üzere ayrıldılar. Öpüşme, el ele tutuşma ya da gariplik . Ama Nigh odasının kapısını kapattığında bir süre kapıya yaslandı, gözleri kapalıydı. Bu çok sık olmazdı ama bazen konuşabileceğiniz, gülebileceğiniz, dalga geçebileceğiniz ve... belki de sevebileceğiniz bir adamla karşılaşırdınız.

Yatağa gülümseyerek gitti.

Ertesi sabah saat 8:00'de kahvaltı için Jace'le buluştu ve onun "kızartma" yediğini görünce şaşırmadı.

Bayan Fenney, Jace'in tabağına kızarmış domatesleri koyarken, "Artık bunları pek fazla insan istemiyor," dedi. "Bence bu utanç verici. Kocam kırk yıl boyunca her sabah kızartma yedi ve bu ona hiç zarar vermedi."

Nigh masaya doğru eğildi ve fısıldadı, "Ama şu anda burada değil, değil mi? Bu şey seni öldürecek."

"Elimde değil," dedi Jace. "Bayan Browne beni şımarttı." Bir kan sosisini ısırdı.

Kahvaltıdan sonra kasabaya doğru yürüdüler. "Bu köyü sevdim," dedi. "Margate'ten daha çok seviyorum."

"Margate'i sevdiğin fikrine kapıldım."

"Orada hakkımda çok şey biliyorlar."

"Doğum lekelerinin nerede olduğu gibi mi?"

"Annem ve babamın ölümü, gördüklerim, yaptıklarım ve tanıdıklarım gibi. Sanırım başka bir yere taşınmak ve her şeye yeniden başlamak güzel olurdu. Temiz, taze."

"Peki ya senin işin?"

"Belki cinayet romanları yazar, onları Amerikalılara satar ve milyonlar kazanırım."

Jace gülümseyerek, "İşte kilise ve sanırım içeri giren de papaz. Hadi, onu yakalayalım."

"Sen . Gün içeride olmak için fazla güzel. Sanırım burada kalacağım."

"Seninle buluşacağım..."

Elini salladı. "Git. Beni kaybetmeyeceksin. Ben buralarda olacağım."

Adam ona gülümsedi, sonra aceleyle kiliseye doğru yürüdü. Kadın onu daha yavaş bir tempoda takip etti, yürürken etrafına bakındı. Jace'e yeniden, temiz ve taze bir başlangıç yapmakla ilgili söyledikleri ağızından yeni çıkmıştı ama bu fikir hoşuna gitmişti. Gazeteci olmak için yanıp tutuşarak büyümüş değildi. Bu sadece onun başına gelen bir şeydi. Öte yandan, bu işte iyi olduğu söylenmişti, bu yüzden belki de bunu yapmak istemişti. Asıl soru şuydu: Gazeteci olması dünyada bir fark yaratabilir miydi?

Kilise demir bir çitle çevriliydi, eski ve yer yer paslıydı ama sağlamdı ve iyi durumda tutuluyordu. Sol tarafta mezarlık vardı ve Nigh oraya gidip Danny Longstreet'in mezarını araması gerektiğini biliyordu ama mezar taşı görmek istemiyordu. Şu anda ölümü düşünmek istemiyordu.

Kilisenin sağ tarafında çiçeklerden oluşan hoş bir bordür ve güzel bir ahşap bank vardı. Bankın üzerine oturdu ve kilisenin taş işçiliğine baktı. Bir an için gözlerini kapadı ve neredeyse uyuyacaktı. Bir ses onu irkiltti.

Binici kıyafetleri giyen genç bir adam yanından geçiyordu, belli ki sessiz olmaya çalışıyordu ama bir dala basmıştı. "Sessiz olmaya çalışıyordum," dedi, "ama başaramadım." Adam merakla ona baktı. "Seni tanıyor muyum?"

"Hayır," dedi ona bakarak. Biraz Jerry Longstreet'e benziyordu, sadece daha yakışıklı, daha kibar, o kadar da... Tanrım, sınıf sistemi bozulmamıştı. Bu genç adam Jerry'den daha yüksek bir sınıftan görünüyordu. "İsminiz tesadüfen Longstreet değil, değil mi?"

Gözleri büyüdü. "Ya kahinsin ya da uzaktan kuzenimsin. Umarım birincisi değil de ikincisidir."

Gülümsedi. "İkisi de değil. Margate köyünde bir ev satın alan bir adamın araştırma asistanıyım. Bu-"

"Priory House," dedi.

"Evet. Biliyor musunuz?"

"Sadece akrabalarım ile ilgili olan yerlerde. 1870'lerde Hugh Longstreet adında bir adam burayı satın almak istedi."

"O kadar ki, oğlu ile Priory House'un sahibinin kızı arasında zorla bir evlilik yapmaya çalıştı," dedi ve ne kadar bildiğini görmek için onu test etti.

"Bana söylenen 'zorlama'nın doğru kelime olmadığı yönündeydi. Bunun bir aşk maçı olduğunu duydum."

Nigh bankta daha dik oturdu. "Ben de öyle duydum ama kaynağın neydi?" Ona kaynağının bir çift hayalet olduğunu söyleyemezdi.

Ona öyle bir gülümsedi ki, o da ona gülümsedi. "Bu aile sırlarını ifşa etmek olurdu, değil mi?"

Nigh kilisenin önüne doğru baktı ama Jace'ten hiçbir iz yoktu. "Şu anda meşgul müsün? Size birkaç soru sormak isterdim."

"Bir muhabir gibi konuşuyorsun," dedi onun yanına otururken.

"Suçlu." Yüzünü ona döndü, sırtı kilisenin önüne dönüktü. "Danny Longstreet, babası ve Priory House hakkında bildiğin her şeyi ve bana söyleyebileceğin başka her şeyi duymak isterim. Bu arada, benim adım Nigh Smythe."

"Ve 'Nigh'...'ın kısaltması mı?"

"Bülbül," dedi ve her zamanki gibi bu isimden biraz utandığını hissetti.

"Ann Nightingale Stuart gibi mi?" diye sordu. "Onunla akrabalıığınız var mı?" "Annem öyle olduğumuzu söyledi ama nasıl olabileceğimizi

bilmiyorum. Benim Annem Yorkshire'dan geldi."

"Ama bu çok mümkün. Ann'in babasının Ann öldükten sonra Priory House'u sattığını ve kuzeye taşınıp yeniden evlendiğini bilmiyor muydunuz? Sanırım gittiği yer Yorkshire olabilir ama bundan emin değilim. Sanırım ikinci karısı oldukça genç olduğu için daha fazla çocuğu oldu."

Nigh bir an için ona göz kırptı. Soyağacıyla hiç ilgilenmemişti ve bu yüzden annesine büyükanne ve büyükbabası hakkında pek soru sormamıştı. Nigh üç yaşındayken ölmüşlerdi, bu yüzden onları gördüğünü hatırlamıyordu.

Onlar. Stuart'larla akraba olduğunun doğru olabileceğini öğrenmek ilginçti.

"Arthur Stuart'ın ikinci evliliğinin soyundan gelen birinin küçük Margate'e yerleğmesinin çok fazla tesadüf olacağını düşünüyorum" dedi.

"Tabii oraya bilerek gitmediyse," dedi. "Anneniz aile tarihiyle ilgileniyor muydu? Belki de Margate'e aile araŐtırması yapmak için gitmiŐtir."

"Büyük olasılıkla," dedi Nigh ve içini bir suçluluk dalgasının kapladığını hissetti. Annesi aile tarihiyle çok ilgiliydi ama kızı hiç ilgilenmemişti. Aslında Nigh, annesi babasının deyiimiyle "eskilerin kutusunu" ıkardığında inlediğini ve baş belası olduğunu hatırlıyordu.

Dikkatini tekrar adama yöneltti. Bir muhabir kendisinden ziyade röportaj yaptığı kişiye odaklanmayı öğrenmişti. "Tolben Hall'da kalıyorum."

"ok güzel, değil mi? Ann'in ölümünden sonra Hugh satın aldı ama tadını çıkaracak kadar uzun yaŐamadı."

"Hugh Longstreet Priory House'u neden bu kadar çok istiyordu?"

"Bu onun hayatının rüyasıydı. Aslında, hayatını besleyen Şey buydu. Priory House'u istemesi onu milyoner olmaya iten Şeydi." Durakladı ve ona gülümsedi. "Sanırım seni sıkıyorum."

"Hiç de değil," dedi drŐte.

"Bu senin genç adamın mı?"

Döndüğünde Jace'in kilisenin köşesinde durmuş papazla konuştuğunu gördü. Elini ona doğru kaldırdı ve o da başını salladı, sonra yeni arkadaşına döndü. "Bu ev neden Hugh'un hayat boyu hayaliydi?"

"Annesi orada hizmetiydi. Söylenenlere göre... hayır, seni sıkacağım."

"Söz veriyorum yapmayacaksın."

"Bu sadece aptalca bir hikaye, biraz Dickens gibi. Hugh genç bir adamken, annesinin Priory House'un sahibinin hizmetçisinden çok daha fazlası olduğunu öğrendiği söylenirdi. Ev sahibinin babası olması mümkün, hatta muhtemeldi. Hugh'un bunu öğrendiği gün Stuart ailesinin gümüşlerinin yarısını çaldığı ve Amerika'ya kaçtığı da söylenirdi. Bana Hugh'un tüm hayatını tek bir şeye adanmışlığı söylendi, o da Priory Evi'ne sahip olmaktı."

"Ama Arthur bunu ona satmadı," dedi Nigh.

"Doğru. Hugh orada yaşarken Arthur küçük bir çocuktü ve Hugh... diyelim ki ona karşı kaba davranmıştı."

"Ona acımasızca işkence , değil mi?"

"Hiç ara vermeden," dedi gülümseyerek. "Bu yüzden Arthur onu geri almak istedi. Üstelik Arthur öfkeli ve acılı bir adamdı. Babası ona para için evlenmesini söylemişti ama Arthur aşk için, bir papazın beş parasız kızıyla evlenmişti. Kız bir yıldan kısa bir süre sonra öldü."

"Ann'i doğurmak," dedi Nigh.

"Evet. Arthur kızını görmeye zor dayanıyordu."

Nigh, "Çocukken onu o kadar hapsedmiş ki köylüler deforme olduğunu düşünmüşler" dedi.

"Aynen öyle."

"Sonra Hugh Longstreet ve yakışıklı oğlu geldi ve bir anlaşma yaptılar."

"Evet. Pazarlığı aylar süren bir anlaşmaydı. Arthur satıştan sonra da Priory House'da yaşamaya devam edecekti ama Hugh orada kimin yaşadığını umursamıyordu. O sadece Arthur'un ağabeyi olduğu için doğuştan kendisine ait olması gereken o eve sahip olmak istiyordu."

"Peki ya Ann ve Danny?"

"Ah," dedi adam, daha parlak gülümseyerek. "Bu dünyada bazen gerçek mucizeler vardır. Görünüşte, dünyada Ann Stuart ve Danny Longstreet'ten daha uyumsuz insanlar yoktu. Ann Stuart kibar ve sessiz biriydi, Danny ise-"

"Vahşi ve umursamaz. Onun soyundan gelen biri Margate'de yaşıyor ve onu iyi tanıyorum."

"Öyle mi?" dedi genç adam ilgiyle. "Onun soyundan geliyor olmalı..."

"Danny'nin gayrimeşru çocuğu."

"Ah, evet, o," dedi bir an için başını eğerek. "Danny zengin ve yakışıklıydı, yaşlı ve genç kadınlar ona hayrandı."

Nigh güldü. "Jerry'ye benziyor ama belki Danny biraz daha zekiydi." "Aptal değildi, eğer kastettiğin buysa," diye tersledi.

"Özür dilerim," dedi Nigh. "Alınmak istememiştim."

"Özür dilemesi gereken benim. Danny'nin annesi yoksul ama üst sınıf bir Boston ailesinden geliyordu, babası ise işçi sınıfından bir anneye sahip yarı aristokrattı. Danny'nin damarlarında pek çok farklı kan dolaşıyordu ve Ann onun içindeki en iyi kanı ortaya çıkardı. Babaları hangi mobilyanın kime ait olduğu konusunda aylarca pazarlık yaparken, Danny ve Ann birlikte olmakta özgürdüler. Dünya hakkındaki bilgileri hiçbir noktada örtüşmüyordu, bu yüzden aralarında rekabet yoktu. Ann ona şiiri ve çiçekleri öğretti, o da Ann'e..." Bir an için, düşünürken gözlerini kapattı.

"Çiğ, sert seks," dedi Nigh gülerek.

Adam öfke dolu bir yüzle ona döndü. "Böyle söyleme! Danny Ann'e saygı duyardı. Birkaç iffetli öpücük dışında ona hiç dokunmadı."

Nigh daha dik oturarak genç adamdan biraz uzaklaştı. Gündüz olduğu, halkın içinde bulunduğu ve Jace'in yakınında olduğu için memnundu. Omzunun üzerinden baktı. Artık papazın yanında değildi ama kilisenin köşesinde durmuş, duvara yaslanmış onu izliyordu. Yanına gelmesi için işaret etmeyi düşündü ama genç adamın ona Ann ve Danny'den bahsetmeyi bırakmasından korkuyordu. Ama Jace'in yakınında olmasından memnundu.

Adama geri döndü. "Özür dilerim. Sanırım bizim düşük ahlaki değerlerimizle onların yüksek ahlaki değerlerini karıştırıyorum."

"Özür dilerim. Tekrar söylüyorum, özür dilemesi gereken benim. Tüm bunları düşünmek için uzun zamanım oldu ve bu adaletsizlik beni hala kızdırıyor."

"Katılıyorum. Ben, biz, Ann'in kendini öldürdüğünü düşünmüyoruz."

"Tabii ki yapmadı. O Danny'ye aşıkta, Danny de ona. Evlenmek için can atıyorlardı."

"O zaman onu kim öldürdü?"

"Tahminimce köydeki kızdı." "Ah.

Danny'nin çocuğunun annesi."

Genç adam yüzünü buruşturdu. "Çok fazla cin, çok fazla şarkı, dokunamadığı bir kadını çok fazla sevmek. Bir kaza. Sonuç talihsizdi."

"Ve siz Ann'i onun öldürdüğünü düşünüyorsunuz."

"Evet, biliyorum. Kanıt yoktu ama kuzeni Catherine, Ann'in odasının zemininde bir parça şeker bulunduğunu söyledi. Köydeki kadın bir şeker fabrikasında çalışıyordu."

"Ne kadar korkunç," dedi Nigh. "Zavallı Ann. İntihar ettiğine inanılıyordu ve kilise bahçesinin dışına gömüldü."

"Evet," dedi, ağzı sıkı bir çizgi halindeydi. "Ann gibi bir kadının Danny Longstreet gibi bir Amerikalı h d    sevebilece ine kesinlikle kimse inanamazdı. Onunla evlenmektense kendini  ld rm   olmasını kimse sorgulamadı."

"Zavallı Danny. Ona ne olduğunu biliyor musun?"

"Bir hafta boyunca sarhoş kaldı, sonra babasıyla birlikte Margate'ten ayrıldı ve bir daha geri dönmedi."

"Ama çocuğunu destekledi," dedi Nigh. "Ve kendi adını taşımasına izin verdi." Dönüp Jace'e baktı, h l  duvara dayanmış, gözlerini kırpmadan onu izliyordu. Onun yüz ifadesini okuyamıyordu. Tuhaf bir şekilde, onun başka bir adamla konuşmasını kısıkanıyor muydu? Neden tanışmak için yanına gelmemişti?

Nigh tekrar genç adama baktı. " lk adını   renemedim."

Aniden ayağa kalktı. "Genç adamınız sabırsızlanıyor ve benim gitmem gerekiyor. Ann'e biraz benzediğini biliyor muydun?"

"Bunu nereden biliyorsun? Onun tüm benzerlerinin babası tarafından yok edildiğini sanıyordum."

"Danny'de bir tane vardı ve onunla kaldı."

"Evinizde mi? Burada mı? Görmeyi çok isterim." "Tolben Hall'a bakın. ."

Nigh'in omzunun üzerinden baktı.
"Papaz geliyor. Gitmeliyim."

Nigh arkasına baktı ve papazın Jace'in yanında durduğunu, elleri k  ıtlarla dolu olduğunu ve ona baktığını gördü. Elini ona doğru kaldırdı, sonra tekrar genç adama baktı ama adam gitmişti. Hay aksi! Onu Jace'le tanıştırmak istemişti, böylece bilgi alışverişinde bulunabileceklerdi. Aceleyle peşinden kapıya doğru ko tu ama onu göremedi. Soka ın a a ısına ve yukarısına baktı ama orada değildi.

Omuz silkerek Jace ve papazın yanına döndü.

"Siz Bayan Smythe olmalısınız," dedi papaz. "Benim adım da Innis. Bana eskiden Tolben Hall'un sahibi olan kişileri araştırdığınız söylendi."

"Evet," dedi Nigh gülümseyerek ve elini sıkarak. Jace'in parmak uçları kolunu ısırdığında, "Yeni tanıştım!" dedi.

"Bileğim," dedi Jace, papaz onun acı dolu çığlığı karşısında endişeli görüldüğünde. "Peder Innis bana burada Longstreet'lerin yaşamadığını söylüyordu. Danny ve babası gelip Tolben Hall'u satın almışlar, sonra da ikisi de bir sorun çıkmadan ölmüşler."

"Ama ben sadece-"

Jace yüksek sesle, "Bütün bunlar için size teşekkür ederim," diyerek Nigh'in sözünü kesti. "Fotokopiler bize çok yardımcı olacak, bundan eminim."

"Size söylediğim gibi, geriye kalan az miktardaki şeyin çoğu Tolben Hall'da."

"Evet, Bayan Fenney evrak kutusunu getireceğini ve bugün öğle yemeğinden sonra onları görebileceğimizi söyledi. Bu arada, dışarıdan yemek alabileceğimiz bir yer var mı diye merak ettim. Yemek için Tolben Hall'a geri döneceğiz."

Nigh, Jace'in kendisine danışmadan yaptığı planların hiçbirine ses çıkarmadı. Kolundaki parmak uçları ve kaba bir şekilde kesilmişti ama şimdi Jace'in konuştuğu genç adamdan bahsetmesini istemediğini . Adam bir Longstreet'ti ama papaz köyde Longstreet'lerin yaşamadığını söylemişti. Ziyarete mi gelmişti? Öte yandan, genç adam papazı görür görmez kaçmıştı. Neler oluyordu?

Papaz Jace'e B and B'ye geri dönmek için yiyecek alabilecekleri birkaç dükkânın adresini verirken sadece belli belirsiz dinledi.

Kulak mesafesinden çıkar çıkmaz ona döndü. "Bu da şimdi? Neden sözümü öyle kestin?"

"Konuştuğun adam hakkında papazla istemedim." "Ama neden-? Oh,

anladım. Gizlilik. Yaptığımız şeyi kendimize saklayalım, Bu tür şeyler."

"Sayılır," dedi, onun gözlerine bakmadan.

Dakikalar sonra, köyün içinden geri yürüyorlar ve farklı dükkanlarda durup meyve, tavuk turtası ve şişe meyve suyu alıyorlardı. Ayrıca içi krema dolu küçük çikolatalı keklerden de aldılar.

"Şişmanlayacağız," dedi Nigh gülümseyerek, iyi hissediyordu çünkü ona anlatacak bir sürü bilgisi vardı.

"Sanırım çikolataya ihtiyacımız olacak," dedi nefesinin altından. "Endorfin. Onlara ihtiyacımız olacak. Sanırım bir şişe şarap alacağım, ya da iki üç tane. Belki biraz da viski. Tek malt sever misin?"

"Hayır. Benim için çok güçlü. Senin neyin var böyle? Yani, dünyadaki en huysuz insan olduğunu biliyorum ama-"

"Huysuz mu? Ben huysuz değilim!"

"Hayır mı? O zaman bana Priory House'u neden satın aldığınızı söyleyin."

Konuşmak için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. "Cine ne dersin? Hoşuna gider mi?"

"Neden beni sarhoş etmeye çalışıyorsun?" Kaşlarını imalı bir şekilde ona doğru oynattı.

"O nedenle değil. Sadece seni istiyorum." "Neyden

sakinleştirmek?"

"Hiçbir şey. Bunu söylediğimi unut." Kredi kartını şarap tüccarına uzattı. "Kilisede kiminle konuşuyordun?"

"Çok iyi bir genç adam. Kaba davrandınız. Neden tanışmak için gelmedin?"

"Sizi bölmek istemedim. Kimdi o?"

Tekrar kaldırıma çıkana kadar bekledi. "Bir Longstreet. Danny Longstreet'in soyundan geliyor ve buraya yakın bir yerde yaşıyor."

"Papaz köyde Longstreet'lerin yaşamadığını söylememiş miydi?"

"Evet, ben de bunun tuhaf olduğunu düşündüm. Daha da tuhafı, genç adam papazı görünce ayağa fırladı ve kaçtı. Sanki ondan korkmuş gibiydi."

"Ya da kutsal sudan," diye mırıldandı Jace.

"Ne?"

"Hiçbir şey. Siz ikiniz ne hakkında konuştunuz?"

Tolben Hall'a doğru yürüyorlardı, Jace ağır paketleri, Nigh ise daha hafif olanları taşıyordu. "Seks," dedi Nigh.

Jace gülümsemedi ama sanki onun söylediği her kelimeyi dikkatle dinliyormuş gibi başını öne eğdi. "Başka ne var? Ve hangi bağlamda seks?"

"Sanırım kullandığımız terim 'çiğ, sert seks' idi."

"Başka ne var?" Jace ciddiyetle sordu.

Belli ki, diye düşündü, onu kıskandırmayacaktı, bu yüzden vazgeçti. B and B'ye dönüş neredeyse bir mil yürümüştü ve Nigh durmadan konuşuyor, Jace'e genç adamın söylediği aklına gelen her şeyi anlatıyordu.

"Ama tam adını almadınız?"

"İstemiştim ama söylediklerinden o kadar etkilenmiştim ki sormayı unuttum. Longstreet'li olup olmadığını sordum ve evet dedi. Eminim internetteki rehberleri kullanırsak adresini bulabiliriz."

"Sanırım tam olarak nerede yaşadığını biliyorum,"

dedi Jace. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"aldığım belgelerde var. Benim için bazı ölümleri gösteren kayıtların fotokopisini çekti."

"Bunun bu genç adamla ne ilgisi var?"

"O, uh..." Jace onun sorusuna cevap vermeyerek sözünü kesti. "Zavallı Danny Longstreet. Eminim insanlara Ann'in öldürüldüğünü söylemeye çalışmıştır ama ne yapabilirdi ki? Ann'i öldüren kişinin çocuğunun annesi olduğunu mu söyleyecekti?"

"Doğru," dedi Nigh. "Kadını idam sehpasına gönderseydi, çocuğa ne olurdu? Danny çocuğu alsaydı, Ann'in babasıyla aynı duruma . Çocuk ona Ann'in ölümünü hatırlatacaktı."

"iyi bir tarafı yoktu," dedi Jace.

"Zavallı bakire Ann ve sefil Danny. Hepsi Danny'nin bir gece sarhoş olması yüzünden."

"Bence Ann dışında herkes hatalıydı. Bu olayda gerçekten masum olan tek kişi oydu."

Ağağların arasından Tolben Hall'u

görebiliyorlardı. "Longstreet denen adam senin

Ann'e benzediğini mi söyledi?"

"Evet ve Tolben Hall'da bir yerlerde onun bir resmi var."

Jace inledi. "Dolaptaki döşeme tahtalarının altına mı saklanmış? Ayakkabıların yerini mi değiştirdin, tahtaya tornavida mı soktun?"

Nigh merakla ona baktı ve başını çevirdiğinde daha da meraklandı. "Umarım duvarda asılıdır. Etrafta bir sürü küçük Viktorya dönemi biblosu gördüm."

"Evet, etrafta Viktorya dönemine ait pek çok şey var," dedi. "Eşyalar ve insanlar."

Sana inanmıyorum," dedi Nigh, ona ters ters bakarak.

Tolben Hall'daki yatak odasındaaydılar ve küçük masanın üzerinde Bayan Fenney'nin onlara ödünç verdiği kutunun içindekiler duruyordu. İçinde fazla bir şey yoktu, sadece Hugh Longstreet'ten gelen birkaç iş mektubu ve evin bir yıllık işletme masraflarını gösteren bir defter. Ne kişisel belgeler ne de Ann'in Danny'ye gönderdiği nefis aşk mektupları vardı.

İlgi çekici tek şey kutunun en alt kısmındaydı. Bir ağaca yaslanmış genç bir adamın fotoğrafıydı ve sanki tüm dünyanın onun keyfi için olduğunu düşünüyormuş gibi fotoğrafçıya bakıyordu.

"Bu o," dedi Nigh fotoğrafı eline alarak. "Yani, bu *o* değil, Danny olması gerektiğini biliyorum ama bugün konuştuğum adama tıpatıp benziyor. Longstreet'ler görünüşlerini bu kadar eksiksiz aktarabildiklerine göre güçlü genlere sahipler. Sanki son birkaç neslin kadınlarının çocuklarla hiçbir ilgisi yokmuş gibi."

Fotoğrafi Jace'e uzattı. "Bu ona benziyor, değil mi?" Jace hiçbir şey söylemeyince Nigh kaşlarını çatı. "Onu gördün ve tıpkı ona benziyor, değil mi?"

"Tıpkı ona benzediğini hayal edebiliyorum," dedi Jace sessizce.

"Peki bu ne anlama geliyor? Tahmin edebiliyor musun? Ne yaptın *Gördün* mü?"

Jace, Nigh'e onun hoşlanmadığı bir şekilde gülümsedi. "Bayan Fenney'e Ann'in resmini sormayı unuttum. Belki de evin içinde dolaşmalı ve

Bakalım sana benzeyen birinin resmini bulabilecek miyiz?" Sandalyesinden kalktı ve kapıya doğru yöneldi ama Nigh kıpırdamadı.

"Şimdi ne saklıyorsun?" diye sordu.

Jace oturup onun sorusuna cevap vermektense dünya üzerindeki her şeyi yapmayı tercih edecekmiş gibi görünüyordu. Ama içini çekti, sonra onun karşısına oturdu. "Kimseyi görmedim," dedi, başını eğmiş, onunla yüzleşmek istemiyordu.

"Ne yaptın?" diye sordu, sonra ayağa kalktı ve pencereye gitti. Ona dönüp bakmadan önce bir süre bekledi. "Söylemeye çalıştığın şey hoşuma gitmedi. Bana kimseyle konuşmadığımı söylüyor olabilir misin?"

Jace ona baktı ve çarpık bir gülümseme verdi.

"Sana inanmıyorum," dedi. Ona doğru ilerledi. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence bu hayalet hikâyesine o kadar takmışsın ki, bu hikâyede seninle birlikte bir başkasının daha olması için yanıp tutuşuyorsun. Bence Ann ve kuzenini konuşurken gördüğüne dair her şeyi sen uydurdun ve şimdi de benim de bir hayalet gördüğümü düşünmemi sağlamaya çalışıyorsun. Sizi temin ederim ki bugün uzun uzun adam da en az sizin kadar gerçektir. Bence-"

"Böyle bir şey yapmam için bir nedeniniz var mı? Uydurduğun Hayalet Merkezi'ne iş getireyim diye mi?"

Nigh bir şeyler söylemeye başladı ama hayalet hikâyesini uydurması hiçbir neden bulamadı. Ama sonra, onun sırlarla dolu olduğunu biliyordu. "Neden böyle bir şey yaptığını bilmiyorum ama sanırım-"

kâğıtları karıştırıp bir tanesini çıkarırken kadın sözünü kesti ve sonra telefona gidip bir numara çevirdi.

"Kimi arıyorsun?" diye sordu.

"Papaz. Bana inanmıyorsanız, belki ona inanırsınız."

Saniyeler sonra Jace, Peder Innis ile konuşuyordu. "Sizi kadar erken rahatsız ettiğim için üzgünüm Peder, ama asistanımın sormak istediği bazı sorular var

Sen." Telefonu Nigh'e uzattı.

Meydan okuyan bir bakışla telefonu aldı. Gazeteciliğe başladığı ilk günden beri "Kaynaklarını kontrol et" lafı kafasına kazınmıştı.

"Köyde hiç Longstreet olmadığına dair söylediklerinizi sormak istiyorum," dedi. "Bir yerde okumuştum ya da bölgede yaşayan bazı Longstreet'ler olduğunu duymuştum."

Papaz gülerek, "Hayatta olanlardan değil," dedi. "Danny Longstreet'in eşkaline uyan genç bir adamın sık sık kilise bahçesinde görüldüğüne dair bir dizi ihbar aldık. Bu tür efsaneleri devam ettirmek istemediğim için bir şey söylemek istemedim ama şimdi siz öğrendiğinize göre..."

"Anlıyorum," dedi Nigh ve dizlerinin bağı çözüldü. "Sence Danny Longstreet neden buralarda takılıyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Tolben Hall'da sadece birkaç yıl yaşadı ama bölge sakinleri, büyükanne ve büyükbabalarının onun dünyadaki en mutsuz genç adam olduğunu söylediğini anlatıyor. Atını Tolben Hall'un merdivenlerinden yukarı sürdüğünü söylüyorlar. Hatta efsaneye göre bu şekilde ölmüş. Atıyla merdivenlerin tepesine çıkmış, sonra düşmüş, merdivenlerden yuvarlanmış ve boynunu kırmış. Vay canına! İşte masallar taşıyorum. Bana sormak istediğin şey neydi?"

"Bu sabah çiçeklerin yanındaki bankta otururken genç bir adamla konuşuyordum. Adını öğrenemedim gitti. Onu tanıyıp tanımadığınızı merak ettim." Nigh Jace'e baktı ama Jace pencereden dışarı bakarken ona arkasını dönmüştü.

Papaz uzun bir süre sessiz kaldı ve konuştuğunda sesi abartılı derecede sakindi. "Sizi bankta otururken gördüm, sırtınız bize dönüktü ama başka kimseyi görmedim." Sesi alçaldı. "Danny ile mi konuşuyordun? Onunla konuştuğunu söyleyen birkaç kişi oldu."

"Hayır, elbette değil," dedi Nigh. "Haklısın. Kimseyle konuşmuyordum. Ben, uh... çok teşekkür ederim, Peder Innis, çok yardımcı oldunuz. Teşekkür ederim," dedi ve telefonu kapattı.

Jace ona bakmak için döndü ve Nigh de ona baktı. O sabahın her anı, o yakışıklı genç adamla bankta oturup ataları ve belki de kendisinininkiler hakkında konuştukları her an aklına geldi. Ama gerçek değildi. O bir hayalet miydi? Buna mı inanması gerekiyordu?

Jace'e baktı, gözlerinin alarımla açıldığını gördü, sonra bir saniye sonra her şey karardı.

Nigh uyandığında yatağın üstündeydi, örtüsü üzerine katlanmıştı; perdeler çekilmişti ve altında soğuk bir bez vardı. Doğrulmaya çalışırken banyonun kapısı açıldı ve Jace elinde başka bir bezle dışarı çıktı.

"Kıpırdama," dedi, el bezlerini değiştirirken gelip yatağın üzerinde onun yanına oturdu.

"Bunu istemiyorum," dedi, şeyi çekip çıkardı ve çalıştı. Ama sersemlemiş ve başı dönmüştü ve tekrar yatağa düştü.

Jace'e baktı. "Ne zamandır buradayım?"

"Yaklaşık dört saat," dedi ve kadın tekrar ayağa kalkmaya çalıştığında elini omzuna koyarak onu durdurdu. "Papaz yerel doktoru gönderdi ve o da sana sakinleştirici verdi. En azından yarın sabaha kadar kendinde olacaksın."

"Doktor? Sakinleştirici?" Yavaş yavaş, dünya kararmadan hemen önce kendisine söylenenleri hatırlamaya başladı. "Danny Longstreet," diye fısıldadı. "Oturdum ve bir hayaletle konuştum." Ellerini yüzüne götürdü ve ağlamaya başladı.

Jace onu kollarına çekti ve o ağlarken sırtını ve saçlarını okşadı. "Neden hayaletlerden korkmuyorsun?" diye sordu omzuna doğru hıçkırarak. "Peki neden bombalarla başa çıkabiliyorum da hayaletlerle çıkamıyorum? Senden ne istiyorlar? Benden?"

"Ann'e benziyorsun ve onunla akrabasın," dedi Jace yumuşak bir sesle. "Danny'nin sevdiği kadının bir parçası olan herkesin yakınında olmak istediğini tahmin edebiliyorum."

Nigh, "Ama Margate'te bulunduğum süre boyunca benimle hiç iletişime geçmediler," dedi. "O eve pek çok kez gittim ama hiç hayalet görmedim."

"Bence Ann'i hissettin. Bence o seninle ilgilendi, sana göz kulak oldu."

Jace'in sözleri ve bu sözlerin gerçekliği onu bir an için daha çok ağlattı, sonra gözyaşları azalmaya başladı. Jace yatağın yanındaki kutudan ona bir avuç mendil verdi.

"Onlar için bir şey yapmamızı mı istiyorlar? Bir şey bulmamızı mı?" Nigh burnunu silerken sordu. "Neden bize görünüyorlar?"

"Peki neden bize bilgi veriyorlar?" Jace sordu. Onu tekrar yastıkların üzerine yatırdı ama yatakta yanında oturmaya devam etti. "Seninle birlikte olmamız sana garip geliyor mu? Yani, ben Priory Evi'nin sahibiyim ve sen de Ann Stuart'ın soyundan geliyorsun. Ve şimdi birlikteyiz ve ikimiz de hayalet gördük."

"En azından onları rüyada gördün," dedi Nigh, "böylece akli başında kalabilirsin. Güpegündüz ölü bir adamla konuşuyordum."

"Hayaletler hakkında ne biliyoruz?" Jace sordu. "Daha fazlasını nasıl öğrenebiliriz?"

Nigh tekrar burnunu sümkürdü. "Hiçbir şey bilmiyoruz çünkü hayaletler diye bir şey yok. Televizyonda o programları izliyorum ve insanların sahip olduğu tek şey hisler, hayaletleri *hissediyorlar*. Eğer bir tane görürlerse, bu sadece bir ışık olarak kalır. Bir bankta oturup onlarla sohbet etmiyorlar. Beni orada gördünüz, kimseyle konuşmuyordum. Deli olduğumu düşünmüş olmalısınız."

"Neler olup bittiğine dair bir fikrim vardı. Bu daha önce yaşanmış bir durumdu. Benim endişem kötü bir şey olmasıydı."

"Ann'in sana yaptığı gibi mi, seni neredeyse öldürmekten mi bahsediyorsun?"

"Aynen öyle."

"Sanırım Danny beni atına bindirip götürebilirdi." Bir an için ellerini tekrar yüzüne götürdü, sonra başını kaldırdı. "Bu köye tehlike işaretleri asılmalı. 'Uyarı! Uzun zamandır kayıp olan aşkını arayan bir hayalet tarafından saldırıya uğrayabilirsiniz. Dehşet durumunda doktora görünün.'"

Jace bir kakhaha attı. "Margate'te küçük bir yerel gazeteye düzmece bir makale koydunuz ve bu işe dahil olmak isteyen insanlarla dolup taşttık. Bir muhabire... pardon... bir bankta oturup orada olmayan biriyle uzun uzun sohbet ettiğinizi söyleseydiniz nasıl olurdu bir düşünün."

"Bunu hayal etmek istemiyorum," dedi. "Bu arada, Danny ile konuştuklarımızı ağızından kaçırmama izin vermediğin için teşekkürler."

"Rica ederim. Buradaki insanların etrafta daha fazla hayalet görülmesini istediklerini sanmıyorum. Görünüşe göre Danny'yi gören o kadar çok insan var ki, sık sık yerel pratisyen hekim çağrılıyor."

"Ve hazırda barbitüratları var. Yılan ısırığı zehrini herpetaryumda saklamak gibi."

Jace gülümsedi. "Espri anlayışını geri kazanırsan iyi olacağını düşünüyorum. Doktor ve papazla biraz zaman geçirdim ve-"

"Başka kim biliyor?" diye sordu. "Londra'daki editörümü aradın mı? CNN'de bir savaş muhabirinin İngiltere'nin bir köyünde yakışıklı bir hayaletin görüntüsüyle yıkıldığı yazıyor mu?"

"Bana yakışıklı olduğunu söylememiştin," dedi Jace yatağın ayak ucunda dururken, sonra kız kendini savunmaya başlayınca gülümsedi. "Doktordan sana akşam yemeğinde ne yemek istiyorsan onu vermeme ve ne yapmak istiyorsan ona bağlı olarak gördüklerin hakkında konuşman ya da konuşmaman konusunda emir aldım."

"Beni delirmekten alıkoyacak herhangi bir şey, mi?" Kadın spekülasyon içinde ona baktı. "Bana öyle geliyor ki, bir adam gördükten sonra normal bir şekilde tepki verdim."

hayalet."

"Eğer bayılmak normalse, umarım hayalet gören başka bir insanın etrafında olmam" dedi.

Adam ona bir bardak su doldururken, "Ben de tam olarak bunu demek istiyorum," dedi. "Ben normalim. Histeriyle tepki verdim ve tamamen çöktüm. Ama sen öyle yapmadın. Bir hayalet gördün ama çıldırmadın. Neden?"

Ona bir bardak su uzattı, ama eli titreyince yanına oturdu ve suyu dudaklarına götürdü. Bitirdiğinde tekrar sordu, "Neden?"

Jace pencereye doğru yürüdü ve perdeyi biraz açtı. Dışarısı karanlıktı. Ona geri döndü. "Sanırım ben ölüme senden daha yakınlım," dedi usulca.

Nigh'in gözleri büyüdü. "Hastasın, değil mi? Bu senin büyük sırrın mı?" Gözleri yine yaşlarla doldu.

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Hasta değilim ama ilginiz için teşekkürler." Sanki ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi bir an durakladı. "Çok sevdiğim biri öldü ve o zamandan beri hayata yeniden katılamadım. Belki bu ruhlar da bunu hissediyordur."

Ona göz kırptı. "Ölen kişiyle temas kurmak istiyorsun, değil mi?" diye sordu usulca. "Bu yüzden odayı Ann'in odasına benzettin. Dedğin gibi, onu geri gelmesi için ikna etmek istedin çünkü ona sorular sormak istiyordun. Öyle mi?"

"Evet." Nigh'e, ona bu kadar çok şey anlattığı için rahatladığını düşündüren bir şekilde gülümsedi.

"Sanırım çok fazla varsayımda bulunuyorsun," dedi ve içindeki araştırmacı gazetecinin yüzeye çıktığını hissedebiliyordu. "Başka ülkelerde insanlarla tanıştığımda sık sık İngiltere'de falancayı tanıyıp tanımadığımı soruyorlar. 'Bir keresinde İngiltere'den bir adamla tanışmıştım, belki onu tanırıyordur' diyorlar."

"ABD hakkında bunu anlıyorum. O zaman ne var?"

"Bu gezegendeki tüm hayaletler birbirini tanıyor mu? Ölen herkesi tanıyorlar mı?"

"Bilmiyorum," dedi Jace, sesinde yükselen öfkeyle. "Bu konuda herkesten daha fazla şey bilmiyorum. Bildiğim tek şey bir hayalete zarar veremeyeceğim. Keşke Ann Stuart'a aşık olabilseydim. Keşke onunla evlenebilseydim, yatabilseydim ve ondan çocuk sahibi olabilseydim. Keşke o kocaman evi sonsuza dek yaşayacak ve hiç ölmeyecek küçük ruh çocuklarla doldurabilseydim."

Öfkesi geçince yatağın ucuna oturdu, yüzü duygularından dolayı yırtık pırtıktı. Nigh yorganı arkaya attı ve yanına gidip kollarını ona doladı, başını omzuna koydu. "Başına gelenler için çok üzgünüm," dedi. "Derinden ve gerçekten üzgünüm."

Onun elini okşadı. "Bak, sanırım gitsem iyi olacak. Patlamam için özür dilerim. Masada sandviçler var ve Bayan Fenney yarım saat içinde bir demlik çay getireceğini söyledi."

"Peki ya sen?" diye sordu.

"Ben iyiyim," dedi ayağa kalkarken. "Yiyecek bir şeyler almak için köye gidebilirim. Bilmiyorum."

"Kiliseye gideceksin, değil mi?" dedi. "Gidip şu banka oturacak ve Danny Longstreet'ten sana gelmesini isteyeceksin."

"Ben... ah," dedi kapıya doğru ilerlerken. "Sanırım şimdi iyi olacaksın. Doktor bir süre halsiz kalacağını söyledi ama iyi olacaksın. İyi bir gece uykusundan sonra belki de tüm bunlar bir rüya gibi gelecek. Belki de çoğunu hatırlamayacaksın. İyi geceler," dedi ve odadan çıktı.

O gider gitmez oda çok büyük, çok karanlık ve çok boş görünüyordu. Eğer Jace gitmişse ve Bayan Fenney evin karşı tarafındaysa ve başka misafir yoksa, yalnızdı. Yataktan kalkmak için biraz güç harcaması gerekti. Bacakları titrek ve güçsüzdü ama banyoya gitmeyi ve bulabildiği her ışığı yakmayı başardı. Karanlıkta kalmak istemiyordu.

Yarım tavuklu sandviç yedi, bir şişe su içti, hızlıca bir banyo yaptı ve yeni geceliğini giydi. Bayan Fenney elinde çaydanlıkla gelmedi ve bu da Nigh'i kadının da kendisi kadar korktuğu konusunda endişelendirdi.

Nigh yatağına döndüğünde saat hâlâ erkendi. Kendini bir dağa tırmanmış kadar yorgun hissediyordu. Jace'in odasına gidip dönüp dönmediğine bakmak istedi ama buna gücü olduğunu sanmıyordu.

Yatağa girdi, tüm ışıklar hâlâ açıktı ve görüntüler geldi. Yüz yıl önce ölmüş bir adamla konuşuyordu. "Ne istiyordu?" sorusu kafasının içinde dönüp duruyordu. Tekrar ve tekrar. Ne istiyorlar? "Onlar" derken Ann, Danny ve Jace'i kastediyordu. Jace ne istiyordu? Çok sevdiği insana veda etmek mi? Onunla -ve Nigh bunun "o" olduğundan emindi- son bir kez konuşmak mı?

Aklındaki onca düşünce ve yanan onca ışıkla uykuya dalmak onun için zordu. Perdelerin arasından far ışıklarını gördü ve kalbi boğazına kaçtı. Odanın içinde hareket eden parlak ışıklar hayalet gibi, ürkütücü görünüyordu. Gözlerini sıkıca kapattı.

Uyandığında saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama ışıklar sönmüştü ve oda karanlıktı. Hemen korktu ama büyük, güçlü bir el yanağını okşadı. "Şşşt," dedi iyi tanıdığı bir ses. "Her şey yolunda. Sakin ol ve dinlen." Yanında güçlü bir bedenin sıcaklığını hissetti, güçlü kolların onu sardığını hissetti. Gülümsedi ve uykuya geri döndü.

Sabah uyandığında perdeler açıktı ve odaya güneş ışığı giriyordu. Dün olanları hatırlıyordu ama artık ona o kadar net görünmüyordu ve kesinlikle korkutucu değildi.

Duş aldı, saçlarını yıkadı, kuruladı, giyindi, makyaj yaptı ve aceleyle merdivenlerden indi. Bayan Fenney'in kızartmalarından birini yiyebilecekmış gibi hissediyordu.

Jace kahvaltı masasındaydı. Temiz görünüyordu ve tıraş olmuştu ama gözleri bitkin ve yıpranmış görünüyordu.

"Hayaleti gören senmişsin gibi görünüyorsun," dedi neşeyle ama Jace gülümsemediği için şakası boşa gitti.

"Bence bugün buradan ayrılmalısın," dedi çay fincanının üzerinden. "Bence gereğinden fazlasını gördün."

Yaşadıklarına rağmen ayrılmak istemiyordu. "Ann'in portresini bulamadık," dedi. "Danny burada olduğunu söylemişti."

Jace'e şaşkınlıkla bakarken gözleri büyüdü. "Bunu az önce ben mi söyledim? Ölü Danny bana bir resmin nerede olduğunu söyledi ve ben de sanki onunla telefonda konuşmuşum gibi bundan bahsettim."

Jace masaya uzandı ve bir dosya aldı. İçinde, 1870'lerden kalma koyu renk, göğüs dekolteli bir elbise giymiş genç ve güzel bir kadının fotoğrafı vardı. Saçları yüzünden sıkıca geriye doğru toplanmış ve ensesinde parlak halkalar oluşturmuştu. İnce yapılı bir kadındı ve uzun boylu görünüyordu. Jace'in dediği gibi, bugün yaşasaydı bir model olabilirdi.

Nigh, "Birilerinin ona benzediğimi düşünmesi gururumu okşuyor," dedi.

"Bugün onu güzel olarak görüyoruz ama o zamanlar güzel olarak görüldüğünü sanmıyorum. Çok uzun ve çok zayıftı. Ve yüzü yeterince ağırbaşlı değildi."

"Ann'in çok seksi görüldüğünü mü

söylüyorsun?" "Evet," dedi adam ve fotoğrafı

ondan aldı.

Nigh büfeye gidip bir kâseye mısır gevreği doldurdu ve süt ekledi. Tekrar masaya oturdu ve kendine bir fincan çay doldurdu. "Bu resmi nereden ?"

"Bayan Fenney'nin bir kutu dolusu eski fotoğrafı vardı. Danny öldükten sonra ev ve içindekiler satıldı ama kimse tavan arasını boşaltmakla uğraşmadı.

eşyalar evde kaldı."

"Satıştan gelen paraya ne oldu?"

"Hepsi Danny'nin borçlarını ödemeye gitti." Jace tabağındaki yumurtaları itip kakıyordu. Bayan Fenney'nin tam İngiliz kahvaltısından pek bir şey yememişti. "Sanırım Danny öleceğini biliyordu, bu yüzden hayır kurumlarına çok para dağıttı, sonra da dört yıl boyunca krediyle yaşadı. Dün gece köyün tarihçisi olan bir adamla konuştum ve paranın neredeyse mükemmel bir şekilde işe yaradığını söyledi. Evin ve mobilyaların satışıyla Danny'nin borcu tamamen ödenmiş."

"İntihar ettiğini değil mi?" diye sordu .

Başını kaldırıp ona baktı. "Bence Ann öldükten sonra Danny yaşamaya devam etmek istemedi. Onun ölümünün kendi hatası olduğunu biliyordu. Eğer sarhoş olmasaydı ve bir köylü kızını hamile bırakmasaydı, o kız Ann'i öldürmeyecekti. Dünyada en çok sevdiğiniz insanı öldürdüğünüzü bilerek nasıl yaşarsınız?"

Sözleri o kadar içtendi ki, kız eline dokunmak için uzandı ama adam geri çekti.

"Yakın mı?" dedi.

"Evet?" Onun söyleyecek ciddi bir şeyi olduğunu hissetti ve nefesini tuttu.

"Son günlerde bana çok yardımcı oldun ve harika bir yol arkadaşı oldun ama bundan sonra kendi başıma çalışmam gerekiyor. Kontrol ettim ve buradan Margate'e tren seferi var. Sadece bir aktarma yapmanız gerekiyor. Bu öğleden sonra kendi evinde, güvende olabilirsin."

Onun sözlerine kızması mı yoksa incinmesi mi gerektiğini bilmiyordu. Öfke galip geldi. "Bir hayaletle konuştuğum için normal bir şekilde korktum, bu yüzden şimdi dışarı atılıyorum."

Doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Evet," dedi. "Aynen öyle. Baygınlık geçirdiğin için doktor çağırmak zorunda kalırsam ve bütün gece seninle oturmak zorunda kalırsam, araştırma asistanı olarak pek işime yaramazsın. Yaptığım işte bana gerçekten yardımcı olabilecek birini istiyordum ama sen işe yaramayacak kadar korkaksın. Margate'e geri dönmeni ve Priory House'dan uzak durmanı istiyorum. Artık evime burnunu sokmak yok. Tünelin girişini mühürleteceğim. Yeterince açık olabildim mi?"

"Çok," dedi Nigh, sonra kalktı ve yemek odasından çıktı. On dakika sonra toparlanmıştı.

Bayan Fenney aşağıdaydı ve onu tren istasyonuna götürmeye hazırdı. "Bunun için çok üzgünüm," dedi. "Köyümüzün hayaleti yıllardır kimseye görünmedi, bu yüzden belki de cennetteki ödülüne gittiğini düşündük, ama papaz onunla biraz zaman geçirdiğinizi söyledi."

Nigh'ın tek yapabildiği başını sallamaktı. Daha fazlasını yapamayacak kadar öfkeliydi.

İstasyona kadar olan dört millik yolu sessizce gittiler ve oraya vardıklarında Bayan Fenney biletleri ona uzattı. Biletler birinci sınıf içindi.

"Bay Montgomery bir şeye ihtiyacınız olup olmadığını sormamı ve bunu size vermemi söyledi." İçinde para olduğunu bildiği bir zarftı bu.

"İstemiyorum-" diye başladı, parayı reddetmeyi planlıyordu. Eve gittiğinde yiyecekti.

Bayan Fenney, Nigh'in ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Ona kızmamalısın, canım. Senin için endişelenmekten hasta oldu. Dün gece geç saatlere kadar dışarıda kaldı ve bana doktorla senin hakkında konuştuğu, papazla görüştüğü ve yerel tarihçimizi ziyaret ettiği söylendi. Geri döndüğünde onun için ön kapının kilidini açmak zorunda kaldım ve dün gece senin odanda kaldığını biliyorum. Size göz kulak oldu. Seni çok seviyor olmalı."

"Hayır," dedi Nigh. "O-" Sözüünü yarıda kesti. Bu kadına özel sorunlarını anlatmak istemiyordu. "Teşekkür ederim," dedi. "Her şey için teşekkür ederim. Çok güzel bir eviniz var ve yemekler de mükemmeldi."

"Ziyaretinizin bir bölümünden keyif almanıza sevindim," dedi, tren istasyona yanaştığı için bağırmaya başlamıştı.

Nigh çantasını omzuna aldı ve trene doğru ilerlemeye başladı. "Ona iyi bak, olur mu? Ve o kanlı pudingleri uzak tut."

Bayan Fenney gülümsedi. "Kocama hiç zarar vermediler," dedi.

"Ah, ama şimdi nerede?" Nigh perona tırmanırken sordu. "Alaska'da bir petrol kulesinde çalışıyor," diye seslendi Bayan Fenney tren hareket ederken. hareket etmeye başladı.

Nigh güldü ve el , sonra da oturacağı yeri bulmaya gitti.

Nigh, manavın oğlunu onu tren istasyonundan evine kadar bırakması için ikna etti. Yol boyunca hiç susmadı.

"Sana söylüyorum Nigh, sen bu köyün başına gelmiş en heyecan verici şeysin. İnsanların Priory House'u ve gördükleri hayaletleri düşündüklerini biliyorum ama ben paramı sana yatırıyorum. Önce annenin cenazesinin ertesi günü kaçırıyorsun, seni bir sonraki görüşümüzde televizyonda haberleri okurken görüyoruz ve bir sonraki görüşümüzde de -neredeydi?"

"Afganistan."

"Doğru. Gerçekten yabancı bir yer olduğunu biliyordum. Bazı yerlerin diğerlerinden daha yabancı olduğunu bilirsiniz. Avustralya yabancı ama gerçekten yabancı değil. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Belki dilinden dolayıdır. Ve Amerika da yabancıdır ama gerçekte değil. Gerçi kasaptaki Harris, Amerikanın en yabancı yer olduğunu söylüyor. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Ama, her neyse, sanırım herkes Afganistan'ın olabildiğince yabancı olduğu konusunda hemfikirdir. Anlıyor musunuz? Her neyse, işte oradasınız, oradaydınız ve herkes gittiğiniz yerlerin sayısını unuttu. Sonra bu zengin Amerikalı ortaya çıkıyor ve bildiğimiz ilk şey, sen ve onun birlikte kaçtığınız. "Ama nasıl yapabilirler ki?" diyor herkes, çünkü gazetede onun hakkında o korkunç şeyleri yazmışsın. Alınma Nigh, ama benim kız arkadaşım benim hakkımda öyle bir şey yazsaydı, artık benim kız arkadaşım olmazdı. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Ama belki de Harris Amerikalıların en yabancılar olduğu konusunda haklıdır çünkü siz ikiniz sıradan aşk kuşlarıymışsınız gibi kim bilir nereye kaçırıyorsunuz. Bayan B. ikinizin bütün günü o perili yatak odasında birlikte geçirdiğinizi, öğle yemeği için bile dışarı çıkmadığınızı söyledi. Sonra birlikte kaçtınız ve bir sonraki duyduğumuz şey, şeyi uydurduğunuz ve köyde herhangi bir endüstri olmayacağı ve biz

Burada biraz endüstri kullanabilirdik, ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Sormamın sakıncası yoksa, sen ve o Amerikalı nereye gittiniz?"

Sonunda onun evine varmışlardı. Nigh arabanın kapısını açtı, bıraktığı için teşekkür etti ve indi.

"Yabancılardan sıkılırsan, nerede yaşadığımı biliyorsun," diye seslendi ona açık pencereden.

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum," dedi Nigh ve el salladıktan sonra aceleyle evine girip kapıyı arkasından kapattı. Sessizliği dinlemek için sadece bir saniye durakladı, sonra çaydanlığı koymak için mutfığa gitti. Arkadaşı Kelly'nin sesini duyduğunda henüz kaynamamıştı bile. O anda dünyada istediği tek şey, düşüncelerini toplamak için yalnız kalmaktı.

Kelly mutfığa girdiğinde Nigh yüzüne bir gülümseme yerleştirmeyi başardı. "Kelly, canım, seni görmek ne güzel."

"Bana bu saçmalıkları anlatma!" diyerek çantasını mutfak masasının üzerine fırlattı. "Senin boynunu kırabilirim! Kasabadaki herkes bana neyin peşinde olduğunu soruyor ve ben de -doğrusunu istersen- hiçbir fikrim olmadığını söylemek zorunda kalıyorum. Afganistan'dayken bana her şeyi anlatan bir video mektup göndermiştin. Suudi Arabistan'dayken bana on iki kartpostal gönderdin. Haritada bulamadığım bazı yerlerden beni aradın. Ama şimdi eve dönüyorsun ve ne oluyor? Ortadan kayboluyorsun. Ortadan kaybolmakla kalmıyor, bunu kimsenin hakkında hiçbir şey bilmediği bir adamla yapıyorsun. Hangi *cehennemdeydin*?"

Kelly'nin sorusunun cevabı o kadar uzun ve karmaşıktı ki Nigh nereden bilmiyordu - ya da başlamak isteyip istemediğini. Çaydanlığı doldururken, dolaptan sindirimli bisküviler çıkarırken ve onları bir tabağa koyarken sessizdi.

Kelly çayı doldurup sütü koyarken arkadaşına bakmaya devam etti. Tekrar konuştuğunda sesi daha sakindi. "Cehenneme gidip gelmiş gibi görünüyorsun."

"Cehenneme kadar yolu var ama kesinlikle geri

dönmeyecek," dedi Nigh. "Peki nerede o?"

Nigh omuz silkti. "Hampshire'da bir köyde."

"Geceyi birlikte mi geçirdiniz? Ne oldu? Kavga edip ayrıldınız mı?" Elini Nigh'in elinin üzerine koydu. "Özür dilerim. Ama belki de en iyisi budur. Belki-"

"Belden aşağı vurmak yerine biraz daha yukarıdan düşünemez misin?" Nigh tersledi. "Her şeyden önce, onunla kaçmadım. Hatırlarsanız, tüm köy çılgına dönmüştü çünkü bir Hayalet Merkezi açılacağını düşünüyorlardı ve buna dahil olmak istiyorlardı."

"Ama yazdığın şey , değil mi?"

"O zamanlar böyle yapacağını düşünüyordum. Bana söylenen buydu."

"Bunu sana kim söyledi?"

Nigh başını salladı. "Artık bunun bir önemi yok. O kadar uzun zaman önceydi ki zar zor hatırlayabiliyorum."

"Üç gün önceydi," dedi Kelly. "Üç

gün bir ömür boyu sürebilir."

Kelly çayını içti ve arkadaşına bakarken bir bisküvi yedi. "Bana her şeyi anlat."

"Hayır," dedi Nigh. "Yapamam." Kelly konuşmaya başladığında elini kaldırdı. "Sana söylemeyeceğimden değil, sana söyleyecek bir şey bilmediğimden."

"Beni bu adamla günler geçirdiğine ve çocukken sahip olduğu gizli kutunun yeri de dahil olmak üzere sahip olduğu her sırrı ortaya çıkarmadığına mı inandırmaya çalışıyorsun?"

"Şu anda onunla tanışmadan önce bildiğimden daha fazla bir şey bilmiyorum. Nerede büyüdüğünü ve bazı kuzenlerinin isimlerini biliyorum. Pek çok önemsiz şey biliyorum ama onu neyin yönlendirdiğini bilmiyorum. Priory House'u neden satın aldığını bile bilmiyorum."

"Hayaletler için. Bayan B. perili odayı nasıl Viktorya dönemi dekoruna benzettiğini herkese anlattı. Elbette herkes Amerikalıların tarih hakkında hiçbir şey bilmediğini söylüyor çünkü kendi tarihleri yok, yoksa Leydi Grace'in Viktorya döneminde yaşamadığını bilirdi. Biri ona zaman dilimlerini doğru anlaması için yardım etmeli."

"Kesin şunu!" Nigh ellerini kulaklarına götürdü. "Dedikodu duymaktan bıktım! İnsanların hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir konuda hikâyeler uydurmasından bıktım."

Kelly hiçbir şey söylemedi ve Nigh ona baktığında ciddiye.

"Haklısın," dedi Kelly. "Ben de onlardan biri oldum. O kadar alçaldım ki o cadaloz Bayan Browne'u dinlemeye başladım. Özür dilerim. Konuşursanız dinlerim ve bana anlattıklarınız bu odadan öteye gitmez. İsterseniz, insanlar gerçeği bilmesin diye yanlış söylentiler bile yayarım. Düşündüm de, bu hoşuma gidebilir."

Nigh arkadaşının elini tuttu. "Sen benim için iyi bir arkadaşsın ve ben de senin iyi bir arkadaş olmaya devam etmeni istiyorum."

"Yani bana hiçbir şey söylememeyi planlıyorsun."

"Doğru," dedi Nigh. "Ama bana bazı bilgiler vermeni istiyorum." "Bir şartla."

"Ne?"

"Bana George Clooney'nin imzasını getir. Ve Kelly adına atılmış olmalı. İsimsiz bir imza istemiyorum."

"Deli misin sen? Ben ünlülerle röportaj yapmam."

"Televizyonda George Clooney ve babasının sizin gittiğiniz gibi bir ülkeye gittiklerini gördüm ve-"

"Tamam, söz veriyorum, eğer savaştan zarar görmüş bir ülkede olursam ve Bay Clooney ve Bay Clooney ile karşılaşsam, George'dan Kelly'ye bir şarapnel parçası imzalamasını isteyeceğim. Şimdi tatmin oldun mu?"

"Mükemmel. Peki ne bilmek istiyorsun?"

"Clive Sefton hakkında bildiğin ve öğrenebileceğin her şey."

Kelly'nin yüzü hayal kırıklığını yansıtıyordu. "Hepsi bu kadar mı?"

"Asıl bilmek istediğim, bana sırlarını açıklaması için ne yapmam gerektiği. Onunla seks yapmak dışında her şeyi yaparım. Onun için yemek bile yaparım."

Kelly alaycı bir tavırla, "Eminim bu onu konuşturacaktır,"

dedi. "Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Nigh ve ardından güldü.

"Ne?"

"Manavın oğlu beni istasyondan geri getirdi." "Oh," diye

inledi Kelly. "Bu çocuk konuşabiliyor, değil mi?"

"Onu son gördüğümde sadece bir çocuktü."

"Uzun zamandır yoktun."

"Sanki uzakta olduğumdan daha uzun süredir buradaymışım gibi hissediyorum." Nigh elini yüzünde gezdirdi. "Bay Montgomery bu kasabadaki bir şeyden ya da birinden o kadar korkuyor ki ağzından tek kelime alamıyorum. Bunun ne olduğunu gerçekten bilmem gerekiyor."

"Hayaletler," dedi Kelly. "Akli başında olan herkes hayaletlerden korkar. Eğer bir tane görseydim-"

"Bayılırsanız bir doktor gelir ve sizi yirmi dört saat boyunca sırt üstü yatıracak bir yatıştırıcı verir."

"Bana bunu tecrübelerinize dayanarak söylemediğinizi söyleyin."

"Sana söylemeyeceğim," dedi Nigh. "Şimdi, öğrenebildiklerinizi öğrenmeye gidebilir misiniz? Ben de sorular sorardım ama..."

"Sizi görmek isyana neden olur. İnsanlar öfkelenmekle Margate'in kadın haydut hayaletiyle ünlenmeyeceğine sevinmek arasında gidip geliyor. Komik olan ne?"

"Sadece bir kadın eşkıya hayaleti olduğundan emin değilim. Ancak, ortalıkta dolaşan birkaç Viktorya dönemi hayaleti olduğundan kesinlikle eminim."

"Demek ki senin Amerikalı o kadar da eğitimsiz değilmiş."

"Hayır," dedi Nigh gülümseyerek, "eğitimsiz ya da aptal değil ve Priory House'u turistler için bir yere dönüştürmek istemiyor." Başını kaldırdı. "Kelly? MacFarland'ların hâlâ insanların üzerine işeyen o korkunç küçük köpekleri var mı?"

"Evet, ama onu arka bahçelerinde kapalı tutuyorlar."

"Benim için gerçekten korkunç bir şey yapmak ister misin?" "Seve seve."

"Lewis ve Ray hala her gün itfaiye istasyonunun dışında birlikte öğle yemeği yiyorlar mı?"

"Bildiğim kadarıyla on yıldır hiç değişmedi." Kelly ve Nigh üç yaşından beri çok iyi arkadaşlardı ve birbirlerinin zihinlerini okuyabildikleri çok zaman olmuştu. "Bekle! Sakın söyleme. Sana Amerikalı hakkında yalanlar söyleyen kokarcılar onlardı. Ve sen de onlara inandın mı?"

Nigh utanç içinde omuz silkti.

"Tamam. Onlarla ben ilgilenirim. Eminim MacFarland'lar köpeklerini bana ödünç vermek isterler. Sanırım onlara nedenini söylemeliyim. Bir kamyon dolusu Londralı Bayan MacFarland'ın çiçek tarhlarından birini ezmiş, o yüzden yardım etmekten memnuniyet duyacaktır."

"Bana uyar. Şimdi git de ben de biraz çalışayım. Çözmem gereken bazı şeyler var. Bir şey öğrenir öğrenmez beni ara."

"Çocukları bu gece James'e bırakacağım ve her şeyi alıp geleceğim. Akşam yemeği getireceğim."

"Mükemmel," dedi Nigh arkadaşını kapıdan çıkarırken.

Ev yine sessizdi ve günün geri kalanını Jace Montgomery hakkında hatırlayabildiği her şeyi yazarak geçirmeyi planlıyordu. Ona pek bir şey anlatmamıştı ama bir şeyleri bir araya getirebilirdi. Jace'in onu göndermesinin tek nedeninin onun için korkması olduğunu trende fark etmişti. Onun bir asırdan uzun süredir birbirlerine aşık olan iki hayaletten korkmadığını bildiğine göre, bu başka bir şeydi ve Nigh bunun ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

Kelly saat yedide aradı ve kaçamayacağını ama Emma Carew'in "her şeyi" bildiğini söyledi.

"Bu ne anlama geliyor?" Nigh sordu.

"Bilmiyorum. George, Clive ve senin Montgomery'nin bir gece yaklaşık bir saat boyunca kafa kafaya verdiklerini ve bir konuda çok ciddi bir şekilde konuştuklarını söyledi."

"Bir araya gelmelerine ne sebep oldu?" Nigh sordu.

"George hatırlayamadığını söyledi, ama George'u bilirsin, eğer konu politika değilse, ilgilenmez. Emma ve Clive'ın tartıştığını, sonra Montgomery'nin Clive'ı bir köşeye sürüklediğini söyledi. George, Emma'yla konuşmamı söyledi."

"Umarım onlara öğrenmek isteyen ben olduğumu söylememişsinizdir."

"Kesinlikle hayır! Onlara seni görmediğimi söyledim. Üzgünüm ama burada yaşamak zorundayım ve şu anda senin adın çamur."

Nigh, Orta Doğu' göreceli huzurunu neden terk ettiğini merak ederek telefonu kapattı.

Jace Montgomery'nin geldiğinden beri yaptıkları hakkında bildiği her şeyin bir listesini çıkarmış ve Priory House'u satın almasının gerçek nedenini anlamaya çalışıyordu. İki şeyden emindi. Birincisi, evi sevdiği ve sonsuza dek orada yaşamak istediği için satın almamıştı. İkincisi ise hayaletler için orada olmamasıydı. Hayaletler onun için bir araçtı.

Başka bir şey, ona "ölüme yakın" olduğunu söyleten şey.

Elinden geldiğince onun nerede olduğunu ve kimlerle tanıştığının bir taslağını çıkardı. Jace ona bazı şeyler anlatmış, o da diğerlerini duymuştu. Ona "üçlüyle" tanıştığı söylenmişti, Bay Browne, Wheeler ve Browne, Wheeler ve Parsons. , köyün çocukları bu isimlere yaparak kendilerini aşmışlardı. Korkunç Üç. Korkunç Üç, vs. Kelly onlara Üç Gorgon diyerek kazandı.

İsimleri ne olursa olsun, kadınlar kendilerini Margate'in yöneticileri olarak görüyorlardı. Birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlardı ve kendi hayatlarını gizli tutarken, diğer herkes hakkında bilinmesi gereken her şeyi anlatmaya eşit derecede dahil olan hızlı arkadaşlardı. İnsanların bilmek isteyeceği pek bir şeyleri yoktu ama olanlar da özeldi. Bayan Browne'un kocası bir savaşta ölmüştü - bazıları bunun Birinci Dünya Savaşı olduğunu söylüyordu - ve bir bebekle geri dönmüştü ve bir işe ihtiyacı vardı. O zamandan beri Priory House'daydı. Kızı on sekiz yaşındayken kasabadan kaçmış ve bir daha ne görülmüş ne de haber alınmıştı.

Bayan Parsons'ın kocası daha geçen yıl ölmüştü ve dünyanın en kılıbık adamı olarak ün salmıştı. Kırtasiye dükkânında ona bir köleymiş gibi patronluk taslardı. Bayan Wheeler, Agnes Harkens adıyla Margate'de doğmuştu. On altı yaşındayken ailesiyle birlikte oradan ayrılmış ve yirmi üç yaşında Bayan Wheeler unvanıyla geri dönmüştü. Ailesi, kocası ve çocukları yoktu ama ana caddede bir ev satın alacak ve kendi deyimiyle "tarihi bir kütüphane" açacak kadar parası vardı. Yirmi üç yaşında da şimdiki yaşında olduğu kadar heybetliydi ve kimse ona ailesine ya da kocasına ne sormaya cesaret edememişti.

Üç kadın çocukluk arkadaşlıklarını tazelemiş ve yarım yüzyıl boyunca Margate'e hükmetmişlerdi. Birbirlerine ve kasabaya anlatmadıkları hiçbir şey kalmamıştı.

Nigh, Jace'in üçü tarafından Yeni Ev Muamelesi'ne tabi tutulduğunu öğrendi. Bayan Parsons tarafından kendisine bir sürü pahalı defter ve kalem satılmış, Bayan Wheeler tarafından da Priory House'un kutusu ödünç verilmişti.

Nigh listesine bakarken aklına Jace'in kütüphanede rahatsız edici bir şey görmüş olabileceği fikri geldi.

Esneyerek yatağına gitti. Bir süre uyanık kaldı, Danny Longstreet'i tekrar göreceğinden korkuyordu ama her şey sessizdi ve gözlerini kapattı. Rüyasında Jace'i gördü, sarmaşıkları taş yuvarlaktan uzaklaştırırken onu gülerken gördü. Onu her yerde gülerken görüyor gibiydi.

Uyandığında saat sabahın sekiziydi ve güneş çıkmıştı. Enerjisi geri gelmişti ve Jace Montgomery'nin ne sakladığını bulmaya her zamankinden daha kararlıydı.

Ana caddeye inmek istemediği için Mini'sini Margate'in arka tarafına sürdü ve kütüphanenin arkasına park etti. Dokuza kadar açık olmadığını biliyordu ama Bayan Wheeler'ın saat yedide orada olduğunu da biliyordu. Arka kapıyı çaldı.

Bayan Wheeler kapıyı açarken buyurgan bir sesle, "Henüz açmadım," dedi, karşısındakine onun hakkında ne düşündüğünü söylemeye hazırdı. "Oh, sizsiniz."

"Evet, benim. Biraz özel araştırma yapmamın sakıncası var mı? Sizi rahatsız etmem." Bayan Wheeler'a itaat etmek sık sık işe yarardı.

"Pekâlâ," dedi isteksizce, ama Nigh onun memnun olduğunu görebiliyordu. Ne de olsa Nigh yerel bir ünlüydü. "Orta Doğu hakkında pek bilgim yok, eğer istediğiniz buysa." Sesini alçalttı. "Cornwall hakkında bazı şeyler var."

Nigh şaşırmıştı, sonra komplo kurarak ona baktı. "Yine orada kaçakçılık mı yapıyorlar?"

"Bunu söylemek bana düşmez," dedi Bayan Wheeler, ama Nigh'e kimsenin bilmediği bir şey bildiğini .

"Margate'ten uzak kaldığınız yıllarda orada mı yaşıyordunuz?" Nigh çantasından defterini ve kalemını çıkarırken masumca sordu, sanki

Kadın ona ne anlatırsa anlatsın kaydedecekti.

Bunu yapacağını bildiği için Bayan Wheeler geri çekildi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu soğuk bir tavırla.

"En yeni sakinimiz Bay Montgomery'yi araştırıyorum."

"Ah," dedi Bayan Wheeler ve ısınmaya başladı. "İşte garip bir adam. Hikaye anlattığımdan değil ama Bayan Browne bana onunla ilgili çok tuhaf şeyler anlattı." Nigh'e bir aşağı bir yukarı baktı. "Ama o zaman bilmen gerekirdi. Onunla çok zaman geçirdiniz."

"Gerçek bir muhabir fedakârlık yapmalıdır," dedi

Nigh. "Ah, evet, ne demek istediğinizi anlıyorum."

Nigh yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. Yakında tüm kasabada başka bir dedikodu hikâyesinin daha çıkacağını biliyordu. Nigh'in sadece Jace'ten bir hikâye koparmaya çalıştığı mı söylenecekti? "Bilmek istediğim şey, Bay Montgomery'nin geçen hafta buradayken Priory House'la ilgili bilgilerden başka bir şeye bakıp bakmadığı."

"Aslında ," dedi Bayan Wheeler. "Sizin bildiğiniz gibi, Hatch denen adam yıllardır Priory House'un yıllık bahçe yarışmasına katılmayı reddediyor. Bayan Browne, ben ve Bayan Parsons bunun sorumsuzca bir davranış olduğunu düşünüyoruz. Bay Montgomery bunu değiştirmek istiyor gibi görünüyor."

"Bahçe yarışmasını değiştirmek mi?"

"En azından Priory House'un katılmasını sağlayın. Tüm köyün Hatch'in bitkilerinin diğerlerinininkini nasıl yeneceğini duymaktan bıktığını biliyorum. Bence adil bir yarışma olmalı ve-"

"Bay Montgomery'nin baktığı makaleyi görebilir miyim?" Nigh, saatler sürecektir bir tiradı yarıda keserek sordu. Jace'in ne okuduğunu bilmiyordu ama yerel bahçe yarışmasıyla ilgili olmadığına bahse girerdi.

"İşte burada," dedi Bayan Wheeler ve mikrofilm rulosunu Nigh'a uzattı.

Bir film rulusunda çok şey vardı ve Nigh ne aradığını bilmediği için onu bulması neredeyse iki saatini aldı. Margate'te yılın en büyük etkinliği olan bahçe yarışmasıyla ilgili sayfalar dolusu haberin yanında çok az yer kaplayan küçük bir makaleydi.

Genç ve güzel bir Amerikalı kadının intihar haberi idi. Buralı birinin intiharı olsaydı, manşetten verilirdi. Ancak Margate halkı, dışarıdan birinin köylerine gelip burayı tatsız amaçlar için kullanacağını düşünmekten hoşlanmıyordu. Margate'in şimdiki kadar temiz ve "saf" olmadığı bir zaman vardı ve insanlar o zamanı unutmak istiyordu. Eski bar, çirkin karakterleriyle birlikte gitmişti. Carew'ler barı satın almış ve aileler için işletmeye açmıştı. Herkes köylerinde böyle korkunç bir şey yaşandığı için utanç duyuyordu.

Nigh intiharla ilgili her iki yazının da kopyalarını çıkarmak için düğmelere bastı, sonra Bayan Wheeler'a paralarını ödedi ve kütüphaneden ayrıldı. Hatch'in yarışmaya katılması konusunda Bay Montgomery ile konuşacağına söz vermesi gerekiyordu. Nigh arabasına gidip makaleleri bırakırken, "Hatch'e de Bayan Browne'a yaptırabildiği kadar iyi şeyler yaptırabiliyor," diye mırıldandı. Sonra bara doğru yürüdü.

Umduğu gibi, Emma Carew orada yalnızdı ve saat on birde öğle yemeği için açılmaya hazırlanıyordu. Nigh'i görünce kapının kilidini açtı ve çaydanlığı ocağa koydu.

"Bunun sosyal bir görüşme olamayacağını biliyorum, peki size nasıl yardımcı olabilirim?" Emma sordu.

"O kadar şeffaf mıyım?"

"Bütün kasaba senin o muhteşem Montgomery ile kaçmanla çalkalanıyor. Peki yatakta nasıl? Harika, değil mi?"

"Onunla yatmadım."

Emma inanamayarak Nigh'e baktı. "Ama herkes dedi ki-"

"Ne biliyorlar ki? Biraz araştırma yapıyordu ve ben de ona yardım ediyordum. Hepsi iş."

"Çok kötü. Ve beni hayal kırıklığına uğrattın. Senin gibi büyük şehirli bir kızın..." Sustu, sonra omuz silkti. "Bazen hayal gücüm benden daha iyi oluyor. Peki size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bu ikimizin arasında mı?" Nigh sordu.

"Elbette. Dedikoduları duymayı severim ama yaymam. Örneğin, bu kasabadaki tüm kadınları hayal kırıklığına uğratmayacağım ve onlara o güzel adamla yatağa girmediğini söylemeyeceğim. Detayları duymak istiyorlar."

Nigh gülümsedi. "Sırrımı saklamanız büyük incelik. Bana Bay Montgomery ve Clive Sefton'ın burada bir süre birlikte konuştukları söylendi. Ne hakkında olduğunu biliyor musunuz?"

Emma arkasında biri olup olmadığını görmek için omzunun üzerinden baktı, sonra Nigh'e doğru eğildi ve sesini alçalttı. "George'un beni duymasına izin veremem çünkü çılgına döner. Clive'ı olaydan bir daha bahsederse yasaklamakla tehdit etti. Olaydan değil ama ölümden."

"İntihar," dedi Nigh.

"Aynen öyle. Clive cinayet olduğunu düşünüyor ama bu imkansız. Burada bardaydık, çalışıyorduk ve kadın uyku hapi alıp kendini öldürdü. Clive'a ağladığını söyledim ve sanırım perişan haldeydi. Ayrıca, annesi ve kız kardeşi buraya gelip bize kızla ilgili belgeleri gösterdiler. Çok fazla zihinsel sorunu varmış."

"Peki Clive neden onun intihar etmediğini düşünüyor?"

Emma iki fincan çay doldururken tiksintiyle, "İki şey var," dedi. "Birincisi, bir ceset kadar mutlu görünüyordu, ikincisi de merdivenlerde ayağı takıldı."

"Merdivenlere mi takıldınız?"

Emma, Nigh'e Clive'ın merdivenlerin nasıl değiştirildiğine dair teorisini anlattı, bu yüzden genç kadının daha önce bara gittiğini biliyordu.

"Ya daha önce buraya geldiyse?" Nigh sordu. "Belki mutsuzdu, ölmek istiyordu ve burası tanıdık bir yerdi."

"Ben de aynen öyle dedim!" dedi Emma.

"Ama Clive sana inanmadı."

"Dik kafalıydı. Ve sanırım Amerika'dan gelen kızın annesi ve kız kardeşinden de hiç hoşlanmıyordu. Ellerinde kızın akli dengesinin yerinde olmadığına dair belgelerle gelmelerinden hoşlanmadı ama bence bu akıllıca bir davranıştı. Bu, geri kalanımızın kızın bunu neden yaptığına dair şüphelerini ortadan kaldırdı."

"Gazeteler erkek arkadaşıyla kavga ettiğini yazdı. Onunla tanıştınız mı?"

"Hiç ortaya çıkmadı. Londra'da olduğunu duydum. Onu çok fazla önemsiyor olamaz, değil mi? Londra'daydı ama Margate'e gelmeye zahmet etmedi, ama annesi ve kız kardeşi Amerika'dan uçakla geldiler. Bu bana onun nasıl biri olduğunu anlattı. *Onun* içkisine hap koymalıydı, kendi içkisine değil."

Emma çayını yudumladı. "Bu ani ilgi neden? Clive bu konuda konuşmayı hiç bırakmadı, sonra bu Montgomery denen adam buraya geldi ve İngiliz cinayet gizemleri yazmak istediğini söyledi. Clive intiharı anlatmaya başladı ve bir kabine geçip bir saat boyunca konuştular. Montgomery'nin yazmak istediği doğru mu?"

"Evet, sanırım öyle." Nigh intiharı düşünüyor ve bu konuda başka neler öğrenebileceğini merak ediyordu.

"Kadın eşkıya hakkında yazmalı," dedi Emma. "O film çıktığında İngiliz tarihinde en çok izlenen film olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır, bunu bilmiyordum," dedi Nigh ilgisiz bir şekilde. Leydi Grace'i en az Jace kadar önemsiyordu ki bu hiç de öyle değildi.

"Peki o nasıl?"

"Kim?" Nigh sordu.

"Bay Montgomery. Köydeki tüm sohbetlerin konusu olan adam. O adam. Hani şu günlerini birlikte geçirdiğin ama yatmadığın adam. O adam."

"Onu günlerdir görmedim."

"Manavın oğlu dün öğleden sonra sizi istasyondan geri getirdiğini söyledi."

"Büyümüş, değil mi?"

"Ağzı büyümüş. Bana bir şey söylemeyi planlamadığını görebiliyorum."

"Üzgünüm Emma, ama aklımda çok şey var. Gitmem gerekiyor."

"Yerinizde bir süre saklanırdım. Hayalet Merkezi meselesi yüzünden kasabadaki insanlar sana biraz kızgın."

"Benim büyük bir hata. Özür dilerim. Çay için teşekkürler."

Nigh bardan ayrıldı ve kütüphanenin arkasındaki otoparka gitti. Bir süre arabasında , not defterine baktı, yazdıklarını okudu. İntiharla ilgili gerçekleri yazdığı kopyaları tekrar okudu.

Emin değildi ve elinde hiçbir kanıt yoktu ama Jace'in makalede bahsedilen erkek arkadaş olduğundan emindi. Bir kadının intihar etmesine neden olduğu için mi bu kadar üzgündü? Yoksa onu kurtarmaya çalışmış ve başarısız mı olmuştu? Geçmişinde zihinsel sorunları olmasına rağmen onu kurtarmaya çalışmış mıydı?

Nigh başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı. Bir hayaletle konuştuğunu öğrendikten sonra Jace'in onunla nasıl ilgilendiğini hatırladı. Sorumluluğu üstlenmiş ve ne yapacağını çok iyi biliyordu. Geceyi onunla geçirdiğini biliyordu. Yatıştırılmıştı ama onu yanında hayal etmediğini biliyordu.

Jace o kadar şefkatli bir adam olsaydı, belki de akli dengesi bozuk bir kadını yanına alıp kendine zarar vermesini engellemeye çalışırdı. Ama başaramamıştı. Kadın yine de kendini öldürdü.

Ama Clive onun intihar ettiğini düşünmüyordu.

"Satır aralarını oku," dediğini yüzlerce kez duymuştu editöründen. "Söylemediklerini oku."

Gazeteden aldığı iki makaleye tekrar baktı ve onları tekrar okudu. Emma güzel bir soru sormuştu. Eğer nişanlısı Londra'daysa neden onu aramamıştı? Nigh gülümsedi çünkü her şeyin orada olduğunu fark etmişti. Haberi Ralph yazmıştı ve şimdi sadece bir köy gazetesinin editörü olabilirdi ama emekli olmadan önce tüm çalışma hayatı boyunca Edinburgh'da büyük bir gazetede çalışmıştı. Gerçekleri nasıl haber yapacağını biliyordu.

Nigh, Londra'daki nişanlısının aranmadığını, çünkü adının ya da numarasının ellerinde olmadığını düşündü. Stacy Evans'ın pasaportunda acil durumlarda aranacak kişiler arasında kimi saydıysa onu aramışlardı. Nigh, Jace'in Londra'da nişanlısını aradığını, onun için çılgına döndüğünü, annesi ve kız kardeşinin ise Amerika'dan uçakla geldiğini hayal etti.

Peki neden Jace'i aramadılar? Margate'de hiç görülmemişti. Clive onunla hiç tanışmamıştı, yani Bayan Stacy Evans'la hiç bağlantısı olmamıştı.

Nigh makaleleri tekrar gözden geçirirken, neler olduğuna dair daha net bir resim elde etmeye başladı. Jace Montgomery hakkında bildiği bir şey varsa, o da onunla konuşmanın hiç de zor olmadığıydı. Hayaletlere ve Margate'e geldiğinden beri başına gelen olağanüstü şeylere açık olan bir adam, bir kadını kendisiyle evlenmeye zorlayacak bir adam değildi.

Nigh, Ralph'in evine gidip ona sorular sormak istiyordu ama Ralph ona konu habercilik olduğunda "kayıt dışı" diye bir şey olmadığını öğretmişti. Eğer bir intiharla ilgili şüphelerini dile getirirse, Ralph muhtemelen bunu bir sonraki sayıda haber yapardı. Ve daha da kötüsü, Ralph muhtemelen intihar ile Margate'teki herkesin Nigh'in ilişkisi olduğunu düşündüğü adam arasında bir bağlantı olduğunu anlayacaktı.

Kontak anahtarını çevirirken yüksek sesle "Keşke," dedi. Arkasında biri olup olmadığını görmek için dikiz aynasına baktı, sonra dondu kaldı. Çimlerin üzerinde, kaldırımın diğer tarafında duran Danny Longstreet'ti. Ona gülümsüyordu ve aynadan ona baktığında elini sallayarak kaldırdı. Üzerinde binicilik kıyafetleri vardı, yıllardır pek değişmemiş bir kıyafetti, ama şimdi bunun farklı, eski moda, modası geçmiş olduğunu görebiliyordu.

Çabucak arka pencereden dışarı bakmak için döndü. Hiçbir şey görmedi. Orada kimse yoktu, sadece çimen, tel çit ve ötesindeki mera vardı.

Ellerini yüzüne götürdü ve bir süre öylece oturdu. Danny Longstreet onu Margate'e kadar takip etmişti. Onu evine kadar takip edecek miydi? Ona musallat mı olacaktı? Döndüğü her yerde hayaletler görme korkusuyla mı yaşayacaktı?

Derin bir nefes aldı, sonra arabasının kapısını açtı ve dışarı çıktı. Otoparkta Danny'yi gördüğü çimenlik alana doğru yürüdü. "Buna katlanmayacağım," dedi yüksek sesle. "Ben Ann Stuart değilim! Beni duyuyor musunuz? Ona benziyor olabilirim ve uzaktan kuzeni olabilirim ama ben o değilim. Ann, Priory House'da ve sana *hemen* oraya gitmeni öneriyorum! Beni duyuyor musunuz? Oh!" dedi. "Günaydın Bayan Vernon. Güzel bir gün olacak gibi görünüyor."

Kadın koşarak Nigh'in yanından olabildiğince çabuk geçti.

"Beni ve ciddiylim!" dedi nefesinin altında, sonra arabasına geri döndü.

Jace günün büyük bir bölümünde Priory House'da dolaştı. Dün Nighi tren istasyonuna gönderdikten sonra yerel kütüphaneye gitmiş ve Danny Longstreet hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışmıştı ama hiçbir şey bulamamıştı. Nereye dönse Bayan Fenney ve Tolben Hall'un her şeye sahip olduğu söyleniyordu. Sonunda bununla yüzleşmek zorunda kaldı: Danny ya da babası hakkında pek bir şey yoktu.

Tolben Hall'da bir gece daha geçirdi ama ertesi sabah Bayan Fenney'in kızartmasını yemeden erkenden ayrıldı. Yol kenarındaki bir lokantada durdu ve bir kase çubuk ve dal gevreği ile kepekli tost yedi ama

Sadece yarısını. Güzel garson başka bir şey isteyip istemediğini sorduğunda, neredeyse ona ekmeği kızartmasını söyleyecekti, ama yapmadı.

Margate'e geri döndü, tam güneş doğarken oraya vardı ve çirkin eski evin görüntüsü onu üzdü. Orayı hiç sevmemiş, hiç istememişti.

Bayan Browne'u atlatmayı ve görünmeden basma odaya girmeyi başardı. Ama odaya bakarken birdenbire Ann'in odasının bir kopyası olmasından nefret etti. Ona çok pahalıya mal olan duvar kağıdından, Viktorya dönemi mobilyalarından nefret etti. Aslında şu anda her şeyden nefret ediyor gibiydi.

Dolaba gitti, döşeme tahtasını söktü ve Stacy'nin fotoğrafını çıkardı. Ölümünden bu yana ilk kez ona bu kadar yakın hissetmiyordu, sanki odada onunla birlikteymiş gibi hissetmiyordu.

Pencereden köye doğru baktı ve sarı bir çizgi gördüğünü sandı. Belki de Nigh'in son sürat sürdüğü ve virajları hızla döndüğü aşırı parlak Mini Cooper'ıydı.

Bir an için, Rover'ını kayalıklardan, devrilmiş bir ağaç dalından, bir dere yatağından geçirip, sonra da midesini sıkıştıran bir açıyla dere kenarından geri sürerken onunla birlikte olduğu anıyı hatırlayıp gülümsedi. İlk sürmeye başladığında dehşete kapılmıştı ama onun ne yaptığını bildiğini görünce korkularını kendine sakladı. Ona tutundu ve böyle bir sürüşün hak ettiği saygıyı gösterdi.

Dün gece Tolben Hall'da, Longstreets'le ilgili kutudaki kâğıtları gözden geçiriyor olmalıydı. Belki bir şeyi gözden kaçırmıştı. Belki de orada görmediği önemli bir şey vardı.

Ama onun yerine ne yaptı? Bilgisayarını sabit hatta bağladı ve muhabir N. A. Smythe hakkında bir şeyler okumak için internete girdi. Onun Orta Doğu'da çekilmiş kısa bir videosunu gördü ve çok yakınında bir bomba patladığında irkildi. Yanında dururken öldürülen kameramanla yarım düzine hikâye okudu. Bu sonra, çok az

Onun hakkında ya da onun tarafından yazılmış makaleler. Biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylemişti ama sonra hiçbir şey olmadı.

Gece yarısı yatmış ve rüyasında Nigh'in görmüş olabileceği türden şeyler görmüştü. Saat dörtte uyandı, kahvaltı servis edilene kadar uzun süre beklemekten korktu ama sonra beklememeye karar verdi. Bayan Fenney'e bir not bıraktı ve saat beşte dışarı çıktı.

Margate'e geri dönerken Jace, Nigh yanındayken yolculuktan ne kadar keyif aldığını düşündü. Nigh'in, Stacy'yi tanıdığı zamanlardan bahsetmeyi reddettiğini fark ettiğinden emindi.

Bir yanı Stacy hakkında konuşmak, Nigh'e onun fikrini sormak istiyordu. Ama bunu yapamayacağını biliyordu. Eğer haklıysa ve Stacy'yi biri öldürdüyse, o kişi hâlâ Margate'te yaşıyor olabilirdi. Stacy'ye kendisiyle Priory House'da buluşması için not gönderen kişi hâlâ köyde olabilirdi. Stacy'nin hoşlanabileceği biriyle tanışmamıştı ama-

Aklına öyle bir şey geldi ki neredeyse yoldan çıkacaktı. Peki ya Jerry Longstreet? Belki de atası Danny'nin Nigh'e görünmesinin nedeni oydu. Belki Danny, Jerry'nin Stacy'yi öldürdüğünü biliyordu. Belki-

Jace'in aklından o kadar çok düşünce geçiyordu ki, sürüşüne dikkat etmek için çaba sarf etmek zorunda kaldı.

Priory House'a döndüğünde kafasında bir sürü soru vardı ama kime soracaktı? Bayan Browne'a sorsa, bunun kendisini ilgilendirmediğini söyleyeceğinden emindi; sonra da korkunç kadın arkadaşlarından birini arayıp Jace'in Jerry Longstreet'i sorduğunu söyleyecekti. Jace bu haberin ardından ne tür dedikodular çıkacağını hayal bile edemiyordu.

Hatch bilemezdi, bilse de söylemezdi. Gladys ve Mick başkalarını fark edemeyecek kadar birbirleriyle ilgileniyorlardı. Hizmetçiler...

Jace konuşmak istediği tek kişinin Nigh olduğunu çok iyi biliyordu.

Öğle yemeğinde aşağı indi ve Bayan Browne onun son birkaç gündeki davranışları hakkında yaygara koparırken sessizce yemeğini yedi.

"Böyle pahalı bir araba kullanmak," dedi. "Asla! Eğer biraz aklın olsaydı-"

Jace'in canına tak etmişti. Tabağını aldı ve kapıya doğru gitti. "Şu andan itibaren Bayan Browne, yemek odasında yiyeceğim."

Her zamanki "hımm!" sesini duydu ama aynı zamanda bir "evet, efendim" sesi de duyduğunu sandı.

Saat 3:30'da dışarıda yağmur çiselemeye başladı. Bir saat boyunca koşmuş ve hatta biraz kestirmişti, ama şimdi daha öğleden sonra ortasıydı. Mutfakta kimsenin kullanmadığı küçük oturma odasıydı, daha önce hiç vakit geçirmediği bir odaydı bu. Bir ateş yanıyordu ve yağmur pencerelerden süzülüyordu. Margate'in tarihiyle ilgili kitaplardan daha fazlasını okumakla yetinmesi gerekirdi ama bir türlü yerinde oturamıyordu.

"Affedersiniz efendim," diye bir ses geldi ve döndüğünde flörtöz Daisy'nin orada durduğunu gördü. Umarım Daisy ona yine o küçük tekliflerinden birini yapmazdı. "Mick bunu size vermem için bana verdi."

"Ne oldu?" diye sordu ihtiyatla.

"Bir not." Bayan Browne'un yakınlarda olup olmadığını görmek için koridorda iki tarafa da baktı. "Sanırım Nigh'ten," diye fısıldadı.

Jace saniyeler içinde ayağa kalktı ama Daisy'nin bilmiş gülümsemesi onu yavaşlattı. Daisy orada durup onu izlerken, zarfı beklerken, Jace ona gitmesi için bir bakış attı. Daisy kıkırdayarak gitti.

Jace kapıyı kapattıktan sonra notu okumak için ateşin yanına gitti.

Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bilmek istersiniz diye düşündüm. Bu sabah Danny Longstreet'i gördüm.

Nigh

Jace'in yüzüne neredeyse derisini parçalayacak kadar büyük bir sırtma yayıldı. "Çok ciddi bir sorun," dedi yüksek sesle, sonra neredeyse koridordaki telefona koşacaktı.

Nigh ilk zil sesinde cevap verdi. "Alo?"

Jace yüzündeki gülümsemeyi sildi. "Yaralanmadın, değil mi?" diye sordu ciddiyetle. "Danny tarafından yani."

"Hayır," dedi, sesi biraz soluk soluğaydı, sanki telefonu almak için koşmuş gibiydi.

"Korktun mu?"

"Aslında," dedi Nigh, "beni kızdırdı. Arabadan indim ve onu azarladım."

"Aferin sana."

"Belki," dedi, "ama yaşlı Bayan Vernon köpeğini gezdiriyordu ve sanırım onu gerçekten korkutmuş olabilirim."

Jace güldü. "Korkmadığımı *duyduğuma* sevindim."

"İlk seferden sonra tekrar çökmek için hala çok utanıyordum. Bunun için özür dilerim. İngiliz geleneği olan soğukkanlılığa kesinlikle uymuyordum."

"Bence Kraliçe bile başına gelenlerden korkardı."

"Umarım kraliçemizden bahsetmiyorsunuzdur! Akrabalarının ona yaşattığı onca şeyden sonra, küçük bir hayaletin onu öldüreceğini mi düşünüyorsunuz? Sanmıyorum!"

Jace güldü. "Aç , değil mi?"

"Açlıktan ölüyorum. Tolben Hall'dan beri kendi yemeklerimden başka bir şey yemedim. Bu arada, Bayan Fenney nasıl?"

"Güzel. Şimdiye en sevdiği misafirleri söyledi."

Nigh güldü. "Eminim öyledir. Belki de onu en çok heyecanlandıran

bizdik." "Peki çaya ne dersin?"

"Yani seninle mi?"

"Eğer tercih etmezseniz..." Sustu.

"Burada yalnız yemek mi? Hayır, teşekkürler. Senin evine gideceğim. Yağmur yağması dışında."

"Affedersiniz, unutmuşum. Siz İngilizsiniz, bu yüzden yağmurla nasıl başa çıkılacağını bilmiyorsunuz."

"Belki yanıma kuru giysiler almalıyım diye düşündüm, hepsi bu."

"Oh," dedi Jace. "Evet, elbette. Biraz getir. Belki çaydan sonra bana şu koyunları ya da arazimin sınırlarını gösterebilirsin. Neye sahip olduğumu bilmek iyi olabilir. Saatte altmış milin altında görmek isterim."

"Bence bu harika bir fikir. Dört gibi orada olurum. Yakında görüşürüz."

Jace telefonu kapattı ve yüzündeki sırıtma geri geldi. Öyle dememişlerdi ama yatıya gelecekti, diye düşündü, sesinin birinci sınıf öğrencisi gibi çıktığını düşünerek. Daisy'yi alt kattaki büyük oturma odasında buldu. Orada kaldığı ilk günden beri odaya girmemişti. "Lütfen burada bir ateş yak," dedi ona, "sonra şu yatak odasına yeni çarşafı koymanı istiyorum..." Düşünmek zorundaydı. "Bir yerlerde mavi bir yatak odası yok mu? Banyosu da olan?"

"Hanımefendinin yatak odası," dedi, yüzünde her şeyi bilen bir sırıtış vardı. "Ebeveyn yatak odasının karşısında."

"Güzel," dedi. "Ana yatak odasındaki büyük yatağa temiz çarşafı koyun lütfen."

"Ama sen basma odada uyuyorsun."

Ona öyle bir baktı ki, gülümsemesini sildi. "Ana yatak odası ve mavi yatak odası. Anladın mı?"

"Evet efendim," dedi ve reverans yapmaya yaklaştı, sonra aceleyle koridordan aşağı indi ve gözden kayboldu.

Bayan Browne'a bir hafta sonu boyunca hazırlanacak harika yemeklerin talimatlarını vermek üzere mutfağa gitti.

"Misafirlerimiz var, değil mi?" dedi ama adam cevap vermedi.

"Ve bugün saat dörtte Edward VII'yi gururlandıracak bir çay servisi istiyorum. Hepsini anladın mı?" Gitmeye başladı ama geri döndü. "Ve Bayan Browne, eğer konuğuma aşığılایıcı tek bir kelime söylerseniz, bunun sonuçları olacaktır."

Gözleri büyüdü ve hiçbir şey söylemedi ama başını salladı. En fazla bu kadarını umabilirdi.

Koşu kıyafetlerini değiştirmek için yukarı çıktı ve Daisy ile Erin'in kendi odasının karşısındaki odada çarşafı değiştirdiklerini görünce, Mick'e odaların bahçeden gelen çiçeklerle dolu olmasını istediğini söylemelerini istedi.

"Evet, efendim!" Daisy gülümseyerek söyledi.

Duş almak ve üstünü değiştirmek için basma odaya girerken Erin'in, "Belki bu eski ev yeniden canlanır," dediğini duydu. Etrafına baktı ve Ann'in sahip olduğu şeyi yeniden yaratmaya çalışarak hata yaptığını düşündü. Ve o odada uyumakla hata etmişti.

Aşağı inerken Daisy ve Erin'e uğradı ve eşyalarını ana yatak odasına taşımalarını söyledi.

Bu kez onların kahkahaları onu gülümsetti.

Çok güzel," dedi Nigh, ayaklarını şöminenin önündeki büyük yuvarlak sedirin üzerine uzatarak. Çayda ona dikiz aynasında Danny Longstreet'i gördüğünü kelimesi kelimesine anlatmış, bunu anlatması yaklaşık on dakika sürmüştü. Tolben Hall'da yaptıklarıyla ilgili her şeyi ona anlatmış, bu da bir on dakika daha sürmüştü. Ondan sonra, konuştular-

Ne konuştuklarından emin değildi ama söyleyecekleri şeyler hiç tükenmemişti. Çaydan sonra, her ikisi de uzun lastik çizmelerle yağmur altında yürümüşler ve arazisinin sınırlarına bakmışlardı.

Güneybatı köşesinde küçük bir eve baktı. "Bu tanıdık geliyor." Bu Nigh'in eviydi.

Kadın başını salladı. "Emlakçı size ne satın aldığınızı göstermedi mi?"

"Bana her şeyi anlattığından eminim, sadece ne dediğini hatırlamıyorum."

"Yine evi satın aldınız. Düşünebiliyor musunuz?"

"Mmmm," dedi. "Düşünsene." Konuyu değiştirdi. "Yani eviniz bana ait. Ne sıklıkla oradasın?"

"Nadiren. Bana çok ucuza kirliyorsunuz, ben de çoğunlukla depo olarak kullanıyorum. Londra'da bir apartman dairesinde iki oda arkadaşımla birlikte bir yatak odam var ama çoğu zaman evde olmadığım için bunun bir önemi yok."

"Gördüm."

Kadın soru sorarcasına ona baktı.

"İnternette. Seni araştırdım." Kız hiçbir şey söylemeyince, "Peki hayatında ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bana bir yıl sor." "O kadar

uzun süre mi izin almayı planlıyorsun?"

"başladığımdan beri hiç izin kullanmadım ve neredeyse on yıl . Ne yapmak istediğime karar vermeliyim. Peki ya sen?"

"de aynıyım. Tarih mezunuyum ama tek yaptığım ailemin işi için bir şeyler alıp satmak. Hepsi amcamın gözetimi altında yapıldı."

"Kulağa mütevazı geliyor. Kendinize ait bazı fikirleriniz olmalı."

"Birkaç tane," dedi. "sırada. Ama ben de senin gibiyim ve ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yok."

"Burada yaşayabilirsin," dedi

gülümseyerek. "Priory House'da mı?"

"Doğru ya. Nefret son derece pahalı bir ev aldığınızı unutmuşum. Peki bunu neden yaptın?"

Onunla göz göze gelmedi. "İçgüdüsel olarak."

Bu işin peşini bırakması gerektiğini biliyordu ama yapamadı. Stacy'den bahsetmeyecekti; bunu onun yapması gerekiyordu ama onu dinleyeceğini bilmesini istiyordu. "Bir anda sevmediğin bir evi satın aldın. Bir hevesle."

"Evet," dedi, hâlâ ona bakmıyordu.

"Bunu yapmak için güçlü bir nedeniniz olmalı."

"Çok güçlü," dedi, sonra tekrar konuşmadan önce tereddüt etti. "Ya haksız yere korkunç bir şeyle suçlansaydınız? Adınızı temize çıkarmak için ne yapardınız?"

"Elimden gelen her şeyi yaptım," dedi.

"O zaman bu evi neden aldığımı anlıyorsunuz."

"Aslında bilmiyorum ama adınızı temize çıkarma konusunda bir ilerleme kaydettiniz mi?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Tek yaptığım bir grup hayalet, ukala bir kadın ve benim harika bir eğlence kaynağı olduğumu düşünen bir grup çalışana bulaşmak oldu."

Nigh onun şakasına gülümsedi. "Bu konuda ısrarcı olmayacağım ama adını temize çıkarmak için yardım istersen, ben hazırım. Elbette bunu kirletmek için bana neler olduğunu anlatmanız gerekecek."

"Bunu aklımda tutacağım ve teşekkür ederim," dedi ona gülümseyerek. "Geri dönmeye hazır mısın? Bayan Browne bu akşam bizim için kuzu rosto yapacak. Ve bunu yemek odasında yiyeceğiz."

Şimdi, saatler sonra, ikisi de yiyecek ve içeceklerle doluydu ve ateşten ısınmışlardı.

Jace onun yanındaki sandalyede oturuyordu. "Arkadaşlığınızdans hoşlanıyorum," dedi usulca.

"Ben de senin," diye cevap verdi.

Bir süre sessiz kaldı ve Nigh kalbinin hızla çarptığını ona belli etmemek için elinden geleni yaptı. Her erkeğin bir kadın hakkında kararını *verdiği o an varmış* gibi görünüyordu. Bazı erkekler bu kararlarını onu ailesiyle tanıştırmaya davet ederek, bazıları da bir yüzükle gösteriyordu. Nigh tüm bunların kendisi ve Jace Montgomery için çok erken olduğunu biliyordu ama umduğu şey Jace'in ona hayatını neyin yönettiğini söylemesiydi.

Bir süre sonra "Sana bir şey söylemek istiyorum," dedi. "Hayır, sana söylemek *istemiyorum* ama yardıma ihtiyacım var. Başladığım işi tek başıma yapamayacağımı anladım."

Hiçbir şey söylemedi, sadece sessizce oturdu, etmesini, ona her şeyi anlatmasını istedi.

Anlattı. Ona Stacy'den bahsetti, ama sevdiği kadından bahsetmenin onun için kolay olmadığını ve onun ölümünü anlattığında acısını hissetti. Bir buçuk saat sonra adam sustu ve dönüp ateşe baktı.

Nigh'in zaten okuyup anladıklarına pek bir şey eklememişti ama Nigh bunu ona söylemedi. Ona çoğunlukla gerçekleri anlattı, acısını değil ama Nigh bunu onun gözlerinde gördü.

"Üzerinde not olan fotoğraf sizde mi?" diye sordu.

"Üst katta, Ann'in odasında," dedi ve Ann de onu merdivenlerden yukarı kadar takip etti.

Oda ona yıllar içinde tanıdık , çünkü gizli merdivenin girişi oradaydı ve yeni dekorasyonunu da son bir hafta içinde öğrenmişti. Jace'le tanışalı sadece bir hafta mı olmuştu?

Adamın Londra'dan aldığı Viktorya dönemine ait gardırobun yanına gidip açmasını ve altından bir kutu çıkarmasını izledi. Dayanamayıp, "Eşyaları dolaptaki döşemenin altına saklamayı bıraktın, değil mi?" dedi.

Adamın yüzündeki şok ifadesi hoşuna gitti, sonra gülümsedi ve gözleri parladı. "Dinliyorsun, değil mi?"

"İşimin olmazsa olmazı."

Kadın adamın yanındaki yatağa oturdu ve elindeki küçük kanıtları gözden geçirdiler. Stacy'nin fotoğrafını tuttu ve ne kadar güzel olduğunu söyledi, her ne kadar bu sözleri söylemek onu kışkandırsa da -ki bu aptalcaydı, ama duyguların nadiren mantığı vardı.

"Yine bizim. Sonsuza kadar birlikte. 11 Mayıs 2002'de orada görüşmek üzere," diye yüksek sesle okudu.

"Ertesi gün öldü," dedi Jace.

Ayağa kalktı ve soğuk şöminenin yanına gitti. "Ne olduğunu bilmem gerek," dedi. "Bunu anlayabiliyor musun? Ne öğrenene kadar, adım temize çıkarana kadar -tabii eğer temize çıkarılabilirse- hayatımda başka hiçbir şey yapamam."

Kadın ona anlayışla baktı. "Ann'le hayalet olduğu için değil, o gece burada olduğu için konuşmak istiyorsun."

"Evet," dedi Jace. "Ruh çağırma seansı istediğimi düşündün, değil mi?" "Mantıklı."

Elini yüzünde gezdirdi. "Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Ann ve Danny neden kendilerini bize gösteriyorlar? Danny sana, Ann bana. Ya da ben onu kızdırana kadar gösteriyordu." Tavana baktı. "Ben sadece iyi bir şey yapmaya çalışıyordum," dedi. "Seni kırmak ya da olduğundan daha kötü hissettirmek istemedim. Kendini daha iyi hissetmen için yapabileceğim bir şey olursa, mesela beyaz ışığa ulaşmana yardım etmek gibi, bana haber ver."

Nigh'e dönüp baktığında yüzü solgundu. "Ne oldu?"

"Yerinizde olsam kaderi kışkırtmazdım," dedi. "Sen hayaletlere katlanıyorsun ama ben katlanamıyorum. Her zaman ele geçirecekleri bedenler aradıklarını duymadın mı?"

"Bir ay önce olsa bedenimi alabileceklerini söylerdim."

"hiç unutamayacak kadar çok mu sevdim?" diye sordu.

"Evet," dedi Jace. "Ve hayır. Artık yas tutamayacak hale gelene kadar Stacy için yas tuttum. Ama kederim bencilce bir hal aldı. Kendim hakkında bir şeyler bilmem gerekiyor. Annesi ve kız kardeşi Stacy'yi intihara sürüklediğimi söylediler. Düğünden çıkmasına izin vermeyecek kadar zorba olduğumu söylediler. Ama bu hiç mantıklı değil. Düğünden birkaç gün önce bana bunu söyleyecek kadar özgür hissediyorsa

Çocuk sahibi olmak istemiyordu, o zaman bana evlenmek istemediğini söyleyebilirdi."

Nigh, "Seni pek çok şey olarak görebiliyorum ama bir tiran olarak değil," dedi. "Bence çok daha fazlası oluyordu ve sen bu konuda hiçbir şey bilmiyordun, bilmiyordun." Priory House'un fotoğrafına tekrar baktı, üzerinde ne yazdığını okudu. "Bir yerlerde birileri bunu biliyor."

"Bayan Browne," dedi Jace düz bir sesle.

"Bundan eminim, ama o kötü ruhlu yaşlı bir kadın ve bildiklerini anlatmadan önce kendi tırnaklarının altına kıymıklar koyar. Eğer Stacy burada gizlice bir erkekle buluştuysa, Bayan Browne bunun cezasını çekmesinin doğru ve yerinde olduğunu düşünecektir."

Jace yüzünü buruşturdu, sonra Nigh'in yanındaki yatağa oturdu. "Bu öğleden sonra aklıma bir fikir geldi. Belki de Danny Longstreet'in sana görünmesinin nedeni onun soyunun bu işe karışmış olmasıdır."

Nigh ona sorgulayarak baktı. "Jerry mi? Stacy'nin Jerry Longstreet'le burada, Priory House'da buluştuğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle düşünmediğinizi söyleyebilirim."

"Hayır, istemiyorum. Bir kere, ona bir bakın. Siz Amerikalıların hakkında şarkı söylediği o iğrenç derecede sağlıklı Kaliforniyalı kızlardan birine benziyor. Jerry benim kadar uzun değil ve her zaman göbeği var. Anlaşılmaz bir şekilde sevimli ama yabancılara göre değil."

"Ondan hoşlanıyorsun," dedi Jace.

"Margate'de büyüdüm, burada okula gittim. Seçme şansım azdı. Şimdi dünyaya açıldım ve Jerry Longstreet'in bir şaka olduğunu gördüm. Sanırım senin Stacy de öyle olduğunu düşünürdü. Ayrıca, onunla nerede tanışmış olabilir ki?"

Jace tekrar ayağa kalktı. "İşte asıl soru bu," dedi. "Beynimi tükenene kadar zorladım. Stacy bana hayat hikayesini anlattı. Annesiyle birlikte İngiltere'ye gitmiş ve üniversitedeyken birkaç kez

Avrupa seyahatleri, ama her zaman refakatçi eşliğinde. Hiçbir şey göremediğinden ya da kimseyle tanışmadığından yakınıyordu."

"Bence bir insana çok kısa sürede aşık olabilirsin," dedi Nigh sessizce, Jace'e bakarak.

Ona sırtını dönmedi ama gözleriyle buluştu. "Ben de öyle." Bir süre gözlerini ondan ayırmadı, sonra başka tarafa baktı. "Ama geçmişimi temizlemeden geleceğimi düşünemem."

Nigh, Stacy'nin fotoğrafına tekrar bakarken iç geçirmekten kendini alamadı, sonra her şeyi kutuya geri koydu. "Bence bunların hepsini saklamalısın. Bence bu evdeki hiç kimsenin bunları görmesine izin vermemelisin."

"Onun öldürüldüğünü , değil mi?"

Nigh ayağa kalktı ve bir süre kutuya, sonra da ona baktı. "Bence seni terk edecek herhangi bir kadın..." Cümlesini bitirmedi. Çok duygusaldı ve onun hakkında çok fazla şeyi açığa vuruyordu.

"Geç oldu ve yorgunum," dedi. "Yürüyüş botlarımı getirdim, neden yarın bu evden ve Margate'ten uzak bir yerde yürüyüşe çıkmıyoruz? Bildiklerini gözden geçirelim ve neler bulabileceğimize bakalım," dedi ve o cevap vermeden önce "iyi geceler" dedi ve odadan çıktı.

Koridoru aceleyle geçerek mavi yatak odasına, "hanımefendinin yatak odasına" gitti. Taze çiçeklerle dolu olduğunu ve giysilerinin paketinden çıkarılıp yerleştirildiğini görünce gülümsedi. Jace'le birlikte Priory Evi'ni ilk ziyaret ettiğinde hizmetçiler ve Bayan Browne çok küstah davranmışlardı ama Jace işe yarayan bir şey yapmış gibiydi.

Küveti doldurdu ve pazen geceliğini giyip yatmadan önce bir süre ıslandı. Çarşafı güneş ışığı kokuyordu. Kendini iyi hissediyordu çünkü Jace ona içini kemiren şeyi, en özel sırrını söylemişti. Şimdi tek yapmaları gereken bu gizemi çözmektir.

Gülümseyerek uykuya daldı.

Gidelim," dediğini duydu Jace.

Nigh uykulu bir şekilde yatakta yuvarlandı ve perdesiz pencerelere doğru baktı. Hava hâlâ karanlıktı. "Git buradan," dedi.

Jace yatağın kenarına oturdu. "İki saattir ayaktayım ve Bayan Browne bir şeyler kızartmaya başladı bile. Kalk, botlarını giy ve gidelim. Buradan yirmi mil ötede bir patika var ve oradan başlıyoruz."

"Patika başı mı?" diye mırıldandı. "Bu bir Amerikan kelimesi mi?"

"Kalk!" dedi, sonra kadın hareket etmeyince yanına uzandı, kalın örtü vücutlarını ayırıyordu. "Güzel kokuyorsun," dedi yüzünü onun boynuna dayayarak.

Nigh gülümsedi ve arkası ona daha yakın olacak şekilde hareket etti. "Sabah sporuna bayılırım."

"Ben de öyle. Görünüşe göre Ann ve Danny de öyle." Ann'in sıcak saçlarının altından boynuna sokuldu. "Sanırım bu yüzden buradalar."

"Ne?" Nigh odaya bakmak için başını çevirdi.

Odada onlardan başka kimse yoktu. Jace yataktan kalktı ve ona gülümsedi. "Hayalet yok, sadece biz varız. Kalk ve giyin. Hadi gidelim! Gün ışığını yakıyoruz."

"Ne iğrenç bir ifade tarzı," diye mırıldandı oturduğu yerden kalkarken. "Buraya yakın bir yerde yavaş bir yürüyüş düşünüyordum, dağ yürüyüşü değil."

"Egzersize ihtiyacım var," dedi Jace. "Çok fazla egzersize ihtiyacım var. Aslında bir dağa doğru koşmam lazım."

Adamın ne demek istediğini anlayınca kıkırdamadan edemedi. "Sabah çayım nerede? Her iyi otelde sabah çayı servis edilir."

"Elbette," dedi. "Hotel Priory House'dan çay geliyor. Yemek salonunda yani. Aşağıda görüşürüz, on beş dakikadan fazla sürerse sensiz giderim."

Bunun üzerine Nigh yatağa geri yığıldı. "Bir erteleme!"

Jace ciddi bir bakışla yatağa gitti, onu kucakladı, örtüleri ve her şeyiyle, ve onu banyonun dışında ayağa kaldırdı. "On beş dakika," dedi ve odadan çıktı.

Esneyen ama gülümseyen Nigh, gün ısındıkça çıkarabileceği kat kat giysileri üzerine geçirdi. En altta yüzlerce kez yıkanmış ve hayal gücüne çok az şey bırakacak kadar dar olan eski bir tişört vardı. Onun üzerine uzun kollu pamuklu bir gömlek, sonra da bir sweatshirt giydi. Kot pantolonunu çekti, ardından kalın çoraplarını ve botlarını giydi. Makyaj yapmayı düşündü ama terden akıp gideceğini düşündüğü için zahmet etmedi.

Jace'in yatak odasından çıkmasından on dakika sonra yemek odasındaydı ve Bayan Browne'un kızartmalarından birini yiyordu.

"Oraya da varacaksın," dedi Jace, yani eninde sonunda devasa kahvaltılardan birini bütün olarak yiyebileceğini .

"Umarım değildir," diye mırıldandı Nigh, ama iyi ruh hali bulaşıcıydı.

Otuz dakika sonra ağır sırt çantalarını Jace'in Range Rover'ına yüklemiş kuzeye doğru gidiyorlardı. Muhteşem, güneşli bir Cumartesi günüydü ve uykusuzluğa rağmen günü iple çekiyordu.

Otoyola çıkarken "Bugün bir kuralımız var," dedi. "Neymiş o?"

"Bugün sadece ikimiz hakkında konuşacağız, sen ve ben. Başka kimseden değil."

Kimin hakkında konuşmayacaklarını söylemesine gerek yoktu ama o biliyordu. İlk kez aralarında eski ya da yeni hiçbir hayalet olmayacağını düşünmek ona harika hissettirdi.

"Gecenin çoğunda uyanıktım," dedi, "ve bir şey düşünüyordum."

"Oh?" diye sordu. "Peki neymiş o?"

"İngiltere'yi seviyorum." Ona baktı. "Islak, soğuk ve eksantrik demek insanları tanımlamaya yetmez ama bu yerde beni cezbeden bir şeyler var."

Ona sertçe bakıyordu.

"Büyükannem yıllardır birinin ailemizin tarihini yazması gerektiğini söyler durur. Uzun bir geçmişimiz var ve ailemizde bazı sıra dışı karakterler oldu. Tüm bunları ağızdan ağıza aktarılan geleneklerden ve mektuplar, üniformalar ve aile belgeleriyle dolu bazı eski sandıklardan biliyoruz. Ancak hiç kimse atalarım hakkında eksiksiz bir hikaye yazmadı."

Kadın onun devam etmesini bekledi ama adam sessiz kaldı. "Yani aile tarihinizi yazmayı mı düşünüyorsunuz?"

"Belki," dedi.

"Ve bunu yaparken İngiltere'de yaşamak."

"Aklımdan geçti."

"Ve Priory House'da mı yaşayacaksınız?"

"Tanrı aşkına hayır!" dedi. "Bir yerlerde küçük bir ev alırım diye düşünmüştüm.

Eski ve güzel ama ısıtılabilir bir şey olsun." "Eski bir Queen

Anne papaz evi," dedi, sesi hayalperestti.

"Kulağa harika geliyor," dedi. "Aslında kulağa mükemmel geliyor. Ama bir bahçesi olmalı."

"Ve bir kış bahçesi. Kış bahçesi olmalı. Biliyor musun? Yazmak benim de yapmaktan hoşlanabileceğimi düşündüğüm bir şeydi." "Gerçekten mi? Ne yazacaksın?"

"Gördüklerim hakkında. Ve biraz da hayalet yazarlık yapardım." Ona hızlı bir bakış attı. "O türden bir hayalet değil, diğer türden. Anlatacak harika hikayeleri olan bazı eski muhabirlerle tanıştım. İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana her şeyi görmüş yaşlı bir adam vardı ve anlattıklarına inanmak mümkün değildi."

"Anlatmak mı? mı?"

"Tek bir kelime bile. Yazdığı her kelime onun için bir angarya gibiydi. Telefonda binlerce kelime yazdırabilirdi ama oturup hiçbir şey yazamazdı. Ve bildiği tüm iyi hikayeler anlatılamazdı - en azından o zamanlar. Artık yaşadığı pek çok savaş sırasında gördüklerini anlatabilirdi."

"Anılarını yazmak istiyor mu?"

Nigh homurdandı. "Muhabirler ego değilse neyle yaşar sanıyorsun?"

"Burbon mu?" diye sordu masumca ve kadın güldü.

Patika başına kadar yol boyunca konuştular, sonra çantalarını alıp yürümeye başlarken de konuşmaya devam ettiler. Hayallerindeki evler ve sahip olmaları gerekenler hakkında çok konuştular ama bir kez bile evin ikisine ait olduğundan ve içinde birlikte yaşayacaklarından bahsetmediler. Birlikte yaşayabilmek için hayatlarını bir şekilde değiştirmeyi düşündüklerinden de bahsetmediler.

Öğle vakti patikanın kenarındaki bir kayanın üzerine oturup Bayan Browne'un hazırladığı jambonlu sandviçleri yediler ve termos çaylarını içtiler. Nigh bir saat önce eşofmanını ve etrafına bağlamıştı.

Bel. Arkadaşça bir sessizlik içinde yemeklerini yerlerken bir ağaca yaslandı, güneş üzerlerini ısıtıyordu.

"Akıncı," dedi. "Tam bana göre bir adam." Jace'in ona atalarından biri hakkında anlattığı hikâyeye atıfta bulunuyordu. Amerikan Devrim Savaşı sırasında genç bir adam kılık değiştirmiş ve ülkesinin özgürlüğü için savaşmıştı. İngilizlere karşı savaşmış olması onu rahatsız etmemişti.

Jace ilerideki ormana bakmaya devam etti. Etrafları ağaçlarla çevriliydi, kuşlar şarkı söylüyordu. Yalnızdılar. "Maske takan erkekler dışında, senin türün ne?"

Nigh *sen* dememek için bir bardak çay içmek zorunda kaldı. "Büyük, kaslı, rugby oyuncusu," dedi. "Ya da polo. Poloyu gerçekten severim."

"Polo oynayan bir kuzenim var."

"Adı ne? Belki bizi tanıştırsın." "Lillian."

Birlikte güldüler ve dakikalar sonra her şeyi toplayıp tekrar yürümeye başladılar. Nigh dur dediğinde yaklaşık bir mil gitmişlerdi. "Buna nasıl dayanıyorsun bilmiyorum," dedi, çantasını yere koyarken ağır gömleğine bakarak. "Yanmak üzereyim."

"Bu bir şey değil. Güney Amerika'da bir yaz geçirmelisin. Sıcak havayı sevmiyorsan Orta Doğu'da nasıl durdun?"

"Kuru sıcak," dedi uzun kollu gömleğini başının üzerine çekerek. "Ve -" Sözüünü yarıda kesti çünkü Jace kocaman gözleri ve açık ağzıyla göğsüne bakıyordu. Onun dikkatini çekmek için o küçük tişörtü giymişti ama bu çok saçmaydı! Daha önce hiç görmemiş miydi...

Tişörtüne baktı ve onun tişörtündeki logoya baktığını fark etti. "Neymiş o?"

"Bu," diye fısıldadı ve elini kaldırarak göğsünü işaret etti. "Nereden aldın bunu?"

"Queen Jane's School'dan," dedi. "Priory House'dan yaklaşık iki mil uzakta, küçük, lüks bir devlet okulu - size göre özel - yatılı okul. Astronomik derecede pahalı ve Margate'te oraya gitmiş tanımıyorum. Gladys Arnold orada çalışıyor."

"Stacy'nin de böyle bir gömleği vardı," diye fısıldadı Jace.

"Buraya otuz mil mesafede yaşayan herkes de öyle. Okul bağış kampanyaları düzenliyor ve üzerinde logosu olan şeyler satıyor. Eskiden onlardan bir şeyler alırdık ta ki-"

Jace hâlâ iri gözlerle ona bakıyordu. "Stacy'nin oraya gittiğini düşünmüyorsun, değil mi?" Nigh sordu. "Gömleği birkaç yerden almış olabilir. Londra'da birkaç dükkânda satıyorlar."

"Bilmiyorum," dedi Jace, "ama bu bir ipucu. Geri dönmek zorundayız. O okula gidip gitmediğini öğrenmeliyiz. Yapmamız gereken-" Konuşmayı bıraktı ve geldikleri yoldan iki kat hızla geri dönmeye başladı.

Nigh bir an olduğu yerde durdu. "Romantik bir gün için çok fazla," dedi, sonra çantasını topladı ve onun peşinden koştu.

Patikadan aşağı inmeleri ve arabaya dönmeleri sadece kırk beş dakika sürdü, sonra Jace elinden geldiğince hızlı bir şekilde Margate'e geri döndü.

"Buradan dön," dedi Nigh ve Jace o kadar hızlı döndü ki Nigh pencerenin üzerindeki kolu yakaladı. "Sanırım Kraliçe Jane'in okulunu görmek istiyorsun."

Jace'in tek söylediği "Evet," oldu; yol boyunca söylediği en fazla şey buydu.

"Bu toprak yoldan yukarı dönün," dedi kadın ve adam da onun talimatlarını izledi. Çıkmaz bir sokağa geldiklerinde arabayı durdurdu, indi ve aşağıdaki eve ve araziye baktı.

Nigh onun yanında duruyordu. Okul, çeşitli oyun alanlarına bölünmüş bakımlı, ağaçsız çimleriyle oldukça güzel, eski bir Viktorya evinin içindeydi. Elllerinde toplar ya da hokey sopalarıyla koşuşturan lise çağında kızlar vardı, hepsi de okulun renkleri olan yeşil ve beyazı giymişlerdi.

"Peki Stacy'nin oraya gidip gitmediğini nasıl öğrenebilirim?" Jace sordu.

"Sanırım gidip onlara sorabiliriz. Eminim kayıtları vardır. Ama..."

Ona baktı. "Ama Stacy Evans adında birinin okullarından on mil uzakta bir barda öldüğünü duymuş olmalılar ve o zaman bir şey söylemedilerse şimdi de karışmak istemeyeceklerdir."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," dedi.

"Belki interneti deneyebiliriz. Bir mezunlar derneği olabilir."

"Var ama mühürlü. girmek için mezun olmanız gerekiyor." Jace bunu nereden bildiğini sorar gibi ona baktı.

Nigh omuz silkti. "Bazen kızlar köylülerin nasıl yaşadığını görmek için Margate'e gelmeye tenezzül ederler. Yerel halk her zaman hangisinin bir dükün ya da kontun kızı olduğunu bilmek ister, biz de onları araştırırdık. Okul bunu öğrendi ve kayıtları yabancılara kapattı. Ve şimdi kızların Margate'e girmesine nadiren izin veriliyor, bu yüzden logoyu şehirde göremiyorsunuz. Onlar ve biz arasında bir ayrım haline geldi."

"Peki nasıl öğreneceğiz?" Jace sordu. "Gazeteci olan sensin. Stacy'nin bu okula gidip gitmediğini nasıl anlayacağız?"

"Kayıt ofisine girmekten başka bir fikrim yok." Jace'in yüzünü görünce geriye doğru bir adım attı. "Şaka yapıyordum. Okula zorla giremezsin. Belki oturumda olmasaydınız bunu yapabilirdiniz ama şu anda orada yaşayan üç yüz kız var."

Jace bir süre ona baktıktan sonra arabaya doğru yola koyuldu, Nigh de hemen arkasındaydı. İçeri girdiklerinde ona ne yapacağını sordu.

"Bazı kişilerle, yani Clive ve Gladys ile temasa geçin."

Nigh'in ağzı açık kaldı. "Clive'dan sana yardım etmesini mi isteyeceksin? O bir polis!" Jace'in bakışı değişmeyince sinirlenmeye başladı. "Bunu yapamazsın! Bunu kesinlikle yapamazsın! Özellikle de bir polisten yardım alamazsın."

"Clive Sefton'ın geçmişi hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Nigh genç adamın sorunlu geçmişi hakkında her şeyi biliyordu. O kadar çok tutuklanmıştı ki şaka gibiydi. Uyuşturucu. Kumar.

Nigh tekrar, "Bunu yapamazsın," dedi ama bu kez sesi daha zayıftı. Jace

arabayı geri çekti, geri döndü ve Priory House'a doğru yola koyuldu. Onlar geldikten yirmi dakika sonra Clive ve Gladys'i arayıp Mick'le birlikte onları da yemeğe davet etti. Jace, Bayan Browne'a bir ziyafet hazırlamasını emretmiş, sonra da duşa girmişti.

Nigh yatak odasına gitti ve Mini'sine binip eve gidip gitmemeyi tartıştı. Mesleği gereği yasa dışı davranışların sonuçlarını pek çok kez görmüştü. Öte yandan, yasal davranışların da görmüştü. Sonuçta hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu.

Banyo yaptı, ardından düz siyah bir pantolon ve pembe kaşmir bir kazak giydi. Akşam yemeği bir saat içindeydi.

Clive ağzı dolu bir şekilde, "Arama emri olmadan yıllıkları göremem bile," diyordu.

"Bu okul neden bu kadar gizemli?" Jace az pişmiş bir dilim bifteği daha mideye indirirken sordu. "Halkın bu kızlardan çok mahkûmlara erişimi var. Margate'in bir günah yuvası olduğunu ve kızların iffetinin bizden korunması gerektiğini düşünürsünüz."

O konuştukça Nigh, Clive, Gladys ve Mick'in başları gittikçe alçaldı. Jace konuşmasını bitirdiğinde burunları neredeyse tabaklarına değiyordu.

"Tamam," dedi Jace, "söyle bakalım. Okulun Margate'ten nefret etmesine neden olacak ne oldu?"

"Karşılıklı hayranlık," dedi Nigh.

"Bu iyiydi," dedi Clive. "Karşılıklı hayranlık. Bunu hatırlamam gerekecek."

Gladys Jace'e baktı. "Yaklaşık dört yıl önce yerel bir çocuk bir dükün kızını hamile bıraktı. Biraz tartışma çıktı ama hikâye örtbas edildi. Dük, 'Margate pisliği' dediği şey okuldan sonsuza dek men edilmezse tüm öğrencilerin ailelerini çağırmakla tehdit etti."

Jace başıyla onayladı. "Anladığım kadarıyla kızının Margate'li çocukla evlenmesine izin verilmemiş."

Bu diğerlerini güldürdü.

"Tek bilmek istediğim Stacy Evans diye birinin orada okula gidip gitmediği." Gladys, "Affedersiniz efendim," dedi, "ama sanırım siz de tüm sınıf arkadaşlarının isimlerini biliyor. Eğer genç bayanınız o okula gittiyse, onları arayıp kimleri tanıdığını sormak isteyeceksiniz."

Jace ona gülümsedi, sonra Mick'e baktı. "Onu alsan iyi olur," dedi. Mick elini Gladys'in elinin üzerine koydu ve "Niyetim bu," dedi.

Jace bir saat önce Bayan Browne'u kovmuş, onun kendi dairesine gitmek üzere mutfaktan ayrılışını izlemiş, sonra da Gladys ve Mick'e Stacy'nin nişanlısı olduğunu ve öldürüldüğüne inandığını kısaca anlatmıştı. Onlara Stacy'nin öldürülmeden önceki gece Priory House'da biriyle buluştuğunu ve bu kişinin kim olduğunu öğrenmek istediğini söyledi.

"Gladys?" Jace sordu. "Okulun anahtarları sende mi?"

"Kayıt ofisine değil," dedi hızlı ve kararlı bir şekilde. "Ama

binalara girmek için anahtarınız var, değil mi?"

Hem Nigh hem de Clive aynı anda "hayır!" diye bağırdı.

Clive, "Eğer bu bir haneye tecavüz olacaksa bu konuda yardımcı olamam," dedi. "Üzgünüm Bay Montgomery, ama bunun için tüm geleceğimi riske atamam. Teşkilattaki başka bir adam yakalansa onu affederler ama beni affetmezler. Geçmişteki sicilimle olmaz."

Jace sandalyesinde arkasına yaslandı. "Fikirlere açığım."

"Pekâlâ," dedi Clive, sonra öne doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Sanırım bir planım var."

"Bay Montgomery," diye mırıldandı Kraliçe Jane'in Okulu'nun müdiresi. "Yeğeninizi ağırlayabileceğimize inanıyorum."

"Ailemiz genellikle çocuklarını yatılı okula göndermez ama Charlotte gitmek istiyor, biz kimiz ki onu reddedelim? Çocuk çim hokeyi oynamak istiyor."

"Oh, güzel, o zaman o bir atlet."

"Evet, o gerçek bir sporcu."

Kadın Jace'in argo konuşmasına rağmen gülümsemesini korudu. Ona bir tomar kâğıt uzattı. "Broşürümüz ve okula başvuru formu bunun içinde."

"Çok teşekkür ederim," dedi ve kâğıtları aldı.

Bir saniye sonra, çığlık çığlığa bir alarm odayı ve kulaklarını doldurdu. "Bu

da ne böyle?" dedi kadın. "Bunun gerçek bir alarm olduğunu sanmıyorum. Acil durum," diye bağırdı gürültünün üzerine, "ama gidip benimkine bakmalıyım."

öğrenciler." Hızla kapıya doğru ilerledi ve sabırsızlıkla onun ofisten çıkmasını bekledi.

Jace kolunu sandalyeye sıkıştırdı, sonra çıkarmakta zorlandı, sonra da ayakkabısının bağına takıldı.

Kadın endişeyle orta salonda toplanmaya başlayan kızlara bakıyordu. Anahtarları sabırsızlıkla elinde sallanıyordu.

Jace ayağa kalkıp ona doğru ilerlerken, "Çok üzgünüm," diye bağırdı. Ama elindeki kâğıtları düşürdü, sonra da onları almak için dizlerinin üzerine çöktü.

"Bay Montgomery!" diye bağırdı. "Kızlarımı görmeliyim!" Ona tiksinti dolu bir bakış attıktan sonra odadan koşarak çıktı.

Jace hızlı bir hareketle kapının yanındaki kitap raflarından 1994 yılına ait yıllığı aldı ve ceketinin altına yerleştirdi. Dün gece biraz düşünmüş ve Stacy'nin okula gidebileceği tek yılın 1993-94 olduğunu fark . Annesi 1993 yazında ölmüş, babası da kızından sadece birkaç yaş büyük bir kadınla evlenmişti. Jace'in tahminine göre üvey annesi Stacy'den kurtulmak için onu yatılı bir İngiliz okuluna göndermiş olabilirdi. Jace, Stacy'nin California'da bir okuldan mezun olduğunu biliyordu, yani Queen Jane's'e gittiyse bile bütün yıl kalmamıştı.

Elinde müdirenin verdiği kâğıtlarla ofisten çıkarken alarm hâlâ çalıyordu. Müdire ofisin kapısından birkaç adım ötede durmuş, binadan çıkmakta olan öğrencilerini yönlendiriyordu. Jace arkasından kilidlensin diye kapının tokmağını çevirir gibi yaptı ve müdire onayladığını söylercesine başını salladı.

Jace binayı gülümseyerek terk ederken etrafındaki kızlar bağırıp çağırıyordu.

"Margate'de olan sen misin?"

"Eğer orada olan sizseniz neden köye gitmemize izin verilmediğini anlayabiliyorum."

"Odam güneydoğu köşesinde. Sana bir çarşaf atarım." "Ha! Yatağı yere atıp üzerine zıplayacaksın."

Jace arabasına döndüğünde yüzü kıpkırmızıydı. Yıllığı Nigh'e verdi, sonra da arabasını park yerinden çıkardı. "Ben gençken kızlar değildi."

"Tabii ki öyleydiler. Kızlar hep böyledir," dedi kitabı karıştırırken. "Bingo! Stacy Elizabeth Evans."

Jace yıllıktaki fotoğrafa bakmak için bir an durakladı, sonra yüzünde bir gülümsemeyle Priory House'a geri döndü.

"Şimdi tek yapmamız gereken bu bölgede kiminle tanıştığını bulmak," dedi Nigh, "o zaman ona daveti kimin gönderdiğini de öğrenmiş oluruz." Koltuk başlığına yaslandı. "Jace?"

"Biliyorum," dedi. "Bana öğrenebileceğim şeylere hazır olup olmadığımı soracaksın. Bunların hepsini daha önce Frank amcamdan duydum. Onunla tanışmalısın. İkiniz benzer düşünüyorsunuz."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Yapmalısın. O kendi kendini yetiştirmiş bir

milyarder." "Ooooh, *şu* Frank

Montgomery."

Jace, Priory House'un garaj yoluna girdiğinde güldü. Pazar günüydü, Bayan Browne'un izin günüydü ve Pazar günleri nereye giderse gitsin onları evde yalnız bırakıyordu. Clive'ın yıllığı alma planı o kadar basitti ki Jace işe yarayacağından emin değildi. Gladys Pazar günleri temizlik işlerini halletmek için sık sık okula giderdi, bu yüzden kararlaştırılan saatte alarmı çalıştırması kolaydı. Gerisi Jace'e kalmıştı.

Eve girdiklerinde Jace ve Nigh yıllığın üzerine eğildiler, başları neredeyse birbirine değecekti. Çok sevdiği kadının kendisine İngiltere'de bir yatılı okula gittiğini söylememiş olmasından duyduğu şaşkınlığı ve incinmişliği ne onun ne de bir başkasının görmesine izin vermemeye kararlıydı. Belki de sadece bir süreliğine

Birkaç ay, ama Stacy birine aşık olacak kadar uzun süre orada kalmıştı. Yıllar sonra adamın tek yapması gereken ona bir kartpostal göndermekti ve Stacy de gelmişti. Onu tekrar görmek için, evlenmeyi planladığı adama İngiltere'ye kadar ona eşlik etmesi için yalvarmış ve kaçmak için bir bahanesi olsun diye kavga çıkarmıştı.

"Tanıdığın birini gördün mü?" Jace, Nigh'e sordu.

"Birkaç tane, ama sadece sosyete sütunlarından. Hadi internete girelim."

Bir saat sonra büyük bir araştırma yapmışlardı ama bu genç kadınlara nasıl ulaşacaklar ve onlara nasıl sorular soracaklardı?

Nigh, "Chatsworth'u arayıp evin kızlarından birinin okul arkadaşını soramazsınız," dedi.

"Neden olmasın?" Jace sordu. "Benim bir Amerikalı olduğumu ve sizin sınıf sisteminizi ortadan kaldırmak için bir savaş verdiğimizi unutmamalısınız."

"Beni rahat bırakın!" Nigh dedi ki. "Herhangi biri kız kardeşini arayıp ona soru sorabilir mi?"

"Her şeyden önce, ona asla ulaşamazlar. Üç çocuğu var ve bir an bile-"

Gözlerini ona dikti.

Güldü. "Tamam, demek istediğini anladım ama benim bir fikrim var. Eğer isterse Kraliçe'ye ulaşabilecek bir kadın tanıyorum."

"Ha! Sadece bir at insanı Kraliçe'ye ulaşabilir."

"Ama Kraliçe'ye ihtiyacımız yok, değil mi?" Jace sordu. "Sadece bu zengin İngiliz kızlarına ulaşabilecek birine ihtiyacımız var ve dünyada herkesten çok güvendiğim bir kadın var."

"Kim o?"

"Annem."

Nigh güldü. "Her şeyi ona mı teslim edeceksin?"

"Her parçasını. Sence Gladys renkli fotokopi makinesi almış mıdır?"

"Bayan Parsons'ın söylediğine göre, Gladys bilinen tüm makineleri satın almış ve Bayan P. hiçbirini onun için satın almamış. Bu da Gladys'in hepsini Bayan Parsons'ın istediği fiyatın yarısına aldığı anlamına geliyor."

"Gidip bu sayfaları kopyalayalım, sonra da anneme gönderelim. Onların evlerine girmenin yolunu bulacaktır."

Jace ve Nigh günü gergin değilmiş gibi davranmaya çalışarak geçirdiler. Scrabble oynadılar -Nigh kazandı- ve bahçede dolaştılar, Nigh ev onun olsaydı bahçeye ne yapacağına dair fikirler verdi.

"Bu evi seviyorsun, değil mi? Seçme şansın olsaydı burada yaşardın, değil mi?"

"Hayır," dedi dürüstçe. "Ev soğuk, cereyanlı ve hayaletlerle dolu. Ve ben sadece Ann Stuart'tan bahsetmiyorum. Sanırım annemin ve belki de babamın ruhu da burada. Ya da belki de burada olan sadece ben ve anılarımdır." Titredi. "Hayır, bu evde yaşamak istemezdim. İçinde başka bir şey daha var ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Sanırım o lanet olası kadın haydutun hayaleti. Sanırım burada yaşadı ve bence varlığı burada."

"Belki de haklısınız. Makineleri tekrar kontrol edelim mi?"

Bütün gün boyunca faks makinesini, telesekreteri ve Jace'in e-postasını kontrol ettiler. Annesi, kimi aradığını ve ne öğrendiğini her adımda onlara bildirmişti. Şimdiye kadar Stacy'nin okul dışında tanıştığı kişiyle ilgili hiçbir şey olmamıştı.

Stacy'nin çok ama çok mutsuz bir öğrenci olduğunu ve çoğunlukla içine kapandığını öğrenmişlerdi.

"Sanırım bu yüzden bana bir yılın çoğunu yatılı okulda geçirdiğini hiç söylemedi," dedi Jace. Stacy'nin neden yatılı okula gittiğini anlamak için elinden geleni yapıyordu.

ondan bu kadar büyük bir sır saklamıştı.

Bayan Montgomery üç saat önce Jace'i aramış ve Stacy oradayken okulun müdiresi olan kadından öğrendiklerini anlatmıştı. Stacy okula girdiğinde yeni travma geçirmiş biriydi. Annesi dönem birkaç ay önce ölmüş ve hayatında çok az gördüğü babasının yanına gönderilmişti. Babası yeni evlenmişti. Adamın genişleyen işiyle ve iki muhtaç kadınla ilgilenecek zamanı yoktu. Yeni karısı kazandı ve Stacy başka bir ülkedeki okula gönderildi.

"Konuştuğum kızlardan biri," dedi Bayan Montgomery, "bana kimsenin Stacy hakkında fazla bir şey bilmediğini söyledi. Orada kaldığı birkaç ayı odasında geçirmiş."

"Ama bir adam vardı-" Jace başladı.

"Ona geliyorum canım," dedi, "ama sabırlı olmalısın. Ama her şeyden önce, orada seninle kimin olduğunu bilmek istiyorum. Telefonda nefes alışını duyabiliyorum."

Nigh sanki yanmış gibi telefonun yanından sıçrayarak uzaklaştı.

"Bahçıvanın oğlu Mick," dedi Jace.

"Hiç iyi yalan söyleyemedin. Kim o?"

"Kalemin var mı?"

"Tabii ki."

"İnternette N. A. Smythe' bak. S-M-Y-T-H-E diye yazılıyor. Hakkında her şeyi göreceksiniz. Burada, Margate'te yaşıyor, dünya turuna çıkmadığı zamanlarda yani, ve bana yardım ediyor... şey, yardıma ihtiyacım olan her konuda."

"Sesin gittiğinden çok daha iyi geliyor, ona benden teşekkür söyle."

"Söyleyeceğim," dedi Jace, Nigh'e gülümseyerek. "Şimdi bana başka neler öğrendiğini anlat."

"Geldikten yaklaşık üç ay sonra konuştuğum kızlardan biri Stacy'nin değiştiğini söyledi Her zamanki gibi ketum ve diğer kızlardan ayrıydı ama ara sıra gülümsediğini görüyorlardı. Kızlardan biri bazen Stacy'nin bütün gece odasında olmadığını düşündüğünü söyledi."

Jace, Nigh'in duyabildiğini bildiği için kaşlarını kaldırdı. Nigh

başını salladı, evet, 94'te bu mümkündü.

"Birini görmek için gizlice dışarı mı çıktı?" Jace annesine sordu.

"Onlar da öyle düşünüyordu. Sanırım o zamanlar okulun güvenliği oldukça gevşekti, bu yüzden müdire hanım ertesi yıl görevden alındı ve şimdiki müdire hanım işe alındı. Gevşek mi?"

"Havaalanı güvenliği ondan bir şeyler öğrenebilir," dedi Jace. "Aramaya devam edip öğrenebildiğin kadar öğrenebilir misin? Görüştüğü adamın adına ihtiyacım var."

"Jace, tatlım, sana tekrar soracağım: Tüm bu bilgileri öğrenmek istediğine emin misin? Stacy hakkında hoşuna gitmeyecek bazı şeyler öğrenebilirsin."

"Eminim. Aslında, ne kadar çok şey öğrenirsem o kadar iyi hissediyorum."

"Buna katıldığımdan emin değilim. Oh! Aman Tanrım! Az önce senin N. A. Smythe. Çok güzel bir kız! Ve zeki birine benziyor. !" "Anne," dedi Jace,

aynı anda hem gülerek hem de utanarak.

"N. A.' ne anlama geliyor? A.' ne anlama

geliyor?" "Nightingale Augusta."

"Ailemize tam uyum sağlayacaktır. Tamam, gitmem gerek. Daha fazlasını öğrendiğimde seni ararım. Ya da bir isimle faks gönderebilirim. Seni seviyorum."

"Ben de anne," dedi Jace usulca, sonra kapattı.

Ögle yemeğinden hemen sonra, saat 1:30'a kadar telefon yine çalmadı. Arayan annesiydi ve esniyordu. Bütün gece telefon, faks ve internetle uğraşmış, İngiltere'deki saat farkını telafî etmeye çalışmıştı.

"Elimde bir isim ve adres var," dedi annesi söze girmeden, "saat dörtte çay içmek için onun evine gideceksin. Adı Carol Heatherington ve Stacy'nin oda arkadaşıydı."

"Oda arkadaşı!" Jace zafer kazanmış bir ifadeyle Nigh'e baktı. "Sana bir isim verdi mi?"

"Hayır. Carol sizinle şahsen konuşmak istiyor çünkü Stacy konusunda kendini çok kötü hissediyor. Stacy öldüğünde ülke dışındaydı, yoksa ortaya çıkardı."

"Stacy'nin kendini öldürmediğini biliyor."

"Hayır, tam tersi. Carol, Stacy'nin kendini öldürdüğünü ve bunun nedenini bildiğini düşünüyor."

"Böyle mi söyledi?"

"Evet. Jace, sevgilim, bilmek istemediğin şeyleri öğrenebileceğin konusunda seni uyarmıştım. Artık gitmelisin. Carol'a yanında bir arkadaşını getireceğini söyledim. Jace?"

"Evet," dedi, hâlâ Stacy'yi tanıyan birinin onun kendini öldürdüğüne inandığını söylemesinin etkisindeydi.

"Kendi aklınız olduğunu biliyorum ama bu genç kadının söyleyeceklerini dinlemenizi öneririm. Gerçekten *dinleyin*."

"Evet, tamam, tabii anne," dedi Jace isteksizce. "Gitsem iyi olacak. Döndüğümde seni ararım."

"Şu andan itibaren on iki saat olsun. Biraz uyumam lazım."

"Bunun için teşekkürler anne. Seni seviyorum."

Bayan Montgomery çenesini çatlatırcasına esnedi. "Ben de öyle. Nightingale'e en iyi dileklerimi iletin."

"Nigh," dedi. "Nigh olarak kısaltıyoruz."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Telefonu kapattı.

Nigh Jace'e baktı. Ne hakkında olduğunu bilecek kadar konuşulanları duymuştu. "Bence en iyi kıyafetlerimizi giyip çaya gitmeliyiz," dedi. Jace'in yazdığı adrese baktı. "Oraya varmamız birkaç saat sürer."

Jace sessizce başını salladı ve üstünü değiştirmek için yukarı çıktı. Öğrendikleri hakkında düşünmek için kendine zaman tanımak istemiyordu. Stacy'nin hakkında hiçbir şey bilmediği bir hayatı olduğu gerçeği sonunda kafasına dank ediyordu. Şu itibaren öğrendiklerinin onun için duyması zor şeyler olacağını biliyordu. Bir yanı olduğu yerde durmak istiyordu ama daha büyük bir yanı devam etmesi gerektiğini biliyordu.

Carol Heatherington, "Bugün sizi buraya esas olarak kendi suçluluk duygumu yatıştırmak için çağırdım," dedi. Gençti, çok güzel değildi ama kusursuz bir İngiliz teni vardı ve sadece para ve soyun bir insana verebileceği bir duruşu vardı. Otuz dönümlük bir araziyle çevrili, nehir kenarında güzel bir evi vardı. Kocasını her gün Londra'ya gidip geliyor, onu atları, köpekleri ve küçük bir çocuğuyla baş başa bırakıyordu. Hayatından son derece memnun görünüyordu.

Carol çayı Herend fincanlarına doldurdu. "Korkarım okuldayken Stacy'ye karşı pek nazik değildim. En iyi arkadaşım ile aynı odaya konulmayı talep etmiştim ama onun yerine bu sinirli, suratsız Amerikalı kızla aynı odaya konuldum. Korkarım hayal kırıklığımın acısını ondan çıkardım."

Jace yüzünü buruşturdu ve annesini yeni kaybetmiş bir kıza kaba davranan biri hakkında ne düşündüğünü söylememek için ağzını kapatmak zorunda kaldı.

Nigh ay bardağını aldı. "O yaşta hepimiz orospuyuz," dedi sakince.

"İronik olan şu ki, yıllar sonra sözde en iyi arkadaşımın büyükbabasından okulun yönetim kurulu başkanını aramasını ve beni oda arkadaşı olarak vermemelerini istemesini istediğini öğrendim. Yengeme kızmam gerekirken öfkemi Stacy'den çıkardım."

"Baldızın mı?"

Carol gülümsedi. "Onun erkek kardeşiyle evlendim, ki bu tam da yapmamı istemediği şeydi."

"Stacy o yıl biriyle tanıştı mı? Muhtemelen bir erkekle?" Jace sordu.

"Evet," dedi Carol. "O zamanlar -uzun zaman önce gibi görünüyor, değil mi?- hafta sonları Margate'e gitmemize hâlâ izin vardı. Biz kızlar hep birlikte kalırdık. Korkarım korkunç züppelerdik. Küçük gruplar halinde seyahat ederdik, her birimiz bir gruba ya da diğerine aittik."

"Ama Stacy grubun bir parçası değildi," dedi Jace.

"Hayır. O Amerikalıydı ve... Yaptıklarımı savunmuyorum ama doğrusu Stacy hiçbir zaman bizim bir parçamız olmak için çaba sarf etmedi. Bazen bizimle gelmesini istedik ama o hep reddetti. İngiltere'den nefret ettiğini ve babasının onu her aldırabileceğini söylemesi de işe yaramadı. Hepimiz yatılı okulun son derece normal olduğunu düşünüyorduk ama sanırım Stacy bunu bir ceza olarak görüyordu. Sanırım oranın bir hapislane olduğunu ve kaçmaya çalışmanın onun görevi olduğunu düşünüyordu."

"Biriyle mi?" Nigh sordu.

"Evet. En azından ben öyle düşünüyorum. Stacy çok ketum bir insandı. Onunla konuşabilirdiniz ama o size sadece bilmenizi istediği şeyleri söylerdi. Hiçbir sırrını açığa vurmazdı. Bunun doğru olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Jace'e.

"Öyle demezdim ama bunun doğru olduğunu öğrendim. üzere nişanlanmış olmamıza rağmen, bir yılını bir hastanede geçirdiğini bilmiyordum.

İngiliz yatılı okulu."

"Bence Stacy bu olaya çoğu insanın hapishanede yatmış olarak baktığı gibi bakıyordu. Muhtemelen bundan bahsetmekten çok utanıyordu. Bunu bir sır olarak sakladığını görebiliyorum. Babası ve genç karısıyla neler olduğunu merak ediyorum."

"Stacy sana onlardan bahsetti mi?" Jace sordu.

"Sadece en alaycı şekilde. Kara mizahıyla bizi güldürürdü. Bir keresinde on iki yaşlarında küçük bir kız yemek odasına geldi ve hepimiz kim olduğunu merak ettik. Stacy, 'O babamın yeni karısı' dedi."

Jace bir an için gözlerini kaçırarak, "Kulağa o gibi geliyor," dedi. "Stacy'nin intihar ettiğini ve bunun senin hatan olduğunu düşündüğünü söylemiştin."

"Ölümünü duyduğumdan beri Stacy aklımdan çıkmıyor. Keşke ona karşı daha nazik olsaydım, onu toplantılarımıza dahil etmek için daha fazla çaba gösterseydim."

"Neden intihar ettiğini düşünüyorsunuz?" Nigh, kadını bilmeleri gereken şeylere doğru yönlendirmeye çalışarak sordu.

"Tony için, tabii ki."

"Tony mi?" Nigh

sordu.

"Tony Vine. Aşık olduğu adam oydu. En azından ben ona aşık olduğunu düşünüyorum."

Nigh ve Jace birbirlerine baktılar. "Bay Vine hakkında bildiğiniz her şeyi bize anlatabilir misiniz?"

Carol çayından bir yudum aldı. "Onu ilk gördüğümde yarım düzine kızla birlikte Margate'teydim. Cumartesi öğleden sonraydı ve Stacy'nin okulda kaldığını sanıyordum. Ona bize katılmak isteyip istemediğini sordum ama kimya sınavına çalışması gerektiğini söyledi. Saatler sonra kızlarla birlikteydim ve o gün bir sokak pazarı vardı. Kafamı kaldırdığımda bütün arkadaşlarımın gitmiş olduğunu gördüm. Onları görmemiştim.

ve korkarım panikledim. Okula doğru koşmaya başladım ama bir ara sokaktan geçerken parlak kırmızı bir ışık gördüm. Olduğum yerde durdum. Merak, kız arkadaşlarımdan yoksun kalma korkumun önüne geçmişti."

"Stacy miydi?" Nigh sordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Çok güzel kırmızı ipek bir eşarbt vardı - hepimiz Stacy'nin Amerikan kıyafetlerine imrenirdik- ve o eşarbt bir köşeden geçerken gördüğümü sandım. Beni gören var mı diye baktım, sonra eşarbt gördüğüm yere doğru küçük yoldan aşağı indim.

"Garaja benzeyen bir yere geldiğimde atkıyı tekrar gördüm ve köşeyi döndüm. Stacy genç bir adama sarılmıştı. Oh, affedersiniz," dedi Jace'e.

"Hayır, değıl. Her şeyi duymak isterim."

Carol ayını bıraktı. "şunu anlamalısınız ki biz kızların neredeyse tamamı bakireydik. Sürekli seks hakkında konuşurduk ve hepimiz sokaktaki bir kadının cinsel deneyimine sahipmişiz gibi davranırdık ama aslında hiçbir şey bilmiyorduk. Ama Stacy vardı, içine kapanık sessiz Amerikalı, biz kızların çoğunun hayal bile edemeyeceğı bir şekilde bir adamla sarmaş dolaş olmuştu. Bir bacağı adamın belindeydi ve-"

Jace'in yüzüne bir bakış attıktan sonra sözünü kesti.

"Onları Margate'te gördün," dedi Nigh. "Başka nerede buluştuklarını biliyor musun? Ve onun kim olduğunu nasıl öğrendiniz?"

"Beni göreceklerinden korktuğum için oradan ayrıldım ama markete geri döndüm. Merakım her şeyden daha güçlüydü, bu yüzden Stacy'nin birlikte olduğu adam hakkında daha fazla şey öğrenip öğrenemeyeceğimi görmek istedim."

"Adam mı?" Nigh sordu. "Erkek değıl mi?"

"Oh, hayır! Eğer bir gün olsaydı otuz yaşındaydı ve biz o zaman sadece on altı yaşındaydık. Sanırım Stacy on yedi yaşındaydı."

"Otuz yaşında bir adam," dedi Jace

yumuşak bir sesle. "Onları tekrar gördün

mü?" Nigh sordu.

"O gün değil. Okula geri döndüğümde Stacy yatağında kimya kitabıyla yatıyordu. Okuldan ayrıldığını asla tahmin edemezsiniz, hele ki neredeyse iki katı yaşında bir adamla birlikte olduğunu hiç."

Carol salatalıklı sandviçinden bir ısırık aldı. "Ondan sonra Stacy'yi izlemeye başladığımı söyleyebilirim. Ona asla haber vermedim ve gördüklerimi ima bile etmedim ama onu izledim."

"Peki ne gördün?" Jace sordu.

"Sırlar ve yalanlar," dedi Carol. "Çok iyi bir yalancıydı. Tekrar özür dilerim. Stacy'nin anısına saygısızlık etmek istemem ama onun doğrudan Matron'a yalan söylediğini ve gözünü bile kırpmadığını gördüm."

"Ne hakkında yalan söyledi?"

"Nereye gittiğini ve ne yaptığını. Stacy geceleri gizlice odamızdan kaçardı. Ben her zaman derin uyurdum, bu yüzden onun ne yaptığını izlemek için uyanık kalmak benim için zordu, ama üç gece bunu başardım. Uyumam için beni dinliyor, sonra parmak uçlarında odadan çıkıyordu. İki kez pencereden dışarı baktım ve onu yeşil alanda koşarken gördüm. Dışarıdaki ışıklardan uzak duruyordu ama ben onu görebiliyordum."

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Arka tarafa, tepeye doğru. Bir gün tepeye tırmandım ve orada toprak bir yol vardı. Ormanın kenarında şekerleme ambalajları ve birkaç gazoz kutusu gördüm, çöpler vardı."

"Çok non-U," dedi Nigh.

Carol gülümsedi. "Bu terimi uzun zamandır duymamıştım. Evet, çok U dışı bir yerdi ve Stacy'nin erkek arkadaşının onları orada bıraktığından emindim." Jace'e baktı. "Züppelik için özür dilerim. Non-U, 'üst sınıf değil' demek."

Jace ona bu terimin Amerika'da da kullanıldığını söylememişti. "Sence Stacy tepenin üstündeki adamla mı tanıştı?" Jace sordu.

"Bundan eminim. Dik bir tırmanıştı ama yapılabilirdi. Yaptım da. Stacy'nin ne yaptığını görmek için uyanık kalabildiğim ikinci gece, bir motosiklet sesi duyduğumu sandım. Sanırım adam onu yukarıda motosikletiyle bekliyordu ve birlikte uzaklaştılar."

"Ne zaman döndü?" Nigh sordu.

"Sabah uyandığımda hep oradaydı. Stacy'nin fazla uykuya ihtiyacı yok gibiydi," dedi, doğrulamak için Jace'e bakarak.

"Hayır, yapmadı. Uykusuzluk onun için bir sorundu," dedi. "Bu yüzden yanında her zaman reçeteli uyku hapları bulundururdu."

"Onun esnediğini hiç görmedim," dedi Carol. "Sınıfta uykulu görüldüğünü hiç görmedim. Ben sekiz saat, mümkünse dokuz saat uyumazsam, gün içinde tutarsız olurum. Ama Stacy öyle değil."

"Peki neden Stacy'nin ölümünün intihar olduğunu düşünüyorsun?" Jace sordu.

Carol Jace'e baktı. "Bu ifade için özür dilemeliyim. Tüm gerçekleri bilmeden önce söyledim. Senin hakkında ya da Stacy'nin Tony Vine'dan başka biriyle nişanlı olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Tek bildiğim gazetelerde gördüklerimdi ve onları da ancak aylar sonra görebildim. Stacy'nin Tony'ye geri dönmek için Margate'e döndüğünü sanıyordum. Bunca yıldan sonra nihayet onunla birlikte olacaktı ama belki de Tony onu geri çevirmişti. Stacy her zaman yoğun bir insandı ve birini bir kez sevdiğinde onu sonsuza dek seveceğini hayal edebiliyordum. Eğer ona geri dönerse ve onun başka biriyle evli olduğunu öğrenirse, bundan son derece mutsuz olacağını görebiliyordum."

"Tony Vine kim?" Nigh sordu. "Yoksa kim olduğunu öğrenemediniz mi?"

"Stacy ile onu birlikte gördükten yaklaşık bir ay sonra, onu Margate'te sokakta yürürken gördüm. Çok yakışıklı bir adamdı ama benim tipim değildi."

"Ne demek istiyorsun?" Nigh sordu.

Carol omuz silkti. "Onunla ilgili her şey çok parlaktı. Babam yeni kıyafetlerden nefret eder. Yeni bir şey giydiğinde tüm gününü ata binerek geçirir ve kıyafetlerin alışması için elinden geleni yapar. Ben buna alışkındım, bu yüzden Tony benim için bir şok oldu. Onda öyle bir şey vardı ki... lütfen melodram yaptığımı düşünmeyin ama tehlikeliydi. Tehlikeli bir adam gibi görünüyordu."

"On yedi yaşında bir kızla otuz yaşında bir adam mı?" Jace öyle dedi. "Hapse atılması gerekirdi."

"Her neyse," dedi Carol, "birine kim olduğunu sordum. Sanırım çay dükkanındaki bir kadındı. 'Bu Tony Vine' dedi ve bunu söyleme şekli bana kasabadaki herkesin onu tanıdığını düşündürdü."

"Şu anda nerede olduğunu ya da ona ne olduğunu biliyor musunuz?" Nigh sordu.

Carol ayağa kalktı ve kanepenin arkasındaki antika dolaba giderek çekmecedden bir kâğıt parçası çıkardı. "Yaklaşık bir yıl önce Londra'daydım ve sokakta bir adam gördüm. Onu tanıdığımı biliyordum ama nerede gördüğümü hatırlayamıyordum. O gece onun Stacy'nin gizlice buluşmaya gittiği adam olduğunu hatırladım. Tony Vine. Margate'te öldüğünü duyalı çok olmamıştı, ben de Tony'nin çıktığını gördüğüm binanın adını yazdım." Kâğıdı Jace'e uzattı, o da baktı ve sonra Nigh'e verdi.

Carol, Jace'e, "Stacy'ye olanları duyunca çok üzüldüm," dedi. "Duyduğumda, o korkunç Tony Vine yüzünden kendini öldürdüğünü düşündüm. Okuldayken bir ara müdireye gidip Stacy'den bahsetmeyi düşündüm. için korktum ve endişelendim ama sonra babası okula gelip onu aldı ve California'ya geri götürdü ve bir daha ondan haber alamadım. Ta ki trajik ölümü bana söylenene kadar."

Bundan sonra bir sessizlik oldu ve bir süre kimse konuşmadı.

"Sanırım yeterince vaktinizi aldık," dedi Jace ayağa kalkarak. "Yardımlarınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Carol ve Nigh de ayağa kalktı. Carol, "Keşke kızken bu kadar pasif olmasaydım," dedi.

Nigh kadının elini tuttu. "Bunların hiçbirinin senin suçun olduğunu sanmıyorum." "Ben de Stacy'nin intihar ettiğini düşünmüyorum," dedi Jace.

"Ama eğer kendini öldürmediyse-" Carol'ın gözleri büyüdü. "Onu Tony'nin öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"O bile, kimin yaptığını biliyor olabilir. Bunun için çok teşekkür ederim. Bana ne kadar yardımcı olduğunuzu anlatamam."

Biraz daha hoşbeş ettikten sonra Carol'ın evinden çıkıp Jace'in arabasına bindiler. Bir an için koltuğa yaslandı, gözleri kapalıydı. Nigh onu rahatsız etmedi. Onun nasıl hissettiğini biliyordu. edilmesi gereken çok fazla bilgi vardı. Sırlar ve yalanlar. Carol, Stacy'nin bunlarla dolu olduğunu söylemişti. Nigh bunu Jace'e asla söylemezdi ama o da aynı fikirdeydi. Stacy evleneceği adama yatılı bir İngiliz okulunda geçirdiği yıllardan ya da muhtemelen aşık olduğu bir adamdan . Normal şartlarda bu anlaşılabilir bir şeydi ama Stacy yıllar sonra bile Tony Vine'a hâlâ gibi görünüyordu. Onu o kadar çok seviyordu ki, evlenmeden hemen önce onu görebilmek için bir sürü zahmete katlanmıştı. Tek yapması gereken, arkasına birkaç kelime karaladığı Priory House'un bir resmini göndermekti ve Stacy, Tony ile tanışmak için Jace ile olan geleceğini tehlikeye atmıştı.

O toplantıda ne olmuştu? Nigh merak etti. Tony'ye onun her zaman doğru kişi olduğunu söylemiş miydi? Başka kimseyle değil, onunla evlenmek istediğini mi? Tony onu geri alırsa Jace'i terk edeceğini mi?

Tony hayır mı dedi? Zaten bir karısı ve çocukları olduğunu ve onu istemediğini mi söyledi? Stacy bu yüzden mi bara gidip bir şişe uyku hapi aldı?

Nigh arabayı çalıştırırken Jace'e baktı ve onun ne düşündüğünü merak etti. Nigh'in muhabir zihnine göre, Stacy'nin kendini öldürdüğü giderek daha açık hale geliyordu.

Nigh'in bir araya getirebildiği kadarıyla, Stacy küçük bir kızken babasının sevgisini kazanma konusunda endişeliydi. Geride kalan tek ebeveyni oydu ve o da yeni, genç karısını kızına tercih etmişti. Carol'ın Tony Vine'ı kibarca tarif etmesine bakılırsa, gerçek bir serseri gibi görünüyordu. Kızlar, parlak takım elbiseler giyen ve kız öğrencilerle çıkan erkeklerle evlenerek babalarının onayını alamazlardı.

Nigh Jace'e baktı ve Stacy'nin onunla evlenmeyi bir babanın onaylayacağı türden bir adam olduğu için mi kabul ettiğini merak etti. Jace bir babanın kızının evlenmesini hayal ettiği her şeydi.

"Beni Tony Vine ile mi kıyaslıyorsun?" Jace

sordu. Yalan söylemek istemiyordu. "Evet."

"Stacy'nin lisedeki erkek arkadaşı artık onu istemediğini söylediği için intihar ettiğini düşünmeye başladınız, değil mi?"

"Evet," dedi Nigh, onun buna ne diyeceğinden korkarak.

"Güzel," dedi Jace gülümseyerek. "Eğer böyle düşünüyorsan, gerçeği öğrenmek için daha meraklı olacaksın."

Margate'e vardıklarında Nigh, "Sanırım evime dönsem iyi olacak," dedi.

"Ama senin eşyaların Priory House'da," dedi Jace.

"Onları sonra alabilirim. Başka bir diş fırçam ve geceliğim var, o yüzden sorun olmaz."

"Eğer yapmak istediğiniz buysa," dedi.

"Yapmak istediğim şey bu değil, ama-" Öfkesi onu daha iyi bir hale getirdi. "Sen ve ben ilk tanıştığımızdan beri neredeyse birlikte yaşıyoruz. Eminim tüm köy başka bir şey konuşmuyordur. Ve en kötüsü de düşündüklerinin tek bir kelimesinin bile doğru olmaması. Sen ve ben sadece arkadaşız ve birlikte çalışıyoruz. Hepsi bu."

Jace arabayı Priory House'un avlusunda durdurdu ve motoru kapattı. "Arkadaş mı? Öyle olduğumuzu mu sanıyorsun?"

Arabadan inerken kıkırdıyordu. Nigh yolcu koltuğuna oturdu ve kaşlarını çatarak ona baktı, ama sonra gülümsedi ve arabadan inip eve . Mutfak kapısından değil, ön kapıdan girdi.

Nigh'in düşünmeye başladığı gibi "evde" sakin bir akşam geçirdiler. İki yaşlı evli insan gibi - Jace ona her yaklaştığında kalbinin çılgınca atmaya başlaması dışında. Onun nasıl hissettiğini görmesine izin vermeyi reddediyordu çünkü o aynı şekilde hissetmiyor gibiydi. Onunla ilgilendiği gibi o da onunla ilgileniyor muydu? Kolu onunkine dokunduğunda nabızı hızlanmamış gibi görünüyordu. Yüzü onunkine yaklaştığında nefesi kesilmiyor gibiydi.

Gelecekleri hakkında, onu hem mutlu eden hem de çıldırtan dolambaçlı bir şekilde konuştular. Adamın onu gerçekten geleceğine dahil etmek isteyip istemediğini bilmek istiyordu. Ve Stacy'yi öğrendikten sonra ne yapmayı planladığını bilmek istiyordu. Priory House'u satışa çıkarıp İngiltere'yi sonsuza dek terk mi edecekti? Ama sonra İngiltere'yi sevdiğini söylemişti. "Tüm hatalarına " diye ifade ederdi genelde.

Ne kadar çok düşünürse o kadar az şey .

Bayan Browne yemeği masaya koydu ve Jace ile Nigh çok az konuşarak yemek yediler, her biri kendi düşüncelerinde kaybolmuştu.

Yemekten sonra salona geçtiler ve orada sessizce oturdular.

Nigh, "Ann ve Danny'nin neden bize göründüklerini henüz öğrenemedik," dedi.

Jace bir sandalyede oturmuş ateşe bakıyordu. "Korkarım bunu asla öğrenemeyeceğiz," dedi. "Sanırım yarın Londra'ya gideceğim."

Nigh "*Bensiz* mi?" diye bağırmak istedi ama hiçbir şey söylemedi. Bu onun kararıydı. Eski nişanlısı hakkında bu kadar çok şey duymuş olmasından utandığına şüphe yoktu.

Bir esneme verdi. "Sanırım yatmaya gideceğim," dedi. Jace bir şey söylemeyince ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Sandalyesinin yanından geçerken Jace onu bileğinden yakaladı, sonra elinin tersini yanağına götürdü.

"Çok iyi bir arkadaş olmadığım için üzgünüm. Stacy öldüğünden beri kendimde değilim. Ama bilmeni isterim ki bana hayatın yaşamaya değer olabileceğini düşündürmeyi başaran ilk kişi sensin." Hâlâ onun elini tutarken, başını kaldırıp ona baktı. "Söz veriyorum, bu işi hallettiğimde kaybettiğim zamanı telafi edeceğim."

Kadın adama , sonra adam elini bıraktı ve tekrar ateşe baktı. Kısmen mutlu, kısmen de hayal kırıklığına uğramış hissederek odadan çıktı ve üst kattaki bayanın yatak odasına gitti. Ateş yakılmıştı ve oda sıcak ve rahattı. Ama olabileceği kadar sıcak ve rahat değil, diye düşündü boş yatağa bakarak.

Banyo yaptı, geceliğini giydi ve yatağa gitti. Jace'in merdivenlerden çıkıp yatağa girdiğini duyana kadar ışığı kapatmadı. Kapısının altında bir gölge vardı ve nefesini tuttu.

Gölge hareket ettiğinde Nigh küfretti, ışığı söndürdü, yumruğunu yastığa vurdu ve uyumak için yerleşti. Jace Montgomery'ye olan kızgınlığına rağmen dakikalar içinde uykuya daldı.

Nigh müzik sesiyle uyandı. Yüksek sesli değildi ama çok uzaklardan geldiğini duyabiliyordu. İlk baŗta kafası karıŗtı, nerede olduğunu tam olarak bilmiyordu. Uyandığında daha iyi dinledi. Ses aŗaęıdan değil, kapısının hemen dıŗından geliyor gibiydi. Jace uyanmıŗ ve müzik mi çalıyordu? Big Band döneminden kalma bir mzikti.

Yataktan kalktı ve kapıya gidip açtı. Jace yatak odasından çıkıyordu. zerinde kot pantolon, ağır bir yn kazak ve bir çift deri bot vardı. Sessiz kalması için parmağını dudaklarına götürdü. Müzik basma odadan geliyordu, Ann'in odasından. Perili odadan.

Nigh'in ilk içgüdüsü yatak odasına koŗmak ve yatağın altına oldu. Daha da iyisi, belki de Şimdi arabasına binip eve gitmek için mkemmek bir zamandı.

Ama Jace'in bir sonraki hareketi onun için karar vermesini sağladı. Odasına geri dönmesini, kapıyı kapatmasını ve yatağına geri dönmesini iŗaret etti. Ann'in odasında olup bitenlerle yzleŗemeyecek kadar korkak olduğunu dŗndęne Şüphe yoktu.

Adamın ona inanmaması ona cesaret verdi. stne bir Şeyler giyerken ona kendisini beklemesini iŗaret etti. Hayaletlerle yzleŗmek yeterince kötüydü ama bunu bir gecelikle yapamazdı. Odaya geri koŗtu ve onun giydiklerinin aynısını giydi: kot pantolon, kalın bir kazak ve botlar. Dört dakika sonra koridora geri dnmŗ ve Jace'in arkasından Ann'in odasına doğru parmak uçlarında ilerliyordu.

Odanın kapısı açıktı ve içindeki ıŗıklar yanıyordu. Odadan bu Şekilde ıkmamıŗlardı. Jace, Nigh'i arkasından iterek odaya baktı.

İçeri girip etrafa baktım ama kimse yoktu, ölü ya da diri kimse yoktu.

Nigh cesaretini toplayarak onun arkasından çıktı ve odaya doğru ilerlemeye başladı. Yine de ikisi de konuşmadı.

İçeri girer girmez, tünelin gizli kapısının açık olduğunu ve içeriden müzik sesi geldiğini gördüler.

Jace yine Nigh'i arkasından iterek merdiven boşluğunun karanlık girintisine baktı. Aşağıya, tünele doğru işaret etti. Müzik üst kattaki gizli odadan değil, tünelin kendisinden geliyordu.

Nigh, Jace'in koluna dokunarak geçitten kimin haberi olduğunu ve sabahın ikisinde içeride kimin müzik çalabileceğini sormak için bir hareket yaptı. Jace hiçbir fikri olmadığını belirtmek için omuz silkti.

Merdiven boşluğuna doğru ilerlemeye başladı, önünden gitmek istiyordu ama kadın onun kolunu yakaladı ve başını şiddetle hayır anlamında salladı. Her ne oluyorsa hoşuna gitmemiştir. Tüneli bildiğinden emin olduğu Hatch telsizi açık bırakmış olabilirdi ama o öyle düşünmüyordu. Asıl düşüncesi, Danny Longstreet'in şimdi neyin peşinde olduğuydu.

Jace başını sallayarak Nigh'e ne derse desin tünele gireceğini bildirdiğinde, Nigh ona bir parmağını kaldırdı: Bir dakika bekle.

Şömineye gitti ve Ann'in odasının özgünlüğünün bir parçası olan şömineden iki mum ve birkaç kibrit aldı. Jace ona gülümsedi ve "aferin kızıma" dedi. Eğer konuşabilseydi, Nigh ona da bir kemik atıp atmayacağını sorardı.

Jace kibriti çakıp iki mumu da yaktı, birini ona uzattı, sonra eski geçitten aşağı inmeye başladı, Nigh onun yaklaşık beş santim arkasındaydı. Cesur davranmaya çalışıyordu ama hiç de öyle hissetmiyordu.

Müzik çok gürültülüydü. Bunu kim başlattıysa eski moda bir müzik kutusu kullanmıştı. Woody Herman çalıyordu şimdi, jazzy bir melodi.

Swing dansını düşündü, erkekler kızları havaya fırlatıyor, sonra bacaklarının arasında kaydırmak için aşağı çekiyorlardı.

Bu görüntüye gülümsedi, sonra nerede olduğunu ve ne yaptıklarını hatırladı. Elini Jace'in süveterinin arkasına kenetledi ve o temkinli bir şekilde ilerlerken onu takip etti.

Ortadaydılar ve yerde büyük bir müzik kutusu vardı. Jace eğilerek müziği kapattı. Arkasında bıraktığı sessizlik neredeyse sağır ediciydi.

Jace ona döndü ve orada kalmasını işaret etti.

Onsuz kalacağını mı söylemek istemişti? Korkusunun aptallık olduğunu biliyordu. Çocukluğunun çoğunu bu eski yerde geçirmişti ve burası ona kendi yatak odası kadar tanıdık geliyordu. Ama o zamanlar güvenliğinin bir parçası da orada olduğunu kimsenin bilmediğinden emin olmasıydı. Nerede olduğunu bilmeyen kötü bir adam onu nasıl yakalayabilirdi ki?

Ama bu gece gördükleri ve duydukları -müzik sesi, parlak ışıklar, açık gizli kapı- onu korkutmuştu. Bunu Danny Longstreet'in yaptığından hiç kuşku yoktu. Muhtemelen onun bankta oturup güpegündüz sohbet ederek yaptığı küçük şakadan büyük keyif almıştı. Ve onun Margate'te olduğunu biliyordu çünkü onu görmüştü.

Jace yine ona olduğu yerde kalmasını söyledi ve o yine başını hayır anlamında salladı. Jace'in tünelin geri kalanını ve dış girişi kontrol etmek istediğini biliyordu ama orada tek başına kalmak istemiyordu. Tünelde biri vardı ve bu yakın zamanda olmuştu. Yatmaya gittiklerinde Ann'in odasının ışıkları yanmıyordu ve müzik de çalmıyordu.

Jace ona öyle bir gülümsedi ki, onu rahatlatmak istediğinden emindi ama öyle olmadı. Başını salladı. Evet, onunla gidebilirdi.

Onun elini kendi eliyle sıktı, sonra ayaklarının dibindeki devasa, pille çalışan müzik setinden bir adım uzaklaştı.

Ama sadece bir adım atmıştı çünkü bir saniye sonra Nigh'in hayatında daha önce iki kez duyduğu bir gumbürtü duyular. Bombalar!

"Yere yat!" diye bağırdı. "Yere yat!"

Gürültü tünelin iki ucundan da geliyordu, bu yüzden iki yöne de koşamıyorlardı.

Jace anlamıştı. Nigh'i yakaladı ve altına çekti, sonra vücudunu onunkinin üzerine eğdi ve soğuk, sert toprak zemine çarptı.

Nigh onun altında ellerini kulaklarının üzerine koydu ve Jace de aynısını yaptı. Bir dakika daha yaşayacaklarına dair hiçbir umudu yoktu. Eski tünel, geçidin her iki ucuna yerleştirilen bombaların altında çökecekti. Düşen kirişler onları almazsa, çöken duvarlar alacaktı.

Ses tüm düşünceleri yok ederken Jace'e sarıldı. Toz, moloz, keresteler, yüzlerce yıldır katı bir şekilde paketlenmiş toprak, hepsi yere çarptı ve onları ezmekle tehdit etti.

İki patlama hızla gerçekleşti ama sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Jace Nigh'i altında tuttu, böylece üzerine fazla toz düşmedi. Uzun, korku dolu dakikalar boyunca bu şekilde kaldılar, her an başlarının üzerindeki çatinın üzerlerine çökmesini bekliyorlardı. Ama öyle olmadı.

Gürültü kesildiğinde ve yankılar bile sessizleştiğinde, Jace onun üzerinden kalktı. "Sen iyi misin?"

Nigh sadece başını sallayabildi. Kulakları çınılıyordu.

Mumlar sönmüştü ve tamamen karanlıktaydılar. Jace'in el yordamıyla yerleri yoklayarak mumları aradığını hissetti. Bir tane bulduğunda cebinden bir kutu kibrit çıkardı ve yaktı.

Nigh müzik setinin yanında yere oturdu ve Jace'in tünelden geriye kalanları karıştırmasını izledi. Tünelin iki ucu da çökmüştü. Geriye sağlarında yaklaşık on,ollarında da on beş metre kadar bir boşluk kalmıştı. Bu da dünya ile aralarında metrelerce toprak olduğu anlamına geliyordu.

Jace'in çevrelerini incelemesini izledi. Toprak duvara baktı, bir kısmını çekti, sonra üzerlerindeki eski kirişler görüldüğünde durdu.

kafalar gıcırdamaya başladı. Barikatlara bakmak için mumu kaldırdı ve Nigh ışığı takip etti. Eski kırımlar nihayet çökmeye başlamıştı. Eğilmişlerdi ve oturduğu yerden yaklaşık on adım ötede bir tanesinde yeni bir çatlak görebiliyordu.

"Peki bu tüneli kim biliyor?" Jace sanki hayati bir önemi yokmuş gibi sordu.

"Bildiğimden daha fazla insan," dedi. "Bu müzik setini buraya kim koyduysa bunu biliyordu."

Jace ona baktı. "Eminim köyün yarısı bu patlamayı duymuştur ve muhtemelen... onlara ne diyorsunuz? Kazı makinelerini çıkarıyorlardır."

"JCB'ler."

"Doğru. Bekçiler. Şu anda JCB kepçelerini çıkarıyorlar. Sence Hatch çimenlerini kesmelerine izin verir mi? Mal sahipleri gelip geçicidir ama çimler sonsuza dek kalır dediğini duyar gibiyim."

Onun şakasına gülümsemedi. Böyle durumlarda bulunmuş ve daha kötülerini de görmüştü. Buradan canlı çıkamayacaklardı. Büyük olasılıkla, ortadan kaybolduklarının farkına varmaları bir hafta sürecekti. Köylüler Jace ve Nigh'in sık sık bir yerlere kaçtıklarını ve günlerce kaldıklarını biliyordu.

"Birbirimize yalan söylemememiz gerektiğini düşünüyorum, sence de öyle değil mi?" Nigh yumuşak bir sesle söyledi. "Bizi özlemeyecekler ve özleseler bile nereye bakacaklarını bilemezler."

Jace bir an için ona bakmadı, sonra yavaşça döndü. "Bu benim hatam," dedi sesi ağırlaşarak. "Tehlike olduğunu biliyordum. Stacy öldürüldü ve bunu onun katili yaptı. Seni korumak istedim. Niyetim..."

Ona baktı ve gözlerinde yaşlar vardı. Ona kollarını açtı ve o da ona gitti ve ona sarıldı.

"Özür dilerim," dedi tekrar tekrar. "Özür dilerim. Dikkatimi kaybettiğimi seninle paylaşmayı çok istedim. Seni korumam gerekirdi."

Saçlarını okşadı ve onu yatıştırdı, kendisine sıkıca sarıldı. "Ne olursa olsun, bana kendinden bahsettiğin için memnunum," dedi. "Ama neden...?"

"Çünkü seni seviyorum," dedi, sanki bu dünyanın bildiği bir gerçekmiş gibi.

"Sen ne?" Yüzüne bakmak için ondan uzaklaştı. "Ne yaptın?"

Jace doğrulup yanındaki soğuk toprak duvara yaslandı ve gözlerini sildi. "Bunun için özür dilerim. Duygularımı dizginlemeye çalıştım ama bazen-"

"Ben İngilizim, bu yüzden benimle içinde tuttuğun duygular hakkında konuşmaya çalışma. Ben işin aşk kısmını duymak istiyorum."

Adam ona aptalmış gibi baktı. "Seninle ilk tanıştığımda sana aşık oldum. Bunu bildiğini sanıyordum."

"Aptallığımı bağışlayın ama hayır, bunu bilmiyordum."

"Hımm!" dedi şaşkınlıkla. "Evine -evime- seni dava etmeye hazır olarak gittim ama sonunda seni benimle yaşamaya davet ettim." Elini salladı. "Aşağı yukarı."

Nigh onun söyleyeceklerini duymak istiyordu. Onunla tartışmak, nerede olduklarını ve nasıl asla çıkamayacaklarını düşünmek yerine dünyada her şeyi yapmak istiyordu. Onları öldüren ilk şey oksijen eksikliği mi olacaktı?

"Pekâlâ," dedi kendini sakinleştirerek. Gerekenden daha erken gitmek için bir neden yoktu. Havayı korumak için. "Peki neden bana dokunmadın?"

Jace duvarlara bakıyordu. Mumu aldı ve uzun geçitten aşağı indi. "Bir şey duyuyor musun?"

"Hayır," dedi. "Soruma bir cevap istiyorum." "Bana

güleceksin," dedi adam.

"Şu anda dünyadaki hiçbir şeyin beni güldürebileceğini sanmıyorum."

"Stacy öldükten sonra bir yıl boyunca akrabam olmayan bir kadınla konuşmaktan bile korktum. Onu umutsuzluğa düşürecek bir şey söylememden korkuyordum..."

"Kendini öldüreceğini mi?"

"Hayır, hiçbir zaman o kadar kötü olmadım. Ama Stacy'nin sırları olduğundan emindim ve bana açılmadığı için bende bir sorun olduğundan korkuyordum." Tünelin her yüzeyini inceliyordu.

"Hepimizin sırları vardır," dedi Nigh. "Ve Stacy'nin geçmişinde çok kötü şeyler vardı. Aynı yıl içinde annesinin ölümünden ve babası tarafından terk edilmekten kurtulmuştu. Güçlü bir kadındı."

Jace ona baktı. "Öyle olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Peki ya dokunma? Sen ve ben dokunuyoruz, ."

Jace eğilerek dışarıya açılan tünelin sonundaki toprak yığınınına baktı. "Stacy'nin ölümünün ikinci yılında hiçbir kadına dokunmamıştım ve Stacy'nin ruhuna, onun ölümüyle ilgili gerçeği öğrenene kadar dokunmayacağıma dair bir çeşit yemin ettim. İyi ya da kötü, bunu öğrenecektim."

Nigh'in onun ne demek istediğini anlaması bir an sürdü, sonra gülümsedi. Bekârlık yemini etmişti. Bu fikrin onu neden bu kadar memnun ettiğini bilmiyordu ama ediyordu. Kaç erkeğin seksten vazgeçecek kadar aşık olabileceğini merak ediyordu.

Yıllar önce, Nigh korkunç bir yerdeydi, her zaman olduğu gibi etrafı erkeklerle çevriliydi ve üç dakika içinde Amerikan televizyon izleyicilerine gördükleri dehşeti anlatmak için bekliyordlardı. Adamlardan biri -günlerdir onu süzüyordu- ona ne istediğini sordu

bir adam. Onun ne kadar bencil ve şehvet dūřkūnū olduđunu bildiđinden, "Sevebilecek bir erkek istiyorum," diye atıldı. Anlık bir ifadeydi ama daha sonra dūřūnūnce dođru olduđunu anladı. Gerçek aşkı, derin aşkı, başkalarını kendinden űstūn tutan aşkı yařayabilecek bir adam.

Jace'in mumu yere bırakıp toprağı kazmaya başlamasını izledi. Bunun nafile bir çaba olduğunu biliyordu ama denemesi hoşuna gitmişti. O kadar çok sevmiş bir adamdı ki, herkesin ona sūylediklerine karşı çıkmış ve kendi inancına sadık kalmıştı. Stacy'nin kendini űldürdūđūne inanmıyordu ve hayatını onun űldürmediđini kanıtlamaya adanmıştı. Ne ona ne de kendisine karşı yanlış bir suçlama yapılmasını istemiyordu.

"Bence oturmalısın," dedi Nigh yumuşak bir sesle.

Ona dūndū ve yakında çıkacaklarına dair neřeli bir açıklama yapacakmıř gibi gūrūnūyordu ama fikrini deđiřtirmiř gibiydi. "Evet, oksijeni muhafaza etmeliyiz."

Yanına oturdu ve onu kollarına çekti, bařı gūřsūndeydi. Mumlardan biri neredeyse bitmiřti ve diđer de uzun sūre dayanmayacaktı. Ama hava da űyle.

Ona sarıldı, saçlarını okřadı ve hiç konuşmadılar. Nigh ona kendisini de sevdiđini sūylemeyi dūřūndū ama onun bunu bildiđini biliyordu. Tanıřtıkları ilk gūnden beri birbirlerinden ayrılmamıřlardı. Eđer o gūn kaçıp evlenselerdi, daha fazla birlikte olamazlardı.

Yanağının altında gūmleđinin ıslaklığını hissedene kadar ağladığını bilmiyordu.

"Sssssh," dedi yūzūnū okřayarak. "Sessiz ol. Hareketsiz ve sessiz olmalı ve mūmkūn olduđunca yavař nefes almalıyız."

Başını salladı. Başka bir şey yapmanın faydası yoktu. Öfke boşuna olurdu. Konuşmak gereksizdi.

Ne kadar sūre orada yattıđını bilmiyordu, vūcudu onunkine yakındı, onun sıcaklıđını hissediyordu, yūzū kalbine dūnūktū, kalbinin sabit ritmini duyuyordu.

uyuyakaldı.

Jace onu uyandırana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. "Sessiz ol," dedi kısık sesle ve Jace onun nasıl derin nefes aldığını hissedebiliyordu. Tünelde çok fazla hava kalmamıştı. "Dinle."

Başını kaldırmaya çalıştı ama bu çok fazla çaba gerektiriyor gibiydi. Tekrar Jace'in göğsüne koydu.

"Duyuyor musun?" diye sordu.

Kadın hiçbir şey duyamadı.

Jace çabayla onu kendisinden uzaklaştırdı, sonra ayağa , denge için soğuk, toprak duvarı kullandı. Kulağını duvara dayadı.

"Ne duyuyorsun?" Nigh fısıldadı, sonra oksijen aramak için birkaç derin nefes aldı.

"Bilmiyorum." Tünelin diğer tarafına geçti ve kulağını duvara dayadı. "Belki de bir şey yoktur," dedi, sonra da işaret etti. Duyduğu her neyse, Nigh'in yaslandığı duvardan geliyordu.

Jace yavaşça eğilerek onun ayağa kalkmasına yardım etti, ikisi de nefes nefese kalmıştı. Kadının uzak duvara ve duvarın sonuna doğru, bulundukları yerden mümkün olduğunca uzağa gitmesine yardım etti.

Artık sesi duyabiliyordu ve iri gözlerle Jace'e baktı. Ne... o?" diye sordu.

Bir nefes aldı. "Makine," diye çıkmayı başardı, sonra onu yere, yanına oturması için çekti, büyük kolları onu koruyacak şekilde sarıldı.

Beklediler, herhangi bir ses duymak için dinlediler, sonra hissettiler. Büyük bir gümbürtüyü, duvardan gelen bir titreşimi hissedebiliyorlardı. Nigh başka bir patlamayı ya da eski çatı kirişlerinden birinin aşağı inip tavanı da beraberinde getireceğini düşündü ama oksijensizlikten başı döndüğü için endişelenemedi. Başını Jace'in koluna koydu ve uykuya dalmaya başladı.

Kazıcının büyük kepçesi tavanı deldiğinde o buna hazırlıklı değildi ama Jace hazırlıklıydı. Neler olup bittiğini anlamıştı ve tünelde bir delik açıldığında tavanın çökeceğini biliyordu. Hazır olmak zorundaydı!

Kova tavandan içeri girdiğinde, harekete geçmek için başını kaldırdı ama hareket edemeyecek kadar havasız kalmıştı. Ama endişelenmesine gerek yoktu. Deliğe bakan bir düzine yüz vardı ve çalışmaya hazırdılar. Delik tamamen açılmadan önce iki adam tünele atlamış ve bir merdiven indirilmişti. İri yarı bir adam Nigh'i omzuna aldı, sonra Jace merdivenden yukarı itildi, son adam da onun arkasındaydı.

Zirveye ulaşmalarından saniyeler sonra, tünelden geriye kalanlar çöktü, merdiveni yuttu ve neredeyse son adamı da yutuyordu, ama onu dışarı çekecek başkaları da vardı.

Bekleyen bir ambulans vardı, Jace ve Nigh ambulansa bindirildi ve yüzlerine oksijen maskeleri takıldı. Nigh ambulanstaki yatağa uzanırken Jace onun yanında oturuyor ve yüzüne bir maske tutuyordu.

Acil durum teknisyeni üniforması giymiş bir adam de baktı. "İyi misin?" diye sordu Jace'e ve o da başını salladı.

Jace bir an için maskesini çıkardı. "Bizi kim buldu?" diye soluğa sordu.

"Hatch adında yaşlı bir adam. Orada ne kadar kaldınız?"

Jace ambulansın dışına baktı. Gün ışıyordu ama saatin kaç olduğunu bilmiyordu.

"Sabah ikiden beri," dedi Jace.

Teknisyen patronluk taslayan bir tavırla gülümsedi. "Bu mümkün değil. O kadar uzun yaşamış olamazsınız," dedi ambulandan inip kapıyı kapatırken. Dakikalar sonra hastaneye doğru yola koyuldular.

Nigh yavaşça uyandı, göreceklerinden korkuyordu. Hatırladığı son şey Jace'in kollarında olduğu ve bir daha asla uyanamayacağını bildiğiydi. Gözlerini açtığında cenneti görüp görmeyeceğini merak ediyordu.

Gözlerini açtığında düşündüklerine gülümsedi. Bir sandalyede oturmuş, battaniyesiyle mışıl mışıl uyuyan Jace'ti. Bir an için onu izledi, onu görünce gülümsedi ve yavaş yavaş kurtarmayı hatırlamaya başladı. Bir kepçenin duvarı delip geçişi, ardından göz kamaştırıcı güneş ışığı ve ardından hayat veren bir hava akımı. Adamlar tünele atlamış, bellerine halatlar dolanmış, sonra biri onu geniş bir omzun üzerinden atıp yukarı taşımıştı. Geriye dönüp baktığında Jace'in merdivenden çimenlere ve güneş ışığına tırmandığını gördüğünü hatırlıyordu. Arkasında, büyük bir gürültüyle tünelden geriye kalanlar çökmüştü. Düşen tavandan bir adam çıkarılırken bağrısmalar olmuş, ardından herkes güvende olduğunda zafer çığlıkları atılmıştı.

Ondan sonra, yüzünde bir maskeyle yatmak ve tekrar nefes almak dışında pek bir şey hatırlamıyordu.

Jace gözlerini açmıştı ve ona bakıyordu. "Merhaba," dedi. "Merhaba."

Kelimelere ihtiyaç duymadan birbirlerine gülümsediler. Bir şekilde, atlatılamaz olanı atlatmışlardı.

Yatakta doğruldu ve Jace ona yardım etmek için ayağa kalktı, yastığının yerini değiştirdi, sonra da içmesi için su verdi. Kolunda bir serum vardı.

"Bana her şeyi anlat," dedi.

"," dedi ve onu alnından öptü. "Londra'ya gitmem gerekiyor."

"Londra mı?" Onun koluna girdi. "Tony Vine'ı görmeye gidiyorsun, değil mi?"

"Evet. Bana öyle bakma. Bu iş ciddileşti. Stacy'yi kimin öldürdüğünü bulmalıyım."

Nigh onun bu ismi ilk kez acısız, ıstıraplı ve pişmanlık duymadan söylediğini fark etti. Onun kolunu daha sıkı kavradı. "Bensiz gidemezsin."

"Bir gün burada kalmalı ve doktorların seni kontrol izin vermelisin."

"Ve sanırım sana aynı şeyi söylemediler."

Jace ona tek taraflı bir sırtıma yaptı. "Evet, bana da aynı şeyi söylediler ama gitmek zorundayım. Ve yalnız gitmeliyim."

"Onlara nereye gittiğini söyleyeceğim," diye tehdit etti.

Elini onun yanağına koydu. "Nigh, bebeğim, benimle gitmene izin veremem. Dün gece buraya gelir gelmez amcamı aradım ve o da bazı şeyler öğrendi. Stacy'nin oda arkadaşı Carol, Vine denen adam hakkında bildiğinden çok daha haklıymış. Küçük bir İngiliz organize suç grubunun başı. Kimse bir şey kanıtlayamadı ama uyuşturucu gibi gerçekten kötü işlere bulaşmış."

"Yani onu görmeye gideceksin ve böyle bir adamı nişanlıyı öldürmekle suçlayacaksın. Ölmek mi istiyorsun?"

"Onu hiçbir şeyle suçlamayacağım. Sadece ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Jace," dedi, tırnakları kolunu keserken, "bunu polise teslim etmelisin."

Jace'in yüzü sertleşti. "İstemediğimi mi sanıyorsun? Bu sabah onlarla konuştum ve patlamaları anlattım. Ama bana inanmadılar. Duyduğum şeyin üç yüz yıllık bir tünelin çökmesi olduğunu ve hayatta olduğum için minnettar olmam gerektiğini söylediler."

"Onlara müzik setinin çaldığını, kapıların açık olduğunu ve tüm ışıkların yandığını söyledin mi?"

"Elbette, ama muhtemelen Priory House hayaleti, kadın haydut olduğunu söylediler. Hepsi bunun harika bir şaka olduğunu düşündü."

"Bu adamın, Tony Vine'ın, sizinle görüşeceğini nereden biliyorsunuz?"

"Londra'daki bir kuryeye Carol'ın bize verdiği adrese bir not gönderttim. Tek yaptığım ona Stacy'nin adını vermektir ve o da benimle görüşmeyi kabul etti."

Nigh sırtını yastığa yasladı. "Bensiz gidemezsin. Ben de bunun bir parçasıyım."

"Ben Londra'ya giderken sen Hatch ve Mick'le kalacaksın."

"Dün gece birinin, bizi nerede arayacağını bilen kişinin Hatch olduğunu söylediğini duydum. Nerede olduğumuzu nereden biliyordu?"

Jace başka tarafa baktı. "Bunu onu gördüğünde sorabilirsin. Yaklaşık bir saat içinde burada olur - tabii eğer ulaşabilirse."

"Bu ne anlama geliyor?"

Jace yüzünü buruşturdu. "Dışarıda bizden birinin ortaya çıkmasını bekleyen bir düzine kadar muhabir var. Köyden biri onlara Leydi Grace'in gizli tünelinin bulunduğunu ve sen ve ben içindeyken tüneli yıkarak neredeyse bizden intikam alacağını söylemiş. Hikaye tüm İngiltere'de manşetlere taşınıyor."

"Ve sen de *beni* onlarla baş başa planlıyorsun."

Jace şaşırmış görünüyordu. "Sen bir muhabirsin, bunu unuttun mu? Genelde mikrofonunu birinin yüzüne tutarsın."

"Ünlülerle röportaj yapmıyorum ve kesinlikle yerel hayalet hikayeleri anlatmıyorum."

"Benimle böyle tanıştınız!" dedi sinirlenerek. "Ve bana dürüstçe elinde mikrofonla birini takip etmediğini ve seni ilgilendirmeyen şeyleri sana anlatmasını talep etmediğini söyleyebilir misin?"

"Hayır. Yani, bahsettiğiniz gibi değil, yapmadım. Ben sadece insanların sahip olduklarını rapor ettim-" Elllerine baktı.

"Neyi bildirdin?"

"İnsanların bilmeye hakkı olduğu şeyler," dedi. "İşte! Şimdi mutlu musun?"

"Hayır. Bunu insanlara sen yaptın, şimdi de alıcı sen olabilirsin. Gitmem gerek."

Nigh dönüp yataktan kalktı, sonra kolundaki serum tarafından geri çekildi. "Eğer Londra'ya bensiz gidersen, ben..."

"Ne yapacaksın?" Jace içinde yükselen öfkeyle konuştu.

"Ben..." Başını kaldırdı. "Evlendikten sonra, hayatımızın geri kalanında sana bunu hatırlatacağım. Beni yanına almadığın ve muhabirlerle yüzleşmem için beni yalnız bıraktığın için seni öyle pişman edeceğim ki, bunu yaptığın güne pişman olacaksın. Ben-"

"Sen kazandın," diyerek onun sözünü kesti. "Kıyafetlerin

nerede?" "Hiçbir fikrim yok ama sanırım şu dolabın içindeler."

Jace ona kıyafetlerini verirken derin bir nefes aldı ve kolundaki serumu çıkardı. Jace'e giyinirken arkasını dönmesini söylemeye başladı, ama sonra ona küçük bir gülümseme verdi ve onun önünde soyundu. Jace büyülenmiş bir halde ona bakıyor, çıplak vücudunun her santimini inceliyordu.

"Onaylıyor musun?" diye sordu.

"Yaklaştın," dedi usulca, sonra bir adımda odayı geçti ve onun çıplak bedenini kollarının arasına alıp öptü. Onu arzuladığını bilmek güzeldi, onu sevdiğini söylediğini hayal etmemiş olduğunu bilmek güzeldi.

Adamın elleri çıplak sırtında gezinirken "Londra," diye fısıldadı. "Tony Vine." Adam kızın tenini okşamayı bırakmadı ve kız, kendilerini hastane yatağında bulmak istemiyorlarsa, onu durdurması gerektiğini biliyordu. "Bekâret yemini," dedi daha yüksek sesle. "Lancelot'u hatırlıyor musun?"

Jace gülümseyerek ondan uzaklaştı, sonra giyinirken ona arkasını döndü. "Bu işi çabucak halletmek istiyorum," dedi.

Nigh güldü. "Ben de." Kıyafetlerini tekrar giymesi sadece birkaç dakika sürdü. Onları mümkün olan en kısa sürede yakmaya yemin etti çünkü tünel kokuyorlardı. Küflü ve kirliydiler ve onları en son giydiğinde ölümle yüz yüze gelmişti.

"Peki görünmeden buradan nasıl çıkacağız?" Nigh sordu.

"Beni takip et," dedi ve kızın elinden tutup kapıya doğru götürdü. Koridorun temiz olup olmadığını kontrol etti. Odasındaki vazoları işaret ederek, "İki demet çiçek getir," dedi.

Çiçekleri fark etmemişti bile. "Ooooh, kim göndermiş bunları?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Jace. "Ama onlar bizim kamuflajımız olacak. "Ama onlar bizim kamuflajımız olacak. hasta insanları ziyaret etmek için."

"Hasta insanlar olmanın aksine," dedi. "Doğru."

On dakika sonra hastaneden çıkmışlar ve otoparka doğru gidiyorlardı. Jace cebinden anahtarlarını çıkardı ve arabasına yöneldi.

"Bu buraya nasıl geldi?"

"Mick."

Arabaya binerken, "Hatch'in nerede olduğumuzu nasıl bildiğini hâlâ söylemedin," dedi.

"Danny ona söyledi."

"Ah," dedi Nigh, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ann onunla birlikte miydi?" "Bir kız kardeşin var mı?"

"Hayır. O zaman Ann onunlaydı. Mick sana benzeyen genç bir kadın söyledi."

Nigh gözlerini yoldan ayırmadı. "Onların hayalet olduğunu bilen var mıydı?" "Mick bilmiyor ama sanırım Hatch biliyordu, gerçi onunla

konuşmadım.

Mick, bir adamın Hatch'e nerede olduğumuzu söylediğini ve onun da Mick'i uyandırdığını, sonra da herkesi uyandırdıklarını söyledi."

"Ama Mick adamı ve kadını gördü?" Nigh sordu.

"Evet. Bu konuda kesin konuştu. Hatch' kenarda duran bir adamı gösterdiğini ve tünelde olduğumuzu ona söyleyenin o olduğunu söylediğini anlattı. Mick'e teşekkür edebilmek için kim olduğunu sordum ama Mick çalırların arasından çıkamayacak kadar utangaç olduğunu söyledi. Kurtarma ekibinin ona teşekkür etmesine bile izin vermedi."

"Sanırım Mick'e onu tarif ettirdiniz."

"Oh, evet. Danny'nin giydiği binici çizmelerine kadar." "Peki ya Ann?"

"Mick adamın uzun elbiseli bir kadınla konuştuğunu söyledi. Mick bunun kadının geceliği olduğunu düşünmüş ama kadının üzerinde bir kemer varmış."

"Ah," dedi Nigh başını sallayarak, sonra ona baktı. "Onunla mı konuşuyorsun? Ama bu Ann ve Danny'nin tekrar bir araya geldiği anlamına geliyor. Ama bu harika bir şey! Tolben Hall'a musallat olmuş ve Ann de buradaymış. Yani şimdi

sonsuzu dek birlikte olabilirler ve sonsuzu dek mutlu yaşayabilirler. Ya da 'beyaz ışığa' ya da her neyse ona giderler."

"Benim de ilk aklıma gelen buydu," dedi

Jace. "Ama ne?"

"Mick'e onlar hakkında bazı sorular sordum. Başka bir köyden arkadaşlarım olduklarını ve onlara tüneldeki keşiflerimden ve çökme korkumdan bahsettiğimi söyledim. Büyük bir kavga ettiklerini ve tekrar bir araya gelmiş gibi görünüp görünmediklerini merak ettiğimi söyledim."

"Peki Mick ne dedi?"

"Üzgün göründüklerini söyledi ama bize ulaştıklarında senin ve benim ölmüş olacağımızdan endişelendiklerini düşündü. Oraya bir JCB getirmek biraz zaman aldı ve kazmaya nereden başlayacağımızı bulmak da biraz zaman aldı."

"Sanırım Danny onlara söyledi. Ne de olsa duvarlar arasında ileri geri hareket edebiliyor ve nerede olduğumuzu görebiliyordu."

"Mick, Hatch'in çalıların arasına girdiğini ve beko operatörünün kazmaya başlamasına izin vermeden önce adama kez sorduğunu söyledi."

Nigh gözlerini kırptırdı. "Yaşlı Hatch bunu nasıl karşıladı acaba? Soru sormak için bir hayalete gitmek, hem de güpegündüz."

"Mick tüm bunlar olurken Hatch'in taşıdığı mataradan derin bir içki aldığını söyledi."

Nigh güldü. "Nasıl hissettiğini biliyorum. Danny'yle daha önce konuşmuştum ama bunu tekrar yapmak zorunda kalsaydım, Hatch'in deminden biraz isterdim."

"Bir daha Hatch'in birasından bir yudum içmektense bir hayalet ordusuyla yüzleşmeyi tercih ederim," dedi Jace ve Nigh'i tekrar güldürdü.

Gözlerini yoldan ayırıp ona baktı. "Hayatta olmak güzel, değil ?"

"Harika," dedi. "Gerçekten harika. Bu arada, biraz yemeğe ve temiz kıyafetlere ihtiyacım var. Bu gangsterle kirli bir kot pantolon ve kazak giyerek karşılaşmak istemiyorum."

"Eşler çok pahalı, değil mi?" Jace ciddiyetle söyledi.

Nigh derin bir nefes aldı. "Evet ve her şey bir yüzükle başlıyor. Pembe elmaslar pahalı mıdır?"

Jace inledi. "Çok."

"Mükemmel," dedi gülerek.

Tony Vine ile buluşmaya gitmeye hazır olduklarında öğleden sonra olmuştu. Londra'nın şık Mayfair semtindeki pasajlardan birine gidip yeni giysiler aldılar. Sonra Claridge's'de bir odaya yerleştiler ve yıkanıp giyindiler. Çok naziktiler, birbirlerinin mahremiyetine saygı gösteriyorlardı ve tek yatak hakkında hiçbir yorum yapmıyorlardı. Odanın çoğunu kaplayan büyük, rahat görünümlü bir yatak.

Saat 3:30'da ayrılmaya hazırıldılar.

Asansörle aşağı inerlerken sessizdiler ve resepsiyonun önünden geçerlerken bir adam Jace'e büyük bir zarf uzattı. Takside zarfı açtı, okudu ve sonra Nigh'e baktı. "Stacy öldüğünde Tony Vine hastanedeydi." Tereddüt etti. "Görünüşe göre Tony, Stacy'nin öldüğü gece kendini öldürmeye çalışmış."

Kâğıdı ondan aldı ve okudu. Amcası Frank Montgomery'den geliyordu ve Margate yakınlarındaki bir hastaneden gelen bir raporun fotokopisiydi. Nigh inanamayarak Jace'e baktı. "Çifte intihar mı? Bir anlaşma mı?"

"Bunlar insanların kendilerini birlikte öldürdükleri zamanlar değil mi?" diye sordu kuru bir sesle. "Ama bu olayda Stacy ölürken Tony yaşıadı."

Taksi durduğunda Nigh kaşlarını çatmıştı. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Çok modern bir binanın önünde indiler, çelikten olabildiğince soğuk, çelikle çerçevelenmiş camdan ibaretti.

"Büyüleyici," dedi Nigh ama Jace ona cevap vermedi. Yüzü, Nigh'in okuyamadığı sert bir maskeye bürünmüştü.

Bol bir takım elbise giyen bir adam silahını saklamak için mi? Nigh merak etti - onları lobide karşıladı ve panelinde sadece iki düğme olan bir asansörle yukarı çıkardı: lobi ve çatı katı.

Yukarı çıkarken hiçbir şey söylemediler. Daire tam da Nigh'in hayal edebileceği gibiydi: tamamen beyaz mermer ve belli ki orada yaşayan insanları umursamayan, sadece mekanın iyi fotoğraflanmasını isteyen pahalı bir tasarımcı tarafından konulmuş birkaç renk dokunuşu.

Londra'ya tepeden bakıyormuş gibi görünen küçük, yuvarlak bir odaya girmeden önce iki gülümsemeyen adamın daha yanından geçtiler. Çay için bir masa hazırlanmıştı. Adamlar odadan çıktı ve Nigh ile Jace bir an için orada yalnız kaldılar.

"Güzel yemekler," diye fısıldadı Nigh ama Jace konuşmadı. Gözleri odanın diğer tarafındaki kapıdaydı. Bir dakika içinde kapı açıldı ve içeriye kırk yaşlarında ama elli yaşlarında görünen bir adam girdi. Yüzü çökmüştü, sanki hayatında yaptığı her şey oraya kazınmış gibiydi. Gözlerinin altında kocaman torbalar vardı. Giysileri Carol'ın tarif ettiği gibiydi: parlak. Pahalıydılar ve onun iri yapılı vücuduna göre üretilmişlerdi ama ucuz görünen bir yanları vardı. Giysi yapan adamdır, diye düşündü Nigh.

Nezaketle sandalyeleri işaret etti ve söyledi. Sesi sert ama kibar.

"Doldurayım mı?" Nigh sordu. Jace oturmuştu ama omurgası kaskatı

kesilmişti. "Demek Stacy'nin evlenmeyi planladığı adam sensin," dedi Tony

Vine,
Jace'i bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ve şimdi de onun hakkında konuşmak istiyorsun."

"Söyleyeceklerini duymak istiyorum," dedi Jace ve sesinde o kadar çok öfke ve düşmanlık vardı ki Nigh onu masanın altından tekmelemek istedi.

"Çay, Bay Vine?" diye sordu yüksek sesle.

"Tony, lütfen," dedi, çayı alırken gülümsedi ve bir an için bu adamın bir zamanlar yaydığı cazibeyi görebildi. Yakışıklı değildi ama onda ilginç bir şeyler vardı. Ama sonra, güç bir afrodisyaktı, değil mi?

"Pekâlâ," dedi Tony, "sana o geceyi anlatacağım. Bunu Stacy'ye borçluyum. Ama sana hemen söyleyeyim, kendini öldürmesi benim suçum değildi. Benim bununla hiçbir ilgim yok." Jace'in ifadesiz yüzüne baktı, sonra tekrar Nigh'e döndü. "Onu son gördüğümde hayatımın en kötü zamanıydı."

Ona gülümsedi ve bir tabak dolusu küçük sandviç uzattı.

Tony Jace'e baktı. "Onunla nişanlı olduğunu ve evlenmesi gereken adama benzediğini biliyorum ama sana hikâyeyi ballandıracak zamanım olmadığını söyleyebilirim. Bununla başa çıkabilir misin?"

Jace gözleri parlayarak "Ne istersen yapabilirim," dedi. "Bir pastaya ne

dersin Tony?" Nigh, Jace'in açık düşmanlığını örtmek için "Pastaya ne

dersin Tony?" dedi. "Sen gerçek bir hanımefendisin, değil mi?"

"Tanrı aşkına, hayır," dedi Nigh. "Ben bir muhabirim."

Bu Tony'yi o kadar güldürdü ki neredeyse boğulacaktı. "Senden hoşlanıyorum," dedi. "Bir ara benimle çıkmak ister misin?"

"Üzgünüm," dedi. "Beni aldılar." Kim tarafından alındığını söylemedi ama Jace'e , sonra tekrar uzaklaştı.

"Tamam, bu kadar gevezelik yeter. Devam edelim. Stacy Evans'la biz eşitken tanıştım. Evet, biliyorum ben bir erkektim ve o da okulda bir çocuktı, ama o yaşından çok daha büyüktü ve ben de mecbur kalana kadar büyümedim. Her neyse, iyi eşleşmiştik. Ayrıca, o zengin babasına isyan ediyordu, o da onu bir fahişe karısı için terk etmişti ve ben de büyük evdeki züppelere karşı öfkeden deliye dönmüştüm."

"Priory House," dedi Jace.

"Evet, işte o. Stace ve ben Margate'de tanıştık. Bara gizlice giriyor ve içki içebilecek yaştaymış gibi davranıyordu. Barmeni kandırdı ama beni değil. Aramızdaki çekim anlıktı diyelim. Doyumsuzdu!" Tony gülümseyerek hatırladığını söyledi.

Nigh masanın öbür ucuna uzandı ve elini Jace'in elinin üzerine koydu.

"O zamanlar ev boştu, her zaman olduğu gibi ve her odada seviştik."

"Ve bunu kimse bilmiyor muydu?" Jace, Tony'nin yalancı olduğunu ima eden bir ses tonuyla konuştu.

Tony alınmadı. "Ben öyle bir şey demedim. Nana biliyordu ama sonra Stace'le evlenmemi istedi."

"Nana?" Nigh sordu.

"Herkes onu Bayan Browne olarak tanıyor ama o benim için her zaman Nana olarak kalacak."

Nigh gerginliğin bir kısmının Jace'i terk ettiğini hissedebiliyordu. Hikâyedeki bu yeni değişiklik ilgisini çekmişti.

"Büyükannen Stacy ile evlenmeni mi istedi?" Nigh sordu.

"Bunu hiçbir zaman bu kadar çok kelimeyle söylemedi ama ben bildiğini biliyordum. Stacy iradeli bir kızdı ve ailesi zengindi. O zamanlar bile ninemin hoşlanmadığı pek çok şeye bulaşmışım. Sanırım iyi bir kadının beni yola getirebileceğini düşündü."

Tony'nin yüz hatları hülyalı bir görünüm aldı. "Stacy'nin hayatımın aşkı olduğunu söylemek istiyorum. Hiç kimse için onun için hissettiklerimi hissetmemiştim. Ona tapıyordum, görünüşüne ve kokusuna. Konuşma tarzına. Priory House'da yaşayan zengin insanlarda gördüğüm ama asla sahip olamayacağım her şey onda vardı. Onun bana, sıradan Tony Vine'a aşık olmasını asla atlatamadım."

"Sana aşık mıydı?" Nigh sordu.

"Oh evet. Gerçekten öyleydi." Çay fincanına baktı. "Eğer babası aklını başına toplayıp eve gitmesine izin vermeseydi ne olurdu bilmiyorum." Tony iç geçirdi. "Benimle kalmak istedi. Okulu bırakıp benimle yaşamak istedi ama ben onu geri dönmeye ikna ettim. Ona yazacağımı söyledim ama hiç yazmadım."

"Ama onu neden gönderdin?" Nigh sormadan edemedi.

"Gurur. O öyle düşünmüyordu ama zengin babasının bana bir bakış atacağını ve..." Tony omuz silkti.

"O gittikten sonra onu tekrar gördün mü?" Nigh usulca sordu.

"Yıllardır değil. Dediğim gibi, 2002 Mayıs'ı hayatımın en dip noktasıydı. En dip noktası. Liverpool'dan bazı serserilerle başım ciddi beladaydı." Omuz silkti. "Atlarla oynadım ve her şeyimi kaybettim. Peşimdeydiler.

"Güvende olacağımı bildiğim tek yere gittim: Priory House. Ninem beni besledi, bana annelik yaptı ve ben de odalarda saklanıp birbiri ardına yataklarda uyudum. Ama sıkılmışım. Delirecek kadar sıkılmışım. Bir bilgisayarım ve internet bağlantım vardı ve bir anlık dürtüyle Stacy'nin adını yazdım. Zengin bir adamla evlenmek üzere olduğunu gördüm ve onu tekrar görmenin nasıl bir şey olacağını merak ettim.

"Ev satılıktı ve emlakçı alıcıları eve bakmaya getirdiğinde Nana beni eski tünelde saklanmaya zorlardı. Kuledeki odaya çıkıp hayaletli sesler çıkarır ve onları korkutup kaçırdım.

"Her neyse, bir satış broşürü kestim ve ona bir not gönderdim."

"Yine bizim. Sonsuza kadar birlikte. 11 Mayıs 2002'de orada görüşürüz," dedi Jace sessizce.

Tony gülümseyerek, "Görüyorum ki notu bulmuşsun," dedi. "Gelmesini beklemiyordum ama geldi." Sandalyesinde dönerek pencereden Londra'ya baktı. "Ama aynı şey değildi. Artık eşit değildik. O bir hanımefendiydi ve ben..."

"Bir haydut," dedi Jace.

Tony'nin gözleri öfkeyle parladı, sonra gülümsedi. "Onunla kıyaslandığında, *sen* bir haydutsun."

Jace bir kez başını salladı, sanki touché der gibiydi.

"O..." Tony sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi durakladı. "Benden öğreniyordu." Sırıttı. "Bunu saklamaya çalıştı ama gözlerindeki o hızlı parıltıdan belli oluyordu. Ben gördüm, o da benim gördüğümü biliyordu ve bu her şeyin sonu oldu. Tüm o yıllar boyunca ne olabileceğini düşündüm ve sanırım o da düşünmüştü çünkü bana gelmek için düğün planlarını bırakmıştı."

"Ne yaptın sen?" Nigh sordu.

"Bütün gece uyumadık ve konuştuk," dedi Tony gülümseyerek. "Bir şişe şarabı paylaştık ve konuştuk, arkadaş olarak, sevgili olarak değil. Biliyor musun, sanırım artık beni sevmediği için rahatlamıştı."

"Ama rahatlamadın, değil mi?" Nigh sordu.

"Tabiri caizse biramın içinde ağlıyordum. Perişan haldeydim. O kadar güzel ve zarıftı ki, benim muhatap olduğum kadınlar..." Tony kendini sakinleştirmek için bir an durdu. "Ondan ayrılanın ben olduğumu hatırlayıp duruyordum. Beni çok sevdiği için benimle bir garajda yaşayabileceğini söyledi ama ben hayır dedim."

Tony nefes aldı. "Dediğim gibi, kalmasına izin vermeyecek kadar gururluydum. Onunla kavga ettim ve onun türüyle hiçbir şey yapmak istemediğimi söyledim. Nefret edeceğini bildiğim her şeyi söyledim."

"Bana yaptığı da buydu," dedi Jace.

"Evet, bana bundan bahsetti. Yaptığı şey için kendini çok kötü hissediyormuş ve kendisini affettirebileceğini umuyormuş. Ama nişanlısına geceyi eski erkek arkadaşıyla geçirmesinin bir sakıncası olup olmadığını soramayacağını söyledi, değil mi?"

Jace nefesinin altından, "Geceyi burada geçir," dedi.

"Evet, geceyi benimle geçirdi ama kastettiğiniz gibi değil. Kimse onun ya da onun kıyafetlerini çıkarmadı. İçtik ve konuştuk. Ve bu kadar gururlu olmasaydım hayatımın nasıl olabileceğini düşündüm. Daha da kötüsü, o gece içtikçe onu daha çok istedim. Kendime hala genç olduğumuzu söyledim. Hâlâ zamanımız vardı."

Tony Jace'e baktı. "Ama senin hakkında konuşmaya başladı."

"Ne dedi?" Jace sordu ve kendini kötü haberlere hazırlıyor gibiydi.

"Senin için deli olduğunu, sonsuza kadar seninle yaşamak ve yüz çocuk sahibi olmak istediğini ve-"

"Ne?!" Jace dedi ki. "Çocuklarıma sahip olmak mı istedi?"

"Evet, tabii." Tony tekrar Londra'ya baktı. "Margate'ten ayrılmasını sağladığımda onunla kavga ettiğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Ona çocuk sahibi olmak istemediğimi söyledim. Bu onu ağlattı ve... ve hoşuma gitti. Onu ağlatabildiğim için mutluydum çünkü ben de içimden ağlıyordum."

"Ona çocuk istemediğini söylediğini ve onun da ağladığını söylemiştin," dedi Jace. "O zaman çocuk istiyordu. Bundan emin misin?"

"Onunla evlenmeyi planlıyordun ama bunu bilmiyor muydun?" Tony üst dudağını kıvrarak alaycı bir ifadeyle Jace'e bakarak sordu.

"Benimle kavga ettiği o geceye kadar onun hakkında her şeyi bildiğimi sanıyordum. Bana çocuk istemediğini söyledi."

"Ve sen de buna kandın mı?"

"Tamamen. Tamamen ve kesinlikle," dedi Jace.

Tony küçük bir gülümseme verdi. "Benim ona yaptığımı da sana yaptı, değil mi?"

Bu ona bir şeyler öğrettiğim anlamına geliyor. İçinde benden bir parça taşıyordu."

"Sana bizim hakkımızda başka ne söyledi?" Jace sordu. "Bu sadece meraktan değil, bilmem gereken bir şey."

Tony sol elinin küçük parmağındaki ağır altın yüzükle oynadı. "İğrenç. Bu tür kelimeleri kullanacak eğitimi almadım. Ne yapmayı hayal ettiğimi biliyor musun? Seyisin kaçtığı ve yıllar sonra zengin bir beyefendi olarak geri döndüğü kitabı hatırlıyor musun?"

"*Uğultulu Tepeler*," dedi Nigh. "Heathcliff."

"Evet, işte bu. Okulda okumak zorunda kalmıştım. Kızlar çok beğendi ama biz erkekler nefret ettik ya da öyle olduğunu söyledik. Her neyse, Stacy'ye bittiğini söylediğimde aklımda bir gün geri dönüp onu alacağım vardı. Servetimi yapmış ve smokin giyiyor olacaktım."

Gülümsedi. "Bir servet kazandım. Aslında yarım düzine kazandım ama çoğunu kaybettim. Ve hayatımda hiç smokin giymedim."

"Demek ikiniz bütün gece konuştunuz," dedi Nigh.

"Ve içtim. İçkiyi unutma. O gece oldukça sarhoştum ve Stacy çok güzeldi. Sanırım ona asıldım."

Jace, "Elbisesini yırtmış ve omzunu çizmişsin," dedi.

"Öyle mi yaptım? Hatırlamıyorum. Evden kaçıp arabasına bindiğini biliyorum. Bu onu son görüşüm oldu. Daha sonra, ne yaptığını duyduktan sonra, suçun çoğunun bende olduğunu anladım. O gece oldukça sarhoştum ve onu arabayla dışarı gönderdim. İyi ki köyde durmuş ve barda bir oda tutmuş. Eğer bir araba kazasında ölseydi kendimi asla affetmezdim."

Jace'in yüzü yükselen öfkesini gösteriyordu. "Onu duyduğunuzda neden polise gitmediniz?"

Tony de sinirlenerek, "Birinin kendini neden öldürdüğü önemli değil, önemli olan bunu yapmış olması," dedi.

Jace geri adım atmadı. "Herkes kendini öldürmesinin sebebinin *ben olduğumu* düşünüyordu."

Tony Jace'e baktı. "İkiniz çok fena kavga olmalısınız. Hiçbir kadına kendini öldürecek kadar kötü bir şey söylemedim."

Nigh elini tekrar Jace'in koluna koyarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

Tony ayağa kalkarak, "Belki de o gece benimle kalmalıydı," dedi. "Belki de o ve ben-"

"Kesin şunu!" Nigh ayağa kalktı ve iki adama ters ters baktı. "Stacy bunu hak etmiyor! Şimdi ikiniz de oturun ve insan gibi davranın."

Her iki adam da isteksizce oturdular ama birbirlerine ya da Nigh'a bakmadılar.

"Tony," dedi, "Stacy öldüğünde senin hastanede olduğunu zaten biliyoruz. Görünüşe göre sen de kendini öldürmeye çalışmışsın. Lütfen bize ne olduğu hakkında *gerçeği* anlatır mısın?"

Tony o korkunç gecede neler olduğunu onlara anlatmaktansa her şeyi yapmayı tercih edecekmiş gibi görünüyordu.

"Stacy için mi?" diye sordu.

Tony derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, kendimi öldürmeye çalıştım. Duymak istediğin bu muydu? Hayatımın en dip noktası olduğunu söyledim. Bazı serseriler peşimdeydi ve onlara ödeyecek param yoktu. Ama daha da kötüsü, o gece Stacy'yi gördüğümde, benim olabilecek şeyi gördüm. Ama onu bir kenara attım."

Masanın karşısındaki Nigh'e baktı. "Sarhoştum, beş parasızdım ve depresyondaydım, bu yüzden bir sürü hap aldım. Onları viskiyle yıkadım."

"Seni kim buldu ve kurtardı?" Nigh usulca sordu.

"Sevgili yaşlı nine," dedi Tony küçük bir gülümsemeyle. "buldu ve hastaneye götürdü."

"Stacy'nin seni reddettiğini ona söyledin mi?" Jace sordu.

"Eğer doğru hatırlıyorsam, ona Stacy'nin beni görünce hasta olduğunu söylemiştim."

"Başka ne var?"

"Benden ne istiyorsun?" Tony talep etti. "Sen onu kazandın ve ben kaybettim."

"Hayır," dedi Nigh. "Herkes kaybetti."

"Pekâlâ. Yalan söyledim. Kendi büyükanneme büyük yalan söyledim. Ona Stacy'nin çocukken benden ayrıldığını ve yetişkin olduğumuzda tekrar ayrıldığını söyledim. Nineme beni iyi, Stacy'yi kötü gösterecek pek çok şey söyledim ama kendi ninene yalan söyleyemiyorsan kime söyleyebilirsin ki?"

Nigh Jace'e baktı ve yüzündeki renk solmuştu. "Hiç kimse, Bay Vine. Kimseye yalan söyleyemezsiniz," dedi ve sonra ayağa kalktı. "Gitmemiz gerekiyor." Bununla birlikte döndü ve odadan çıktı.

Nigh, Tony'ye aceleyle teşekkür etti ve Jace'in peşinden koştu. Onu asansörde yakaladı. "Biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedi. "mi?"

"Hem de çok iyi. Şimdi ne yapacağız?"

"Scotland Yard'a gidiyoruz."

Nigh rahat bir nefes aldı. Jace'in bu işi kendi başına halletmeye çalışacağından korkmuştu.

Nigh polisin Bayan Browne'u kelepçeleyerek götürüşünü izledi. Polisle yüzleştğinde suçunu kolayca itiraf etmişti. Stacy Evans'ın ölmeyi hak ettiğini çünkü torunu Tony'nin kalbini bir değil iki kez kırdığını söylemişti.

Götürülmeden önce Jace onunla konuşup konuşamayacağını sormuş, polis de kabul etmiş, tabii her şeyi kayda alabilecekleri sürece. Jace onu ana oturma odasına götürdü ve ona onurlu bir misafir gibi davrandı, onun için çay getirdi ve hatta ayaklarını dinlendirebilmesi için sediri ona doğru itti.

Bayan Browne yaptıklarından dolayı hiç pişmanlık duymuyordu. Tekrar yapmak zorunda kalsa, yapacağını rahatlıkla itiraf etti. Jace'e, sevgili Tony'sinin peşinden oraya geleceğini bilseydi, onu çok daha önce öldürmeye çalışacağını söyledi. "Alınma ama," dedi.

"Alınmadım," diye cevap verdi Jace. "Tüneli havaya uçurdun, değil mi?"

"Oh, evet. Tony'nin Londra'daki adresinin sende olduğunu gördüm, bu yüzden ve gitmen gerektiğini söyledi. İnternette bombalar hakkında bilgi edindim ve mutfakta birkaç tane yaptım. Ama bütün tünel havaya uçmadı. O eski kirişler iyiydi. Eskiden nasıl inşa edileceğini biliyorlardı."

"Bana Stacy'den bahsedebilir misiniz?"

"Sıradan bir sürtüktü. Tıpkı senin etrafında dolanan şu Nightingale gibi. Benim zamanımda kadınların ahlakı vardı. Gururları vardı. Onların-"

"Peki ya Stacy'nin öldüğü gece?"

Bayan Browne'un yüzü nefret dolu bir ifadeye büründü. "Tony'me ne yaptığını biliyor musun? Onu bulduğumda yarı ölüyd. Yılanın fareyle oynadığı gibi oynamıştı onunla. Kötü yöntemleriyle onu neredeyse öldürüyordu. Onun gibi birine sahip olamayacağını söylemek için hayatına geri döndü. Tony'mi hastaneye götürürken neler yaşıdığımı hayal edebiliyor musunuz? Midesini yıkamalarını izlemek zorunda kaldım."

Jace sakince, "Yani Stacy'yi torununa yaptığı şey yüzünden öldürdün," dedi.

"yle yaptım. Ve bunu fazlasıyla hak etti."

"Ama bunu nasıl yaptınız? Bardaki odası içeriden kilitliydi."

"Hepiniz çok zekisiniz ve en basit şeyleri bile anlayamıyorsunuz. Arka merdivenlerden çıktım ve kapısını aldım. Arka merdiven olduğunu bilmiyordun, değil mi? O kibirli Emma Carew, insanların arka merdivenleri olduğunu düşünmesini istemiyor. Herkesin görüp hayran kalacağı yeni bir merdiven istiyor. Ama eskiden o barı temizlerdim ve orayı iyi bilirim. Arka merdivenlerden çıktım ve Stacy'nin kapısını aldım."

"Ve sana açtı."

"Sarhoştı. Tony'm bir yılı aşkın süredir içki içmemişti ama kadın geldi ve Tony yine sarhoş oldu. Onunla konuşmak istediğimi söyledim, o da beni içeri aldı. Bir şişe şarap getirmiştim ve yanında hapları olduğunu biliyordum, bu yüzden ona arkamı döndüm, açtım ve şarabın içine koydum, sonra benimle içmesini istedim."

"Ve Stacy her zaman kibardı, bu yüzden seninle içti."

Bayan Browne omuz silkti. "Eğer düzgün bir gencin hayatını mahvetmek kibarlık olarak adlandırılabilirse, o zaman yleydi."

"Siz gittiğinizde Stacy hayattaydı çünkü kapıyı arkanızdan kilitlemişti."

"Ve üzerine Rahatsız Etmeyin tabelasını koyun." Bayan Browne gülümsüyordu. "Bugün Tony'mi gördün mü?"

"Evet, öyle yaptık," dedi Jace

usulca. "Peki o nasıl?"

"Pekâlâ, sevgilerini yolladı," dedi Jace ve ayağa kalkıp odadan çıktı. Dayanabileceği kadarını duymuş ve Bayan Browne'un yanında dayanabileceği kadar bulunmuştu.

Müfettişe "senin," dedi ve Nigh'i bulmak için dışarı çıktı. Son üç yılın çilesi sona ermişti.

Nigh asla böyle söylemezdi ama Bayan Browne'un yemeklerini şimdiden özlemişti. Dört sebzeli büyük bir biftek kızartması yoktu ama Çin ve Hint yemeklerinin bir karışımı olan pilav üstü köri vardı.

Tony ile konuştuktan ve Jace Scotland Yard'dan bir müfettişle görüştüğten sonra Jace ile birlikte Margate'e geri dönmüşlerdi. Kimse Bayan Browne'un kaçacağını düşünmediği için polis Margate'e gidip onu tutuklamak için sabaha kadar beklemişti.

Jace kadınla aynı evde kalmaya dayanamıyordu, bu yüzden Nigh'in küçük kulübesinde kamp kurmuşlardı. Fazla uyumamıştı. Üç kez uyandığında onu pencerenin önünde durmuş geceye bakarken görmüştü. Yanına gidip onu rahatlatmak istedi ama yapmadı. Onun yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu tahmin etti.

Şimdi büyük evde yalnızdılar ve hiç bu kadar büyük ya da boş hissetmemişlerdi. Jace'in yakında evi satışı çıkaracağını biliyordu.

İçeri girdiğinde hâlâ omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi görünüyordu. "Hatch tüneli dolduracak ve çiçeklerle donatacak," dedi Jace. "Ya da belki bir sonraki sahibi onu yeniden inşa etmek isteyecektir."

Önüne bir tabak koydu ve kendisine yardım etmesi için bir kaşık uzattı. Dalgın bir şekilde tabağını doldurmaya başladı.

"Danny ve Ann ne olacak?" Nigh onun karşısına otururken sordu.

Jace onun kimi kastettiğini bilmiyormuş gibi baktı.

"Hayaletler mi? Hatırladın mı? Danny Longstreet ile konuşmuştum ve Ann Stuart'ı içinden geçirmiştin? Onları hatırlıyor musun? Hayatımızı kurtaran iki hayaleti?"

"Evet, hatırlıyorum," dedi. "Peki ya onlar?" "Onlara ne olacak?"

Jace şaşkınlıkla ona baktı. "Bilmiyorum. Ben bir din adamı değilim. Belki de papaza sormalısın. Belki o yapabilir-"

"Bak," dedi kızgınlıkla. "Kimse sebepsiz yere bir şey yapmaz. O iki ruhun insanlara görünmek için bir asırdan fazla zamanı vardı ama görünmediler."

"Bu doğru değil. Tolben Hall'daki insanlar Danny'yi gördü ve buradaki pek çok insan da Ann'i gördü."

"Çoğunlukla çocuklar," dedi Nigh. "Ve hiç kimse onları birlikte görmedi. Daha önce hayat kurtardıklarını da hiç duymadım. Eminim bu evde kazalar olmuştur ama Ann hiç müdahale etmemiştir. Ama bize müdahale etti."

"Belki de bizden hoşlanıyorlar. Ann ile , değil mi?"

"Belki," dedi Nigh, tabağındaki yiyecekleri iterek. "Belki. Ama başka bir şey olduğunu düşünüp duruyorum. Mick çalılarının arasındaki iki kişinin üzgün görüldüğünü söylemişti. Sonunda bir araya geldiklerine göre, neden birbirlerinin üzerine atlamıyorlardı?"

"Belki de yapamazlar," dedi Jace. "Hayaletlerin zina yaptığını duyduğumu hiç sanmıyorum."

Nigh ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Ne?"

diye sordu.

"İşte bu kadar. Yapamazlar. Ve bunu yapana kadar da bu dünyayı terk etmeyecekler."

"Ne yapabilirim?"

Nigh yemekten büyük bir ısırık aldı. "Bir kadın bakire olarak ölürse, bunun için yüceltilirse sorun olmaz. Virginia eyaletinizi düşünün. Adını bakire bir kraliçeden alıyor, değil mi?"

"Doğru," dedi Jace tereddütle.

"Ve tüm o bakire şehitler. Bakire oldukları biliniyordu. Ama Ann Stuart, Danny Longstreet gibi azgın bir adamla nişanlı olduğu için bakire olmadığı düşünülüyordu. Danny'ye Ann'in evlenmeden önce seks yaptığına dair bir yorumda bulundum ve neredeyse kafamı koparıyordu. Bana Ann'in bakire olduğunu söylemekte kararlıydı."

Jace hâlâ şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Nereye varmaya çalışıyorsun?" "Emin değilim ama sanırım Danny ve Ann bir şey bekliyorlar." "Peki neymiş o?"

Jace sordu. "Ve lütfen bana bunun bir şeytan çıkarma. Böyle bir şey yaşamak istemiyorum."

"Sanırım sevişmek istiyorlar," dedi Nigh. "Bizim aracılığımızla." Jace çatalını ağzına götürürken durakladı.

"Mantıklı," dedi. "Üç yıldır bekârsın ve seks yapmayalı o kadar uzun zaman oldu ki yeniden bakire olmuş olabilirim."

Jace masanın öbür ucuna uzandı ve Nigh'in elini tuttu. "Hadi gidelim."

Ondan uzaklaştı. "On altı yaşımdayken Priory House'un o zamanki sahibi, tarihi hakkında yazabilmem için tavan aralarını karıştırmama izin verdi. Orada içinde bir gelinlik olan bir sandık var ve sanırım Ann'e aitti."

"Babasının her şeyi yaktığını sanıyordum."

"O da kızını yok ettiğini düşünüyordu. O elbiseyi bulmak istiyorum ve-" Elllerine baktı.

Jace masanın etrafında dönerek onun önünde diz çöktü. "Bayan Nightingale Augusta Smythe, benimle evlenir misiniz?" diye sordu.

Nigh bu teklifi beklemiyordu ama kısa sürede şokunu atlattı. "Evet," dedi ve kollarını onun boynuna doladı ama adam geri çekti. Ona küçük mavi bir kutu uzattı. Kadın kutuyu açtığında o güne kadar gördüğü en güzel zümrüt kesim pembe elması gördü. "Nerede? Nasıl? Ne zaman?" diye aynı anda sordu.

Ona sadece gülümsedi. "Tavan arasına gidip eski bir gelinlik bulabilir miyiz diye bakalım mı? Çok sevdiğimiz bazı dostlarımız için yerine getirmemiz gereken bir görevimiz var."

Sonsöz

Ann ve Danny son kez göründüklerinde **neredeyse** ağlıyorlardı. Yüzlerinde artık hüznün yoktu. El ele tutuştular ve bir duvardan geçerek uzaklaştılar, sonra... Nigh'in mutlu ruhların nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen cennete.

O ve Jace ilk gecelerini bedenleri başkaları tarafından işgal edilmiş halde geçirmişlerdi ama bunu umursamamışlardı. Ann ve Danny olmasaydı, hâlâ tünelde olacaktı. Nigh'in kendini gerçekten de bakır hissetmesi dışında gece hiç de tuhaf geçmemişti. Kendinde olsaydı hemen yatağa atlardı ama kendini utangaç, merakla ve onu yakıp kavurmakla tehdit eden bir şehvetle beklerken buldu.

Daha önce hiç seksi bir roman okumamış, hiç seksi bir film izlememiş ve kesinlikle bir erkeğe dokunmamış gibi seksi hissetmek harikaydı. Her şey onun için yeni ve harikaydı.

Nigh, Jace/Danny'nin yaptığı bazı şeylere önce şaşırılmış, sonra da çok sevinmişti. Şefkat ve coşku, nezaket ve kahkaha atan bir sertlik vardı. Gece bunların hepsiyle doluydu.

Ama aynı zamanda bir hüznün de vardı. Ann'in Danny'ye, Danny'nin de ona olan sevgisini hissedebiliyordu ama aynı zamanda bunun fiziksel aşkı yaşamak için tek ve son zamanları olduğunu bildiklerini de hissedebiliyordu. Çok, çok uzun süre beklemişlerdi!

Jace'in bu konuda iyi davranması Nigh'in onu daha çok sevmesini sağlamıştı. Ertesi sabah Ann ve Danny'nin el ele tutuşup gülümseyerek uzaklaştıklarını gördükten sonra, "Bir sonraki bizim için," dedi.

Nigh, "Bilmiyorum, Danny Longstreet oldukça iyiydi," dedi. Bir an için, bir nanosaniye için, Danny'nin yüzünü Jace'in arkasında gördü ve ona göz kırptı, sonra sonsuza dek kayboldu.

"Bu evi hemen satmamın bir sakıncası var mı?" Jace sordu. "Gerçekten daha fazla dayanamayacağım."

"Memnuniyetle," dedi. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Kütüphaneler için Cambridge ya da Oxford yakınlarında," dedi yataktan kalkarken. Ann'in gelinliği yatağın ayakucuna serilmişti. Dün gece Nigh'i onun içinde gördüğünde, akraba olduklarını hiç bilmeseydi bile onu o elbisenin içinde gördüğünde bileceğini söylemişti.

"Cambridge o zaman," dedi yüzüğüne bakarak. "Seni sevdiğimi söyleyli ne kadar oldu?"

Jace kıpırdamadan durdu. "Aslında bana hiç söylemedin."

Nigh bunu düşündü. "Belki de düşünmedim. Neden buraya gelmiyorsun ve sana anlatmama izin vermiyorsun?"

"Neden olmasın?" dedi ve onunla birlikte tekrar yatağa girdi.

İçindekiler

[Kapak](#)

[Jude Deveraux'Kitapları un](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23 Sonsöz](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.